

நிதான புரி



நான்கு குறு நவெல்கள்

கசின்



99p

நிதரன புரி

நான்கு கறு நாவல்கள்
கசின்



முதற்பதிப்பு

திசம்பர் 1995

வினாக்கள் முதல் விடைகள்

விடைகள்



விலை ரூபா :-

இப்புத்தகம்,
சிற்றிசன் பிரின்டர்ஸ் அச்சிட்டு கொழும்பு - 4
அசோகா காட்டி 22ல் வசிக்கும்
சி. சமநாதனால் வெளியிடப்பட்டது.

பொருள்க்கம்

பக்கம்

1. நிதானியுரி	1~44
2. கற்பகம்	45~78
3. சொந்தக்கால்	80~117
4. தேடிவந்த செல்வம்	118~149

மதிப்புரை

கலை, கலைக்காகவே என்பது மேலைத்தேச கலாச்சாரத்தின் பண்பாகும், கலை மனிதப் பண்பாட்டினை வளர்க்க வேண்டுமென்பது கீழைத்தேசத்தவரின் இலட்சியமாகும்.

இந்தவகையில் கசின் உடைய கதைகள் ஊன்றி யோசிப் பவர் கணக்கு, ஏதோ ஒரு இலட்சியத்தை உணர்த்துபவையாக அவை இருக்கும்.

கசின் உடைய கதைகள் எப்பொழுதோ புத்தக ரூபமாக வந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுதாவது புத்தகமாக வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

நான் தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த பொழுது வாசகர்கள் கசின் கதைகளில் காட்டிய ஆர்வம் எனக்குத் தெரியும். இப்பொழுதும் அவருடைய புத்தகத்திற்கு நல்ல வரவேற்பிருக்கும்.

R.சிவகுருநாதன் M.A.

முன்னாள் தினகரன் சட்டத்தரணி ஆசிரியர்
இலங்கை சட்டக்கல்லூரி
விரிவுரையாளர்
பத்திரிகைக் கவுன்ஸில்
உறுப்பினர்

வெள்ளவத்தை
கொழும்பு -6

முன்வரை

தமிழில் ஆனந்தக் குற்றம் என்று ஒரு குற்றஞ் சொல்வார்கள். வாழ்த்துரைகளிலும், வாழ்த்துப் பாக்களிலும் பிரதானமாக ஆனந்தக் குற்றம் இல்லாத பார்த்துக் கொள்வார்கள். ஆனந்தக் குற்றம் என்றால் என்ன என்பதையும் சொல்லி விடுகிறேன். ஆனந்தம் என்பது நல்ல பொருளுடைய ஒரு சொல். அதை இரண்டாகப் பிரித்தால் ஆன் +அந்தம் என்று பிரிக்கலாம். இப்படிப் பிரித்து அர்த்தம் பார்க்கும் பொழுது, மனிதனின் மரணம் என்று பொருள்படும். இப்படி நல்ல பொருளைக் கொடுக்கின்ற சொல்லைப் பிரித்துப் பார்க்கும் பொழுது எதிரான கருத்துத் தோற்றுகின்றது. இதைத்தான் ஆனந்தக் குற்றம், என்று சொல்வார்கள்.

சிலர் வீட்டிற்கு, லட்சமி வாசா, சிவ வாசா, முருக வாசா, என்று பெயர் வைக்கிறார்கள். இப்பெயர்களில் ஆனந்தக்குற்றம் இருக்கிற தென்பது எனது கருத்து அதனால் நான் எனது வீட்டிற்கு நிதானபுரி என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன். இப் பெயர் புது மையானதால், நிதானபுரி, சாவகச்சேரி என்று விலாசமெழுதிக் காகிதம் அனுப்பினால் எனக்கு வந்து சேரும் தபால் ஊழியர் எல்லோருக்கும், பழக்கமாகி விட்டது.

1961ல் தினகரனில் நிதானபுரியென்று ஒரு கதை எழுதினேன். அதன்பின் தான் எனது வீட்டிற்கும் நிதானபுரி என்று பெயர் வைத்தேன். இப்புத்தகத்திற்கும் நிதானபுரி என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன். அத்தோடு இன்னும் மூன்று குறுநாவல்கள், இத்தோடு சேர்த்திருக்கிறேன்.

1959ல் கற்பகம் என்ற கதையைத் தினகரனில் எழுதினேன். இதைக் காலங்களின்ற முது பெரும் விமர்சகர் ஆகிய கைலாசபதி, புகழ்ந்து பாராட்டி எனக்கு ஊக்கமும் தந்தார். தொடர்ந்து “சொந்தக் கால்” என்னும் குறுநாவலை 1961 ல் தினகரனில் எழுதினேன்.

எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் முதலில் தந்து எழுத்தாளனாக்கியது, ஈழ கேசரியே, ஈழகேசரியில் ஆசிரியராக இருந்த இராஜ அரியரத்தினம் அவர்களை நான் என்றும் மறக்க முடியாது.

சமுகேசரி சில காரணங்களினால் நின்று விட, அதன் ஆசிரியராக இருந்த இராச அரியரத்தினம் அவர்கள், புதிதாக ஆரம்பித்த சமுநாடு பத்திரிகையில் ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்தார். அன்னாரின் வேண்டுதலுக்கமைய, தேடிவந்த செல்வம் என்ற கதையை 1959ல் எழுதினேன்.

இந்நான்கு கதைகளும், ஒரு நூலாக நிதானபுரி என்ற பெயரில் வெளியிடுகின்றேன்.

வணக்கம்

நிதானபுரி
சாவகச்சேரி

க. சிவகுருநாதன்
(கசின்)

நிதரணபுரி

‘கசின்’

I. அறிமுகம்

குரியன் மேற்குத் திசையில் பலவித வர்ணங்களை நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் மாற்றி உலகத்திற்குச் சால வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மரகதக் கம்பளம் விரித்தது போன்ற பசும் புற்றரைக் கூடாக, மாணிக்கக் கற்களால் இழைத்த நடைபாதை போன்ற செம்மண் கிறவற்கற்களினால் ஆகிய தெரு வளைவின்றி நேராகச் சென்றது.

மாலை நேரச் செந்திறக் கிரணங்கள் அந்தப் பசும் புற்றரை மீதும் ஒணான் முதுகுபோன்ற அந்தச் செம்மண் தெரு மீதும் படும் பொழுது அவை சித்திரத்தில் தட்டமுடியாத புது அழகைக் கொடுத்தன.

அந்தச் செம்மண் தெருவிலே சோழ என்ற வாலிபணாருவன் நடந்து சென்றான். “ யும், யும் ” என்ற ஒரு காரின் ஓலி அவனுக்குப் பின்னாலே கேட்டது.

கண்ணன் குழலோசை கேட்ட பசுப்போன்று சோழ, “ நல்ல காலம் நடக்கத் தேவையில்லை ” யென்று நினைத்துக் கையை நீட்டிக் காரை மறித்தான்.

அந்தப் பாதையினால் கார் போவது குறைவாகும். அந்தப் பாதையின் முடிவில் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் குளக்கட்டு வேலைக்கு வேண்டிய பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு போகும் லொறி டிராக்டர் முதலியன்தான் அதிகமாகப் போவது வழக்கம்.

யாராயிருந்தாலும் நடந்து போயோர்களைத் தங்கள் வாகனங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் விடும் வழக்கம் அந்தப் பாதையில் வழங்கிவந்தது.

தான் நிறுத்திய கார் ஒரு பெண் தனியே செலுத்தி வந்த கார் என்று சோழவுக்குத் தெரியாது. கார் அவனைத் தொடுவதுபோல் அருகில் வந்து நின்ற பொழுதுதான் அதனால் ஒரே யொரு பெண் இருப்பதைக் கண்டான்.

காரில் ஏறப்போன சோழ அப்பெண்ணைக் கண்டதும் பின் வாங்கினான். “ பரவாயில்லை, ஏறுங்கள் ” என்று அவன் சொன்னான். சோழ பின் கதவைத் திறக்கத் தெண்டித்தான். அது உட்பக்கமாய்ப் பூட்டியிருந்தது. “ முன்னுக்கு ஏறுங்கள் ” என்ற அந்த யுவதி முன் கதவைத் திறந்துவிட்டு யாழிசை போன்ற குரலில் தெளிவாகவும், சிறிது அதிகாரத் தொனியோடும் கூறினாள்.

இனிமையான அந்தக் குரல் சோழவுக்கு முன் எப்போதோ கேட்டது போன்றிருந்தது. அந்தக் குரல் முன் கேட்டது போன்றிருப்பது தனது வெறும் நினைப்பென்று அவன் யோசித்துள்ளந்தான். ஆனால் அந்தக் குரலின் உறவு அவனுக்கும் அவளுக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளியைக் குறைத்தது. சோழ காரில் ஏறி கதவோரத்தில் ஒதுங்கிக் கொண்டு செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்துவிட்டவன் போன்று இருந்தான்.

“நீங்கள் எங்கே வேலை செய்கிறீர்கள்” என்று அந்தப் பெண் கேட்டாள்.

“இங்கே சொந்தமாய்ப் பத்து ஏக்கர் நெல் வயல் வைத்திருக்கிறேன். அதில் வேலை செய்கிறேன்” என்று சோழ பதிலளித்தான்.

அவள் அவனுடைய திருத்தமான பாலை நடையையும், நடை உடை பாவணைகளையும் பார்த்து, படித்தவனாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து “நீங்கள் எதுவரை படித்திருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டாள்.

அவன் புன்னகையுடன் “சர்வகலாசாலையில் சாஸ்த்திரப்பட்டம் பெற்றிருக்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

அவள் மிகுந்த அதிசயத்துடன் “அப்படியா? நீங்கள் உத்தியோகம் பார்க்க விரும்பவில்லையா? என்று பரபரப்படுன் கேட்டாள்.

“அரசாங்க உத்தியோகத்தில் தான் அமரவேண்டுமென்று எனது தாய் விரும்பினாள். அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கேற்ப இலங்கைச் சிலில் சேவைப் பரிட்சை எடுத்து அதில் சித்தி அடைந்தேன். அரசாங்கத்திடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. ஆனால் அதை நான் நிராகரித்து விட்டேன்”.

“இங்கே எங்களுக்குச் சொந்தமான கமம் இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று மாதமாகக் கமத்தில் வேலை செய்கிறேன் இதைவிட்டுப் போக எனக்கு இப்பொழுது விருப்பமில்லை. அதோ! அதுதான் எங்கள் கமம். என்னை இங்கே இறங்க விடுங்கள் என்று சோழ சொன்னான்.

சிலில் சேவை உத்தியோகத்தை உதற்றி தள்ளிவிட்டுக் கமஞ் செய்கின்ற ஒரு வாலிப்பனைச் சந்தித்த அதிர்ச்சி அவனுக்கு நீங்க முன் அவன் அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு இறங்கிப் போய்விட்டான்.

அவன் இறங்கிச் சில யார் தூரம் சென்றுபின்புதான் “உங்கள் பெயரைக் கேட்க மறந்து விட்டேன்? என்று அவன் குரல் கொடுத்தாள்.

“சோமசுந்தரம் உங்கள் பெயர்?”

“மகா இலட்சமி: வணக்கம்: வருகிறேன்.” “வணக்கம்”

2. புது அனுபவம்

இலங்கையின் வடபாலுள்ள கிளிநொச்சிப் பகுதியிலுள்ள பெருங்குளம் என்று ஒரு பாமடைந்த குளம் இருந்தது. அக்குளத்தை அரசாங்கம் திருத்திக் கட்டியது. குமரப்பா என்ற இஞ்சினியர் அதற்குப் பொறுப்பாயிருந்தார்.

ஜம்பது வயது நிறைந்த குமரப்பா இஞ்சினியர் இளவைத்திலேயே தனது மனைவியை இழந்துவிட்டார். தனது ஓரேயொரு மகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தார். அவள் உயர்தரக் கல்வி கற்று அத்தோடு சங்கீதம், நடனம் முதலிய கலைகளையும் பயின்றாள். எல்லாம் பயின்றபோதிலும், ஒன்றிலும் அவள் திறமையாக விளங்கினாள்ளல்லன். தந்தையின் செல்வ மகளாகிய அவள் எல்லாத்துறைகளும் படித்து கடைசியில் ஒன்றிலும் நிலைக்காமல் தந்தையுடனேயே வசித்து வந்தாள்.

தந்தையை வேலைத் தலத்தில் கொண்டுபோய் விடுவதும், திரும்ப அழைத்து வருவதும். தன்பாட்டில் காரை ஓட்டிக் கொண்டு திரிவதும் அவள் முக்கிய தொழிலாகும். அவள் மணங் செய்யும் பராயத்தை அடைந்த போதிலும், அவனுக்கு மணங்கெய்து வைக்க வேண்டுமென்று இஞ்சினியர் குமரப்பா இதுவரை முயலவில்லை. அவர் அவளைச் சிறு பிள்ளையாகவே கருதினார் அவரின் அந்தச் செல்வ மகள் தான் மகா இலட்சமி.

மகா இலட்சமி தனது பெயருக்கேற்ப ஒரு பூரண அழகியாக விளங்கினாள். அழகிலும் குணத்திலும் நிகரர்று விளங்கிய அவளிடம் செல்வமாக வளர்ந்ததினால் ஏற்பட்ட ஒரு அலட்சிய சபாபழும் இருந்தது. அது ஒன்றைத் தவிர, அவளிடம் வேறொரு குறையையும் ஒருவரும் காணமுடியாது.

“ உங்களுக்கு ஒரு புதினம் சொல்லப் போகிறேன் ” என்று அவசர அவசரமாகத் தனது தந்தையைக் கண்டவுடன் மகா இலட்சமி கூறினாள். தான் சொல்லப்போகிற புதினத்தைக் கேட்டவுடன், தந்தை அதிசயப்படப்போகிறார்: என்ற முகபாவனை அவளிடமிருந்தது.

தினமும் அவள் “ ஒரு புதினம் ” என்று சொல்லி ஒவ்வொரு கதை சொல்வதைக் கேட்டுக் கேட்டு வந்த இஞ்சினியர்: மகனுடைய புதினம் என்ற வார்த்தைக்கு அதிகம் மதிப்புக் கொடுக்கவில்லை. எனினும் உற்றுக் கேட்காவிட்டால் மகளின் முகம் மலராது என்று கூற்றமையாகக் கேட்டார்.

சிவில் சேவை உத்தியோகத்தை வேண்டா மென்று கமஞ் செய்கின்ற ஒரு வாலிப்பனை இன்றைக்குக் கண்டேன் ” என்று மகா இலட்சமி காணாததைக் கண்டவள் போன்று கூறினார்.

“ சோழவைச் சொல்கிறாயா? வாழுத்தெரியாதவன்: நானும் அவனுக்குப் புத்தி சொல்லிப் பார்த்தேன். நானென்ன, அவனுக்குத் தெரிந்த அவ்வளவு பேரும் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

“ மிகவும் பிழிவாதக்காரன் போலிருக்கிறது.”

“ பிழிவாதம் என்ன பிழிவாதம்: வாழ்க்கை என்னவென்று புரியாத பைத்தியகாரன்.”

“ நான் சொல்லுகிறேன்: அவர்தான் வாழ்க்கையை நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார் என்று.”

“ ஒரோ நீயும் அவன் பக்கமோ: உன்னைப்போல அவனும் மேலே படிக்க ஆதியிலேயே மறுத்திருந்தால், ஒரு பிழையும் சொல்ல முடியாது தான்.”

அதுதான் ஜூயா, பிழை: படித்தவர்கள்தான் கமஞ்செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதான் கமத்தொழிலிலும் மேலைத் தேசங்கள்போன்று தொழிற் புரட்சி ஏற்படும்.”

“அதற்குச் சர்வகலாசாலைவரை சென்று படிக்கத் தேவையில்லை மகளோ.”

“ சர்வகலாசாலை மட்டுமென்று: மேலைத் தேசங்கள் சென்று தொழில்நுட்ப முறைகளும் பயின்று வரவேண்டும்.”

“சிவில் சேவைப்பரிட்சை ஏன் எடுக்கவேண்டும்?”

“ அப்பரிசையை எடுத்தபடியாற்றானே, அப்பதவி வேண்டாமென்று கமஞ்செய்கிறார்: என்று நாம் பேசக்கூடியதாக இருக்கிறது.”

“ சரி: சரி: உன்னோடு பேசி வெல்லமுடியாது” என்று இஞ்சினியர் கதையை முடித்தபோதிலும்: தனது மகளின் வாதத்திறமையை உள்ளூர் மெச்சினர்.

அடுத்த நாள் மகாஇல்சுமி தனது தந்தையை வேலைத்தலத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத் திரும்பிவரும்பொழுது, நடுவழியில் பெற்றோல் இல்லாது கார் நின்றுவிட்டது. குற்றிலும் சன நடமாட்டமில்லாத நடுக்காட்டில் கார் நிற்கவே மகா இலட்சுமி திடுக்குற்றாள். பொதுவாக எதற்குமே அஞ்சாத பழக்கமுள்ள அவள் தனக்கு ஏற்பட்ட புது அனுபவத்தினால் சிறிது மனந்தளர்ந்துவிட்டாள்.

காலையில் புறப்படும்பொழுது காருக்குப் பெற்றோல் விட்டுக் கொண்டு போவோம்” என்று, தந்தை கூறவும், தான் எல்லாம் தெரிந்தவள்மாதிரிப் போய்த்திரும்பி வரப்போதும் என்று புறப்பட்ட மதியீன்தை நினைத்தாள். எனினும் இப்புதிய அனுபவத்தையும், பார்ப்போம்: என்று அடுத்தகணம் தன்னைத் தான் சமாளித்துக்கொண்டாள்.

அந்தத் தெருவை ஒட்டினாற்போலச் சிற்றாறு ஒன்று சென்றுகொண்டிருந்தது. அச்சிற்றாறு அப்பொழுது தன்னின்றி வெறும் மனற் பரப்பாயிருந்தது. அவ்வாறுவின் எதிர்க்கரையிலும், தெருவின் எதிர்க்கரையிலும், நீண்டு வளர்ந்திருந்த மரங்கள். ஆற்றுக்கும் தெருவிற்கும் மத்தியில் ஒன்றையொன்று தழுவி விளையாடின. ஆற்றையும் தெருவையும் மூடி விதானமிட்டு நிற்கும் அம்மரங்கள், மணமக்களை நடுவே வைத்திருக்கும் மணவறைச் சப்பிரம், போன்றிருந்தன.

மகா இலட்சுமி தெருவின் ஒரத்திலே காரை நிறுத்திவிட்டு, இறங்கிப்போய் ஆற்று மணலிலே இருந்தாள். இந்த அழகான காட்சியையும், கக்மான மணலையும் இதமான நிழலையும் அனுபவிப்பதற்காகப் பெற்றோல் இல்லாமல் நிற்கும் காருக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும், என்ற அவள் நினைத்தாள்.

இதிலும் பார்க்கத் தான் கண்டும், கேட்டும். அறியாத புத்தம் புது அனுபவத்தைச் சுற்று நேரத்தில் துய்க்கப்போகிறாள் என்பதை அவள் அப்பொழுதுதறியாள்.

மகா இலட்சுமி மரநிழலிலே. ஆற்று மணலிலே இயற்கை வசதிகளின் இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையிலே தூரத்திலே ஒரு (டிராக்டர்) உழவு இயந்திரத்தின் ஒலி கேட்டது. உழவு இயந்திரம் பெற்றோலில் ஒடுவதில்லை யாதவின், வரு வரச் சம்பாகக் கேட்கும் அவ்வோசையினால் மகிழ்ச்சியடையாது தன் பாட்டில் இருந்தாள்.

“ டிராக்டா” வந்து காரருகில் நின்றது. அப்பொழுதும் அவள் எழுந்து செல்லவில்லை. தனது காரின் கோன் ஒலிக்கப்பட்ட பொழுதுதான் அவள் எழுந்து சென்றாள்.

கார் அருகில் சோழ நிற்பதைக் கண்டதும், முகம் மலர்ந்து “ நீங்களா” என்று கேட்டாள்.

“ இந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் தனியே பயமின்றி என்ன செய்கிறாய் என்று சோழ கேட்டான்.

“ இச்சுழல் மிகவும் இயற்கை வனப்பாக இருக்கிறது? என்று அவள் சொன்னாள்.

“ துணிச்சலான பெண் நீ”

ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதிக்கும் அரசாங்க உததியோகத்தை வேண்டா மென்ற துணிவுக்கு இது நிகராகாது”

“ அதிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகச் சம்பாதிக்கலாம்: என்று நன்கு தெரிந்ததோடு சுதந்திர சீவியத்தையும் அனுபவிக்கலாம். அன்றியும் பாடுப்படவன் பல்ளை அனுபவிக்கும் பொழுது அடையும் மாபெரும் இன்பத்தை அனுபவிக்கலாம். ஆகையால் எனது செயலில் துணிவு என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. வேண்டுமென்றால் தெளிவு என்று கூறலாம்.”

“ நானும் காருக்குப் பெற்றோல் இல்லாமல் நிற்கிறேன். ஆகையால் துணிவு என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை”

“ அப்படியானால் இருவரும் சரி: இப்பொழுது பெற்றோலுக்கு என்ன செய்வது: சரி: நான் டிராக்டரில் சென்று பெற்றோல் எடுத்துகொண்டு விரைவாக வருகின்றேன். அதுவரையும் மேலும் இயற்கை வனப்பை அனுபவித்துக்கொண்டு இருங்கள்.”

உங்கள் டிராக்டர் போய்வர மிகுந்த நேரங்கிசெல்லும்: அதுவரையும் நான் இங்கே நிற்கமாட்டேன். நானும் வருகிறேன்”

“ டிராக்டரில் இன்னொருவருக்கு ஆசனம் கிடையாது”

“ நீங்கள் இரண்டு பேர்தானே வந்தீர்கள்.”

“ நாங்கள் ஆண்கள்: என்னோடு வந்தவன் என்னருகில் நின்று வந்தான். உங்களால் அப்படி நிற்க முடியாது”

பு: ஆண்கள் ஏதோ பெரிய வரம்பெற்று வந்தவர்களோ? நானும் அந்த மனிதன் மாதிரி நின்று வரப்போகிறேன். என்னால் இங்கே நிற்கமுடியாது.”

“ இப்பொழுது நாங்கள் இந்த வழியால் வராவிட்டால்...”

“ சரி: நீங்கள் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போக விருப்பமில்லாவிட்டால் போங்கள்.”

சோழவுக்கு என்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லை அவளை டிராக்டரில் கூட்டிக் கொண்டுபோனால் பார்க்கிறவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் வீண் வம்புக்கதை எல்லாம் கதைப்பார்கள். அவளின் கோபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் கெல்வதும் அழகன்று வஞ்சனையற்றவள்: படித்தவள் அழுவாள்போலவும் இருக்கிறது வருவது வரட்டும்: என்று சோழ தன்னுடன் வந்தவனை அவளின் காருக்குக் காவல் வைத்துவிட்டு, அவளையும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றான்.

டிராக்டர் மேடு பள்ளங்களில் விழும்பொழுது அவள் அவன் தோள்களை இறுக்கப்பற்றினாள் சோழவுக்கு இச்செயல் முதலில் கூக்சமாயிருந்தது. “

அபத்திற்கு பாவம் இல்லை என்று நினைத்தான். அவளை அபாயம் இன்றிக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டுமென்ற அச்சத்தினால் அவன் கூக்சம் சிறிது சிறிதாக நீங்கயது. சிறிது தூரம் சென்றதும் மகா இலட்சமி தான் ”டிராக்டர் ஒட்டிப்

பார்க்கப்போகிறேன்” என்று கேட்டாள்.

“ஏன் நின்று வருவது கல்தமாயிருக்கிறதா?” என்று சோழ கேட்டான்.

“நான் எத்தனை மைலும் இப்படி நின்று வருவேன். எனக்கு டிராக்டர் ஒட்டிப்பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசையாயிருக்கிறது.”

“ஆசைகள் தானே மனிதனை ஆபத்துள் சிக்கவைப்பதும், துண்பத்திற்கு அத்திவாரமானதும்.”

“ஒரு ஆசையினால் மற்றவர்களுக்கும் எனக்கும் துண்பம் இல்லாவிடின், தாராளமாக அவ்வாசையைப் பூர்த்திசெய்ய முயற்சிக்கலாம்.

“மனிதனுடைய ஆசைக்கெல்லையுண்டா?

“ஏன் இல்லை: அறிவாளிகளின் ஆசை அளவுடன்தானிருக்கும்

அவளுடைய பேச்சிலிருந்து அவன் ஒரு உறுதியான போக்குடையவள் என்றும், அவளுடன் பழகுவதில் சாவதானமாக இருக்கவேண்டுமென்றும், அன்றேல் தன்னை மட்டந்தட்டி விடுவாள் என்றும், சோழ தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

நல்ல பாதை வந்தவுடன் டிராக்டரை ஒட்டத் தருவதாக அவன் உறுதி அளித்த பின்புதான் அவன் தனது கதையை நிறுத்தினாள்.

அவன் டிராக்டரை ஒட்டும் பொழுது சோழ பின்னால் நின்று அவளுக்குத் துணை புரிந்தான். சிலர் வீட்டுக்காரியின் புத்தியைத் தனது புத்திபோன்று நடிப்பது போலச் சோழ அவளுக்கு அதை ஒட்டும் வகையைச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

3. விளையாட்டு வினையானது

மகா இலட்சமியினதும் சோழவினதும் தொடர்பு வர வர நெருக்க மாகிக் கொண்டு வந்தது.

மாலை நேரங்களில் மகா இலட்சமி சோழவைத் தேழிப் போய்க் கூட்டிக் கொண்டு தனது வங்களாவுக்கு வருவாள். அல்லது எங்கேனும் அவனுடன் சேர்ந்து உலாவப் போவாள்.

உலகத்தில் ஏற்படும் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் அவர்கள் இரவு வெகு நேரம் தர்க்கமிடுவார்கள்.

அவர்களுடைய விவாதத்தில் சில சமயம் இஞ்சினியரும் கலந்து கொள்வார். அறிவாளியாகிய சோழவை மடக்கி மடக்கித் தனது மகள் வாதிப்பதைக் கண்டு அவர் மகிழ்ச்சிடவார்.

அவர்களுடைய தொடர்பில் அவர் சந்தேகப்படவில்லை. தனது மகள் மீது கொண்ட நம்பிக்கையும், சோழவின் நிதானமான போக்குமே அதற்குக் காரணமாகும்.

ஆனால் அவர்களைச் சந்தேகிப்பதற்கும், அவர்கள் தொடர்பைப் பிரித்து விடவும் வேறொருவர் தோன்றினார். அவர் பெயர் நாகலிங்கம் இஞ்சினியர் குமரப்பாவின் காலங்கென்ற மனைவியின் பெரிய தகப்பன் “நாகலிங்கம்மான்” என்று

இஞ்சினியர் மாத்திரமன்றி எல்லோருமே அப்படித்தான் கூப்பிடுவார்கள்.

நாகலிங்கம்மான் வருடத்தில் இரண்டொரு முறை வந்து இரண்டொரு வாரங்கள் இஞ்சினியருடன் இருந்து விட்டுப் போவார்.

அவருடைய சொந்தமருகன் இலங்கையின் தென்பகுதியில் பகிரங்க வேலைப் பகுதி ஒவிசியராக இருந்தான். ஒவிசியர் தான் வேலை பார்த்து வந்த கிராமத்திலேயே காணி வாங்கி, அந்த ஊர் வாசியாய் விட்டார்.

ஒவிசியரின் ஒரேயொருமகன் மேலைத்தேச வைத்தியம பயின்று உயர்தர படிப்பிற்காக இங்கிலாந்தில் இருந்தான். அவன் படிப்பு முடிந்ததும், அவனுக்கு மகா இலட்சுமியை மணஞ்செய்து வைக்கவேண்டுமென்பது நாகலிங்கம்மானின் விருப்பமாகும்.

இஞ்சினியரிடம் இதைப்பற்றிச் சொல்லாதிருந்த போதிலும் அவர் தடைசெய்வார் என்று நாகலிங்கம்மான் நினைக்கவில்லை. இஞ்சினியரும் தன்னைப்போல் மனத்திற்குள் நினைத்திருப்பார் என்று நாகலிங்கம்மான் நினைத்தார். இஞ்சினியரின் திரண்ட செல்வம் வைத்திய நிபுணனையை மறுப்புக் கூறவிடாது.

சோழவினாதும் மகா இலட்சுமியினதும் தொடர்பு, காதலாகப் பரினாமித்தால் தனது என்னத்தில் மன் விழுந்து விடுமே என்று நாகலிங்கம்மான் அஞ்சினார். அவர்களை நெருங்கிப் பழக அனுமதிக்கக் கூடாது என்று நாகலிங்கம்மான் இஞ்சினியருக்குச் சிறிது சிறிதாக உரைத்தார். சோழ நல்லவனாகத் தோன்றவில்லை என்று சொல்லி வந்தார். அவருடைய உரைப்பு இஞ்சினியரின் உள்ளத்தில் ஏறவில்லை. எப்படியும் அவர்கள் தொடர்பைப் பிரிக்க வேண்டும் என்று அவர் முயற்சித்தார்.

தற்காலிகமாக ஒரு சிறு திட்டம் வகுத்தார். நாகலிங்கம்மானின் மனைவியின் தங்கை புருஷன் ஒருவர் கொழும்பில் பெரிய உத்தியோகமாயிருந்தார் அவரின் பிள்ளைகள் மகா இலட்சுமியைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார்கள் என்று மகா இலட்சுமியைக் கொழும்புக்கு அழைத்தார். மகா இலட்சுமியும் கொழும்புக்குப் போக வேண்டுமென்று ஏஞ்களுடே விரும்பியிருந்தாள். ஆகவே நாகலிங்கம்மானின் திட்டம் இலகுவாக நிறைவேறியது.

சோழ தன்னையும் மகா இலட்சுமியையும் நாகலிங்கம்மான் சந்தேகிக்கிறார் என்று அவருடைய செயல்களிலிருந்து அறிந்து கொண்டான் அவரின் சந்தேகத்தை அவன் ஒரு விளையாட்டாகவே கருதினான்.

கொழும்பில் சிலவாரம் இருந்து விட்டு விரைவில் திரும்பி வருவதாக மகா இலட்சுமி சோழவிடம் சொல்லிப் புறப்பட்டாள். சோழ தானும் அங்கு அடுத்த வாரமளவில் டிராக்டருக்குச் சிலபகுதிப் பொருட்கள் வாங்குவதற்காக வருவேன். என்று கூறினான் மகா இலட்சுமி கொழும்பில் தானிருக்கும் விலாசத்தைச் சோழவிடம் கொடுத்துக் கொழும்புக்கு வந்தால் தன்னைச் சந்திக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாள்.

சோழ அவன் சென்று ஒரு வாரத்தின் பின் கொழும்புக்குச் சென்றான். மகா இலட்சுமி கேட்டுக் கொண்டபடி அவன் வீட்டைத் தேடிச் சென்றான். அவன் அவளுடைய வீட்டிற்குப் போன நேரம், மகா இலட்சுமியைத் தவிர வேறொவரும்

அங்கிருக்கவில்லை. அப்பொழுது பகல் ஒரு மணியிருக்கும். நாகலிங்கம்மான் வீடிடின் முன்பக்கத் தரையில் நித்திரையாயிருந்தார்.

மகா இலட்சுமி அவரின் தூக்கத்தைக் கலையாமலிருப்பதற்காகவும், வசதியாகக் கதைபதற்காகவும் சோழுவைத்தனது அறைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனாள். அவனை அங்கே இருக்க விட்டுக் குளிர்பானம் கொண்டுவருவதற்காகச் சமையலறைக்குப் போனாள்.

யாரோ வந்ததும், கதைத்ததும், நாகலிங்கம்மானின் கோழி யறக்கத்தில் கணவு போன்று தோற்றியது, தூக்கம் கலைந்து நாகலிங்கம்மான் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு சோழு இருக்கு மிடத்தை நோக்கிப் போனார்.

சோழவின் நல்ல காலமோ, கெட்ட காலமோ, நாகலிங்கம்மானின் கண்ணில் படாமல் இருப்பது நல்லது என்று ஒரு யோசனை தோன்றியது தன்னையும், மகா இலட்சுமியையும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் நாகலிங்கம்மான், அவளின் படுக்கையறையில் தன்னைக் கண்டால், அதனால் அவளுக்கு வீண் தொந்தவு ஏற்படும் என்று நினைத்தான்.

சோழ, மகா இலட்சுமியின் கட்டிலுக்குக் கீழே நுழைந்து பதுங்கிக் கொண்டான் வெளியே தூங்கிய படுக்கை விரிப்பு அவனைப் பூரணமாய் மறைத்தது.

இதெல்லா வற்றையும் நாகலிங்கம்மானின் காகக் கண்கள் ஏற்கனவே கண்டு விட்டன அவர் நேரே சென்று அவனை மறைத்துக் கொண்டிருந்த படுக்கை விரிப்பை இழுத்தார். கிழவர் தன்னைக் கண்டு விட்டார் என்பதை உணர்ந்த சோழ, வெள்ளம் தலைக்கு மேலே ஏறினால் சான் ஏறினால் என்ன? முழும் ஏறினால் என்ன என்று நினைத்தான். கிழவரின் கால்கள் இரண்டையும் பிடித்துத் தூக்கிக் கட்டிலுக்கு மேலே அவரை விழுத்தி விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.

நாகலிங்கம்மான் விழுந்தெழும்பி கள்ளன் விடாதே பிடி” என்று சுத்தமிட்டுக் கொண்டு ஓடினார். இரு திட்காத்திரமுள்ள மனிதர் அவனைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார்.

4. குறத்தியோ குறியோ

நாகலிங்கம்மானின் அபயக் குரலைக் கேட்டு உடன் வந்து உதவி செய்ய அடுத்துத் தீடுகளில் ஆண்கள் ஒருவரும் இல்லை. பகல் நேரங்களில் ஆண்கள் தத்தம் அலுவலகங்களுக்குப் போயிருப்பார்கள் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போயிருப்பார்கள்: பெண்கள்தான் வீட்டிலிருப்பார்கள். எனினும் கொழும்பு நகரத் தெருக்கள் வெறச்சென்றிராது. யாரோ போய வந்து கொண்டுதானிருப்பார்கள்.

நாகலிங்கம்மான் அபயக் குரலுடன் தெருவுக்கு ஒடி வந்த பொழுது, பலம் வாய்ந்த தேகக் கட்டுள்ள இரண்டு நாட்டுப்பறத்து மனிதர், இதுதான் சிறும்பலம் விடோ என்று கேட்டுக் கொண்டு நாகலிங்கத்தின் முன் தோன்றினார்கள். சமய

சங்கீவி போற்றோன்றின அவர்களைக் கண்டு, ஒடுகின்ற சோழவைச் சுட்டிக் காட்டி, “அதோ கள்வன் பிடியுங்கள்” என்று கூவினார்.

கிராமவாசிகள் கள்வன் என்றால் அவன் யார் வீட்டிலிருந்து ஓடனாலும் தூரத்திப் பிடியாமல் விடமாட்டார்கள். அவனைப் பிடித்து அடித்துக் கட்டி வைப்பது ஒரு பெருங் கடமையாகக் கருதுவார்கள். அவர்கள் தாங்கள் வந்த காரியத்தையும் மறந்து சோழவைத் தூரத்தி கொண்டு ஓடனார்கள்.

சோழ தலைபிற் பேன்தெறிக்க எதிரே வந்த ஒரு சந்தியால் திரும்பி ஓடன் பொழுது தெருவோரத்தில், வெற்றிலை பாக்குச் சோடா விற்கும் ஒரு சிறிய தகரக் கடையைக் கண்டான். அந்தக் கடைக்குள்ளோ, வெளியிலோ ஒருவரையும் காணவில்லை. இரண்டு பக்கமும் சோடாப் போத்தல்கள் அடுக்கியிருக்க நடவில் மேசை போன்ற ஒரு பகுதியிருந்தது. சோழ அந்த மேசை போன்ற பகுதியால் மேலே ஏறி உள்ளே குதித்து வியாபாரங் செய்யவன் நிற்கும் இடத்தில் நின்றான்.

அந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடை வியாபாரி சற்றுத் தூரத்தில், தான் வாழ்நாள் முழுவதும் இத்தொழிலைத்தான் பார்க்க வேண்டுமா? அன்றேல் ஆஸ்பத்திரி அதிர்ஷ்ட இலாபச் சீட்டோ, குதிரைப் பந்தயமோ, தன் பக்கம் புரண்டு தன்னைத் திடீரென்க் செல்லவாக்குமா? என்பதை அறிந்து வைத்திருக்கும் ஆவலுடன், பகல் வேளைகளில் வீடுகளிலிருக்கும் பெண்களிடம் குறி சொல்லிப் பிழைக்கும் குறத்தி யொருத்தியிடம் தனது கரத்தோடு உள்ளத்தையும் பறி கொடுத்து, அவளின் தனுக்கான உரையிடையிட்ட பாட்டிலும், நீண்ட கண்களின் சுழற்சியிலும், பள்ளவென்ற கரு நிறத்திலும், மெய்மறந்திருந்தான்.

சோழ தன்னருகால் ஓடன்தை அவன் அவதானிக்காத போதிலும், தன் கடைக்குள் யாரோ ஏறி உள்ளே குதிப்பதை வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரன் கண்டான். பட்டப் பகலில் ஒருவனின் கடைக்குள் நூழையும் துணிவைப் பார் என்று, அவன் கறுவிக் கொண்டு, குறத்திக்குத் தனது வீரத்தைக் காட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்ந்ததை நினைத்து மகிழ்ந்து, தனது கரத்தை அவளிடமிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு ஓடனான்.

சோழவைத் தூரத்தி வந்த கிராமவாசிகள், தனது கடையை நோக்கி ஓடிய வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரனைத்தான் தாங்கள் தூரத்திக் கொண்டு வருகிறோம் என்று நினைத்து, சந்தியால் திரும்பியவுடன் வேகமாக ஓடிப் பாய்ந்து, “எங்களை யாரென்று நினைத்தாய், பட்டினத்துப் பெட்டையள்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? என்று அவனைப் பிடித்துக் கண்டதில் இரண்டு சாத்தினர்.

தாறு மாறாக கதைக்கத் தொடங்கி அந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடைகாரன்டமிருந்து தப்புவதற்கு இதுதான் தருணம் என்று உணர்ந்த குறத்தி அவ்விடத்தை விட்டு விரைவாக அகன்றாள்.

கிராமவாசிகள் இருவருக்கும் வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரனின் வாரத்தைகள் சரியாக விளங்கவில்லை. அத்தோடு கள்ளன் தப்பியோடுவதற்காகப் பல பொய்களைக் கூறுவான் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். அவன் சொல்லுகிற வாரத்தைகளைக் கேட்டு அவனைக் கைவிட்டால் “பட்டிக்காட்டு

ஏமாளிகள் ” என்று தங்களைப் பிறர் நகைப்பார்கள். என்று நினைத்தார்கள். அதனால் வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரனின் வார்த்தைகளை அவர்கள் காதுகொடுத்துக் கேட்கவேயில்லை.

பட்டினத்தில் தங்கள் வீரத்தைக் காட்டக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நினைத்து மகிழ்ந்து, பட்டினம் முழுவதும் இனித் தங்கள் பேச்சாகவே இருக்கப் போகிறது என்று நினைத்தார்கள். தங்கள் கிராமத்திற்குப் போகு முன் தங்களின் இந்த வீரச் செயல் தங்கள் கிராமவாசிகள் பத்திரிகைகளில் படித்து விடுவார்கள் என்று பற்பல நினைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

வெற்றிலைபாக்குக் கடைக்காரனுக்கு மேலும் இரண்டு இட போட்டு, இழுத்துக்கொண்டு நாகலிங்கம்மானின் வாயிலில் நிறுத்தினார்கள். அவ்விடத்தில் சனத்திரள் கூடிலிட்டது. அடுத்தடுத்த வீட்டுப் பெண்கள் எல்லாம் எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

கடைக்காரனுடைய வாயிலிருந்து இரத்தம் ஒழுகியது. இரத்தத்தைக் கண்ட கிராமவாசிகள் நெஞ்க நிமிர்ந்து நின்றார்கள். கிராமவாசிகளின் அடி வஞ்சளையின்றி அவன் கன்னத்தில் பதிநிதிருந்தது. அவனால் சரியாகப் பேசவும் முடியவில்லை. வாய் கொன்னை தட்டியது. அவன் திக்கிதிக்தித் தான் வெற்றிலைபாக்குக் கடைக்காரன் என்றும், அவர்கள் தூரத்திவந்தவனைத்தான் தானும். தூரத்தினான் என்றும், குதலை மொழியில் கூறினான்.

களீளன் தப்பிலிட்டான் என்பதை உணர்ந்த நாகலிங்கம்மான் கிராமவாசிகளைத்திட்டினார். அவர்கள் தலைகுனிந்து கொண்டு சென்றனர். மேலும் தாமதித்தால் தங்களுக்கு அடி விழுந்தாலும் விழும், என்று கருதி நடந்தனர்.

வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரன். தனக்கு அடிப்பித்ததற்காகத்தான் நாகலிங்கம்மானைப் பற்றிப் பொலிலில் புகார் செய்யப் போவதாக ஆர்ப்பித்தான், நாகலிங்கம்மான் அவனுக்குப் பத்து ரூபா பணங்கொடுத்துச் சமாதானஞ் செய்து அனுப்பினார்.

இவ்வளவும் நடந்த பின்பு, உள்ளதைச் சொல்வது பிழையென்று நினைத்து, கள்ளனாய்த்தான் இருக்க வேண்டும், நான் குசினிப் பக்கம் போய்விட்டேன். நடந்ததொன்றும் நான்றியேன் என்று மகா இலட்சமி சாதித்தாள்.

சோழ ஆறுதலாக வெற்றிலை பாக்குக் கடையினின்றும் வெளியேறிச் சற்றுத் தூரத்திலுள்ள பெரிய தெருவுக்குச் சென்று பஸ்ஸில் ஏறிப் போய்விட்டான்.

5. மிளகாய்த்தாள்

(குளத்தில் தண்ணீர் நிரம்பினால் மேலும் பெருகக் குளத்தை உடைக்காவன்னைம், நீர்வழிந்து ஒடுவதற்கு ஒவ்வொரு குளத்திற்கும் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு வழி வைத்திருப்பார்கள். அது குளத்திலிருந்து ஆரம்பமாகும் ஒரு சிற்றாறாகும்.)

கொழும்பிலிருந்து திரும்பி மகா இலட்சமியும், சோழவும் கிளிநொச்சியில் முற் சொல்லப்பட்ட மாதிரியான நீரற்ற ஒரு சிற்றாற்றின் வழியே நடந்து

சென்றனர்.

“ நீங்கள் அன்று கொழும்பில் நாகலிங்கம்மாளை கண்டு ஏன் ஒழித்தோடினீர்கள்? என்று மகா இலட்சமி கேட்டாள்.

“ நான் முதலில் இப்படி யெல்லாம் நடக்கும் என்று நினைக்கவில்லை. அவர் என்னைக் காணவில்லை என்று நினைத்தேன்.”

“ நீங்கள் அன்றைக்குப் பிடிப்பிருந்தால்... எனக்கு நினைக்கவே பயமாயிருக்கிறது”

“ அந்தச் சம்பவத்தை இருவரும் மறந்துவிடுவோம்: எனக்கு அதை நினைத்தால் உடல் குறுகிச் சிறுத்த மாதிரி இருக்கு”

“ நல்லாயிருக்கிறது. அதை என்னால் மறக்கமுடியுமா?

தலைக்கு மேலே மரத்தில் ஒரு குயில், விட்டு விட்டுக் கூவிக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் குரல்க் கேட்ட இன்னொரு குயில் எங்கிருந்தோ பறந்துவந்து அதனருகில் இருந்தது. சோழ அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ஏதோ சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“ என்ன பாாக்கிறீர்கள்” என்று மகா இலட்சமி கேட்டாள்.

“ அந்தப்பட்சிகளைப் பார்த்தாயா? அவர்களின் இன்ப வாழ்க்கையைப் போன்று மனிதன் வாழுமடியுமா?”

“ ஏன் முடியாது மனிதன் அழுக்காறு. போறாமை முதலிய தீக்குணங்களை விலைக்கு வாங்கி வைத்துக்கொண்டு துன்பப்படுகிறான்.”

“ மிகவும் சரி. கபடமற்ற சிந்தைதான் இன்பத்தின் அத்திவாரம்.

இவ்விதமான அவர்களின் ஆனந்தமயமான மாலைநேரங்களுக்கெதிராக ஒரு பூரணை இரவு வந்தது.

ஒரு பூரணை இரவு கிளிநோச்சியின் ஒரு பாலுள்ள பெளத்த ஆலயத்தில் வேடிக்கை பார்த்துவிட்டுச் சோழ நடுச்சாமத்தில் தனதிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தான். இஞ்சினீயர் வங்களாவில் வேலி ஒரத்தில் ஒரு உருவம் பதங்குவதைக் கண்டான். யாராயிருக்கலாம் என்று சோழ மறைந்து நின்று அவதானித்தான். அந்த உருவம் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி பங்களாவுக்கு அருகில் பூஞ்செடி மறைவில் இருந்துகொண்டது.

சோழ வியப்பு மேலிட்டினால் மேலும் நடப்பதை அறிவோம் என விரும்பி அவ்வளவுக்குள் உள்ள ஒரு மரத்தில் ஏறி வசதியாக இருந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த உருவம் வெளிப்பட்டு இஞ்சினீயியின் அலுவலுக அறைக் கதவைத்தான் கையோடு கொண்டுவந்திருந்த சாவியால் திறந்து உள்ளே சென்றது. அதனால் ஏற்பட்ட சிறிய சத்தித்திற்கு, இரவில் அதிகம் நித்திரையின்றி அவதிப்படுகின்ற நாகலிங்கம்மான் எழுந்து அலுவலக அறையை நோக்கி வந்தார். உள்ளே சென்ற உருவம் வெளிப்பட்டு வர. எதிர்ப்பட்ட நாகலிங்கம்மான் அவ்வுருவத்தைப் பிடிப்பதற்காகக் கூச்சலிட, அவ்வுருவம், தயாராக வைத்திருந்த மிளகாய்த்தாளை அவரின கண்ணுள் தூவிலிட்டு ஒடி மறைந்தது.

முதலில் இஞ்சினீயியின் நாய்தான் ஒடி வந்தது. நாய் ஒடிப்போய்ச் சோழ ஏறியிருந்த மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிக் குலைத்தது. கணப்பொழுதில் எல்லாம்-

நடந்துவிட, ஒடும் உருவத்தைக்கண்ட சோழ அதைத் தூரத்திப் பிடிக்கும் நோக்குடன் இறங்க முயற்சிக்க மரத்தில் சலசலப்பைக் கண்ட நாய் சோழவை மறித்துக் கொண்டது.

இதற்குள் எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள். இஞ்சினியர் தனது துப்பாக்கியில் தோட்டாவை மாட்டிச் சோழவைக் குறிபார்த்தார். “கள்ளன ஒடிவிட்டான்” அவனைத் தூரத்திப் பிடித்திருப்பேன்: உங்கள் நாய் விடவில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு சோழ கீழே இறங்க முயற்சித்தான். அவன் வார்த்தைகளை ஒருவரும் கிரகிக்காதபோதிலும், யாரென்று எல்லோரும் அறிந்து கொண்டனர்.

மகா இலட்சஸி நாயை அதட்டி அழைத்தாள். நாகவிளங்கம்மான் உவன்தான் கள்ளன். ஒடிப்போய் மரத்தில் ஏறினதைக்கண்டேன் என்று மிளகாய்தூள் வேதனை தாங்க மாட்டாது குழறிக் குழறிக் கூறினார்.

சோழவைக் கண்டதும் அங்கேயுள்ள அனைவரும் அதிர்ச்சி அடைந்தனர். நாகவிளங்கம்மான் “இந்த அயோக்கியனப்பற்றி நான் முன்னமே எச்சரித்திருந்தேன். அவனை பொலிஸில் கொடு” என்று மேலும் சொல்லி எரிவு தாங்கமாட்டாமல் கீழே அறிவிழந்து விழுந்தார். சோழவின் கதையை அங்கே கேட்பார் ஒருவருமில்லை.

இஞ்சினியருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சோழவிடம் உள்ள நம்பிக்கை அவருக்கு முற்றாக நீங்கவில்லை. எல்லாம் பிறகு வந்து விசாரிக்கலாம் என்று நினைத்துச் சோழவை ஒரு அறையில் விட்டுப் பூட்டச் செய்து விட்டு. அறிவிழந்து கிடந்த நாகவிளங்கம்மானைக் காரில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு, மகள் கார் செலுத்த வைத்தியசாலைக்குப் போனார்.

6. உறவு முறிந்தது.

நாகவிளங்கம்மானின் கண் பார்வை மீளாமல் பழுதாகி விடுமோ என்று, இஞ்சினியரும் மகளும் மிகவும் வருந்தினர். அந்தத் துன்பத்தில் சோழவைப்பற்றி அவர்கள் மறந்து விட்டனர்.

நாகவிளங்கம்மானின் கண்ணுக்கு ஒரு பழுதும் வராதென்று வைத்தியர்கள் உறுதியளித்தனர். அவரை வைத்தியசாலையில் சேர்த்து விட்டு இஞ்சினியரும் மகளும் அவசரமாக வங்களாவுக்குத் திரும்பி வந்தனர். மகா இலட்சஸி சோழவைச் சந்திக்கத் துடித்தாள். சோழ நிச்சயம் ஒரு குற்றமும் செய்திருக்க மாட்டார். தனது தந்தை அவரை அறையில் பூட்டியது தவறு. நான் என்ன செய்யலாம். சந்தர்ப்பம் அவ்வாறு செய்து விட்டது என்று சிந்தித்துக் கொண்டு மக்கா இலட்சஸி வந்தாள்.

இஞ்சினியர் பூட்டி வைத்துப் போன அறையில் சோழ இல்லை. அறை திறந்து கிடந்தது.

சோழதான் நாகவிளங்கம்மானின் முகத்தில் மிளகாய் பொடியைத் தாவினானென்று எல்லோராலும் நம்பப்பட்டது. அதற்காதாரமாக அவன் அறையிலிருந்து தப்பியோடியது மன்றிஅந்த ஊரிலிருந்தும் மறைந்துவிட்டான்.

அடுத்த நாட்காலை அவன் மீது மிகவும் பாரதாரமான ஒரு புதிய குற்றமும் சாட்டப்பட்டது. இரண்டு இலட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒரு வேலை ஒப்பந்தம் கொடுப்பதற்குக் கேள்விப்பத்திரம் அரசாங்கத்தால் கோரப்பட்டிருந்தது. அந்த வேலைக்கு இஞ்சினியர் குழரப்பாதான் பொறுப்பானவர். அந்த வேலையின் விபரமான மதிப்பும் அவருடைய அறையில் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அன்றிரவு அந்த வேலை மதிப்பு விபரம் காணாமற்றோய்விட்டது. குறித்த கள்வன் அதை யெடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். அந்தப் பழியும் சோழவின் மீது விழுந்தது. அது பாரதாரமானது இஞ்சினியரின் உத்தியோத்திற்கே உலைவைக்கக் கூடியவிடும்.

இஞ்சியர் எங்கும் தேடித் தீர் ஆலோசித்து விட்டு வேறு வழியில்லை யென்று பொலிக்ககுத் தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்தார். வேறு வழியில்லாததினால் மிகவும் மனவருத்தத்தோடுதான் தெரிவித்தார். ஆனால் பொலிஸ்காரர் அவருடைய பங்களாவக்கு வருமுன்பே காணாமற்றோன வேலை மதிப்புக்காகிதம் கிடைத்துவிட்டது.

இஞ்சினியர் பொலிஸ்காரர்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி அவ்விஷயத்தைப் பெரிதுபடுத்தாமல் அவர்களை அனுப்பி விட்டார். இஞ்சினியரின் சமையலறையிலே யிருந்து ஒருபழைய புத்தகத்துள் அந்தக் காணாமற்றோன காகிதம் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

அந்த வேலை மதிப்பும் பற்றிய காகிதம் சமையலறையிலிருந்த புத்தகத்துள் வந்தவிதம் எப்படி என்று மகா இலட்சமி தன்னால் இயன்றமட்டும் விசாரித்தும் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை.

மகா இலட்சமியின் உள் மனம் சோழ குற்றமற்றவன் என்று கூறிய போதிலும் நியாயங்கள் எல்லாம் மாறுபாடாவேயிருந்தன. அவன் அவன் மீது கொண்ட மதிப்புச் சிறிது சிறிதாக விலகிக் கொண்டு போனது. அவன்மீது குற்றங் சாட்டுவதற்கு அவன் கிளிநொச்சியைத் துறந்து சென்று; ஒரு பெரிய நியாயமாகக் கூறப்பட்டது. சோழ குற்றமற்றவன் என்று மிகவும் சிறிதாக அவன் அழிமாத்தில் விட்டு ஒலித்தது. ஆனால் அந்த ஒலி படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டுதான் சென்றது. “நஞ்சுடமை தானிற்ந்து நாகங்கரைந்துறையும்” என்ற ஒளவையாரின் கூற்று மேலோங்கி ஒலித்தது. இவ்வளவு சிந்தனையின் பின்பும் அவனை அறவே மறந்து விடலாம் என்பது இலகுவான காரியம் அன்று என்பதை அவன் உணர்ந்தாள்.

7. கெட்ட நீவி.

சோழவை அறையில் அடைத்து விட்டு இஞ்சினியரும் மகஞும் நாகலிங்கம்மனை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். தன்னை ஒன்றும் கேளாது, கீழ்த்தரமாக அறையில் பூட்டி வைத்துப் போன சம்பவம் சோழவின் மனத்தில் ஆக்திரத்தைக் கிளப்பியது. மகாஇலட்சமி ஒன்றும் பேசாது சென்றதை அவனால் தாங்கமுடியவில்லை.

மகாஇலட்சுமியிடம் அதிகாரச் செருக்கு இருக்கிற தென்று சோழ நினைத்தான். "கெட்ட நெலி" என்று தனக்குள் அவனை வைதான். ஒரு கூலிக்காரனைப் போலத் தன்னை ஒன்றும் விசாரியாமல் பூட்டிவைத்துவிட்டுப் போகிறார்களே. அவ்வளவு நம்பிக்கை யற்றவனாகிவிட்டேன் அவர்களுடன் தான் தொடர்பு கொண்டது எவ்வளவு முட்டாள் தனம் என்று தனக்குள் நினைத்து வெம்பினான்.

அவனை அடைத்திருந்த அறை இரட்டைக்கதவுகளையுடையது. அவை பூட்டியிருந்த போதிலும், உட்பக்கத் தாழ்ப்பாள்களை நீக்கி கதவுகளை உட்பக்கம் இழுத்தால் அவை தீறபடும் என்பதை இஞ்சினியர் அவசரத்தில் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை.

சோழன் குற்றமற்ற உள்ளம் அவ்வறையுள் பூட்டுண்டு கிடக்க விரும்பவில்லை. கதவுகளின் தாழ்ப்பாள்களை நீக்கி உள்ளுக்கு இழுத்துத் திறந்து கொண்டு தனது கமத்திற்கும்போய்விட்டான் இஞ்சினியரினதோ, மகளினதோ முகத்தில் இனி விழிப்பதில்லை என்று தனக்குள் உறுதி பூண்டுகொண்டான்.

சோழ அரசாங்க உத்தயோகம் வேண்டாமென்று, கமச்செய்கையை நவீன முறையிற் கையாண்டு, தானும் யயனடைந்து, உலகத்திற்கும் வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கிளிநொச்சிக்கு வந்தான். ஏறக்குறைய அவன் நினைத்தமாதிரி அவனுடைய புதுமுறையான கமச்செய்கை அதிக இலாபத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் இச்சம்பவத்திற்குப் பிறகு அவனுக்குக் கிளிநொச்சியில் நிற்க விருப்பமில்லை. அங்கே நின்றால் இஞ்சினியரும் மகளும் தங்கள் பிழையை உணர்ந்து தன்னிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்கக்கூடும்: அவர்கள் முகத்தில் இனி விழிக்கக்கூடாது என்று அடுத்தநாட் காலையே அவன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

8. சூரியாஸ்தமனக் காட்சி

சோழ தனது தந்தையிடம் சென்று கொழும்பில் தங்கள் வியாபார ஸ்தலத்தில் சில நாள் நின்று வியாபார நுணுக்கங்களை அறிய விரும்புவதாகச் சொன்னான். அவனுடைய தந்தை அவன் கேள்விக்கு மிகவும் மகிழ்ந்தார். தன்னுடைய மகன் தனது தொழில் எல்லாவற்றிலும் சிறிது சிறிதாக அனுபவம் பெறுவது அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அவனுடைய விருப்பத்தை அவர் மகிழ்வோடு ஏற்று, கொழும்பில் தனது வியாபார ஸ்தல அதிபருக்கு ஒரு காகிதமும் கொடுத்து அனுப்பினார். கொழும்பில் வியாபார ஸ்தலத்தின் மேல்மாழியில் அவன் வசிப்பதற்கு ஒரு சிறிய அறையும், அதிபருக்கு அருகில் அவனிருந்து வியாபார விஷயங்களை அவதானிக்க ஒரு ஆசனமும் கொடுக்கப்பட்டது. அதிபருடனிருந்து வியாபார விஷயங்களை மிக நுணுக்கமாக அவதானித்து வந்தான்.

மாலை நேரங்களில் காலிமுக மைதானம், விகார மகாதேவி பூங்கா. முதலிய இடங்களுக்கு உலாவச்சென்று வருவான். அவனுடைய வாழ்வில் ஒரு புது அந்தியாயம் ஆரம்பித்தது.

கொழும்புத் துறைமுகத்தின் எலிசபெத் இறங்குதுறைக்கு நேரேதியே, கடற்கரை ஒரத்திலே உயர்மாக அமைக்கப்பெற்ற ஒரு நடைபாதை நீண்டு செல்லுகிறது. அந்நடைபாதையில் நின்று குரியாஸ்தமனக் காட்சியை இரசிப்பதில் சோழவுக்கு ஒரு தனிப் பிரியம் உண்டு.

நந்தாயும், பராபரபும் நிறைந்த கொழும்புச் சூழ்நிலை சோழவுக்குத் தனது கடந்த கால வாழ்க்கையை மறக்க உதவியதெனினும், மேற்கூறிய அஸ்தமனக்காட்சியை இரசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, அக்காட்சியினாடே மகாஇலட்சமயின் முகத்தோற்றும், மங்கித் தெரியும். அந்த உருவத்தை மறக்க அவன் முயன்றுவந்தான்.

கிட்டத்தட்ட மகாஇலட்சமியைப் போன்ற தோற்றமுள்ள ஒரு பெண் அவனைப் பின்பற்றி ஒவ்வொருநாளும் அங்கே வந்தாள். “குடுப்பட்ட பூனை அடுக்கனைப் பக்கம் போகாது” என்ற ஒரு பழமொழியின்கு. பெண்கள் தொடர்பு, வாழ்வில் அமைதியைக் குலைக்கும் என்று சோழ திடமாக நம்பினான். அவன் அந்த நீண்ட நடைபாதையிலே அவளிடமிருந்து விலகித் தூரத்தூரச் செல்வான். அவன் தூர விலகி விலகிச் செல்ல அந்தப் பெண் அவனை நெருங்கி நெருங்கிச் செல்வாள்.

அவன் ஒரு தொல்லையாக வந்து தோன்றியிருக்கிறாள் என்று. சோழ நினைத்த போதிலும், அவன் வரச் சிறிது பிந்தனால். அவன் வருகிற திசையை இடைபிடையே தான் பார்ப்பது ஏன் என்று அவனுக்கே தெரியாது. அவர்கள் இருவரும் வாய் திறந்து உரையாடாத போதிலும் ஒரு இனங்தெரியாத தொடர்பு அவர்களுக்குள் தெரியாமலே ஏற்பட்டுகொண்டு வந்தது.

அவன் ஒவ்வொருநாளும் அவன் முன் தோன்றி மறைவது அவனுக்குச் சிறந்த பொழுது போக்காகவும் இருந்தது. அத்தோடு மகாஇலட்சமியை மற்பதற்கு அனுகூலமாகவும் இருந்தது. அவன் அவனுடன் ஒன்றும் உரையாடாமல் தினமும் காட்சி கொடுத்துப்போக வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான்.

அவன் வரவில்லை யென்றால் நான் ஏன் அவன் வரும் பாதையைப் பார்க்கவேண்டும்? என்று சோழ தனக்குள் சிந்தித்தான். அவளின் பெரிய விழிகளோ? இன்ன நிறம் என்று தீட்ட முடியாத அவன் மேனி அழகோ? காரணமாக இருக்க முடியாது. பார்க்கப்போனால் மகாஇலட்சமியின் முகத்தில் காணப்படும் பூரண செளந்தர்யமும், ஒளி மிகுந்த உணர்ச்சிப் பாவமும் அவன் முகத்தில் காண முடியாது. அவனுடைய இதழ்க் கடையில் தோன்றியும் தோன்றாமலும் மறைகின்ற கேலிப் புன்னகை கவர்ச்சிகரமானதாக இருக்கலாம் அவளிடமிருந்து நான் தூரத் தூர விலகிப் போக அதை ஒரு பேடித்தனமென நினைத்துத் தோன்றிய புன்னகையாயுமிருக்கலாம்: என்று சோழ பலவகையாகச் சிந்தித்த போதிலும் வீண் வம்பை வலிந்து வாங்க விரும்பவில்லை.

(குரியன் அஸ்தமிக்கும் காட்சி மேகக் கூட்டங்களின் வானந் தெளிவாக இருக்கும் மிகச் சில சந்தர்ப்பங்களிற்றான் அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அத்தருணத்தில் தங்கத் தகடு போலச் குரியன் அசைந்தசைந்து கடலில் மறையும் காட்சி மிக அழகாக இருக்கும்.)

ஒருநாள் அவர்கள் இருவரும் அவ்விதமான ஒரு சூரியாஸ்தமனக் காட்சியை மிகக்கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சூரியன் அசைந்தசைந்து சென்று கடலுள் விழுந்து மறைந்தது. அதைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டு நின்ற இருவரும் தங்களை அறியாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர்.

9. புதிய கிளை)

தங்கத்தை தகடு செப்தாலன்ன அஸ்தமன சூரியன் ஆடிக் ஆடிக் கடலுள் மறைந்த அழகான காட்சியைச் சோமசுந்தரமும், அருகில் நின்ற பெண்ணும் பாாத்துவிட்டு எதிர்பாராமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர் இக்கண்களின் சந்திப்பு இருவரும் சற்றும் எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்தது. அந்த அஸ்தமனக் காட்சியின் கவையினின்றும் நீங்காத அப்பெண் தன்னையறியாமலே “ மிகவும் அழகாக இருக்கிறது” என்று திரும்பியவுடன் கூறினாள். அவள் கூறிய தொனியிலிருந்து அவ்வார்த்தைகளைச் சோழவுக்குக் கூறினாள் என்று கூற முடியாது ஆனால் சோழவைப் பார்த்துத் தான் கூறினாள்.

சூரியாஸ்தமனக் காட்சியை இரசித்ததின் பிரதிபலிப்பாக அவ்வார்த்தைகள் இருந்தனவே யன்றிச் சோழவோடு கதைப்பதற்குத் திட்டமிட்டு கூறியதாகத் தோன்றவில்லை. அவளிடமிருந்து எதிர்பாராமற் தோன்றிய அவ்வார்த்தைகளுக்கு உடனே சோழவோல் மறுமொழி கூற முடியவில்லை. “ஆஹாம்” என்ற கருத்தில் அவனுடைய முயற்சியின்றி அவன் தலை ஆடியது.

அவனுடைய அந்த வார்த்தைகளும் அவனுடைய அந்தத் தலையசைப்பும் இதுவரை அவர்களுக்கிடையே யிருந்துவந்த ஒரு உறுதியான வேலியை உடைத்தெறிந்துவிட்டன. அந்தக் களினித்தன்மை அழிந்துவிட்டது.

இவ்விதமாக ஆரம்பித்த அவர்கள் நட்பு. காற்றோட்டத்தோடு ஒடுகின்ற துவிச்சக்கரவண்டி போலத் தங்குதடையின்றி வளர்ந்தது. ஆனால் சோழ முன்பட்ட அனுபவத்தினால் நிதானமாக வேயிருந்தான்.

கொழும்பில் கட்டிட வேலைகள் எடுத்துச்செய்கின்ற ஒரு கம்பெணியிலே, தட்டெழுத்து வேலை செய்யும் அப் பெண்ணும் சோழவும் எலசிபெத் திறங்குதுறைக்கு எதிரேயுள்ள நடைபாதையில் தினமும் சந்தித்துவந்தனர்.

சோழவின் வியாபார ஸ்தல அதிபர், இலங்கையின் மலைநாட்டுப் பகுதிகளிலுள்ள தங்கள் வாடிக்கைக்காரர்களிடமிருந்து கடன் நிலுவையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகச் சோழவையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். சோழ அவருடன் சென்று மலைநாட்டையும், இயற்கை வனப்புகளையும் பார்க்கலாம் என்று விருப்புடன் சென்றான். அதனால் இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவன் கடற்கரைக்குப் போகவில்லை. மீண்டும் அவன் கடற்கரைக்குச் சென்றபொழுது இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஏன் வரவில்லை என்று அவன் கேட்டான். அவன் காரணத்தை விளக்கினான்.

“இந்த இடத்தில் தனியே உலாவுவது அவ்வளவு நன்றன்று. அதனாற்றான் நீங்கள் என்னோடு அறிமுகமாக முன்பும் நீங்கள் தூரத் தூரப் போகவும், நான்

கிட்ட கிட்ட வந்து நிற்பேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ தெரியாது இனிமேல் உங்களுக்கு வர வசதிப்பாத நாட்களில் எனக்கு தயவு செய்து தொலைபேசி மூலம் அறிவித்துவிடுங்கள்” என்று அவள் மிகவும் பணிவாகச் சொன்னார்.

தங்கள் மாலைச் சந்திப்பை முன்கூடியே தொலைபேசி மூலம் பேசுவது அவர்கள் வழக்கமாகவிட்டது. கடற்கரையில் மாத்திரம் ஏற்பட்ட தொடர்பு இன்னொருபடி முன்னேறித் தொலைபேசி மூலம் மேலும்வளர்ந்தது.

தனது முதலாளியின் மகன் ஒரு சட்டைக்காரர் பெண்ணுடன் கொண்டிருக்கும் தொடர்பு எவ்விதம் முடியமோவென்று சோழுவின் வியாபார ஸ்தல அதிபர் தனக்குள் யோசித்தார். சோழுவும் தான் அப் பெண்ணுடன் கொண்டிருக்கும் தொடர்பு என்ன. சிக்கலில் கொண்டுபோய் மாட்டிவிடுமோ? என்று யோசித்தான். என்றாலும் அவனால் அத்தொடர்பை நிறுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

(இலங்கை என்னும் எங்கள் அழகிய தீவிரகு இன்றைக்குச் சுமார் ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன் போர்த்துக்கல் தேசத்திலிருந்து “பறங்கியர்” என்று நாமழைக்கின்ற சாதியர் வந்தார்கள்.. பறங்கிக்காரர் இலங்கையின் கரையோரப் பட்டினங்களைப் பிடித்து ஆண்டு வந்தனர். அவர்கள் சந்ததியினர் இன்னும் ஏற்குறைய எல்லாக கரையோரப் பட்டினங்களிலும் வசித்து வருகின்றார். அவர்கள் தாங்கள் குடியேறியகுறித்த பட்டினச் சூழலின் பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்றிக் கலந்து விட்ட போதிலும், தங்கள் முதிசம் எனச் சில பழக் வழக்கங்களையும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

கொழும்பில் வசிக்கும் பறங்கியர் ஆங்கில பாழை பேசி ஆங்கிலேயரைப் போலவே வாழ்ந்து வருகின்றனர் அவர்களின் தாய்ப் பாழை ஆங்கிலம் அவர்கள் ஓரளவு வெண்ணிறுமாக விளக்குவதினால் அழகாகவும் இருக்கிறார்கள். அக்குலத்திலுதித்தவள்தான் சோழுவைத் தினமும் கடற்கரையில் சந்திக்கின்ற டெய்சி என்ற பெண்.

10. தருமன் பொறி

ஓடயிசி கொழும்பில் தம்பட்டக் கோட்டை வீதியில் ஒரு வீட்டில் வசித்து வந்தாள். அவள் தனது குலாச்சாரப்படி வாலிபர்களுடன் கூச்சமின்றிப் பழகிக் கோணவின்றி நடந்து வந்தாள்.

தன்னுடன் பழகும் வாலிபர்களில், தனக்குப் பிடித்தவனாய். சர்வ இலட்சணமும் அமைந்தவனாய், ஒரு வாலிபன் சந்தித்தால், அவனும் சம்மதித்தால் விவாகம் செய்து கொள்ளலாம், என்று ஒரு சிறு நினைப்பு அவள் அடிமனத்தில் இருந்தபோதிலும், அதைப் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு அவள் நட்பு அமையவில்லை. ஒருவருடன் முதன் முதலில் பழக நேரிடும் பொழுது அந்த நோக்கத்தை இணைத்துப் பார்க்க மாட்டாள். விவாகஞ் செய்வதுதான் தனது வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று அவள் நினைத்ததுமில்லை.

தானும் வாழ்ந்து தனது வயது சென்ற தாயாரையும் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அந்த வழியில் செல்லும்பொழுது, விவாகம் என்ற தங்குமடம் தோன்றினால் அங்கே தங்கி உண்டு களித்துச் செல்லலாம். அப்படி ஒரு தங்குமடம் தோற்றாவிட்டாலும் போகிற வழியிற் போகத்தானே வேண்டும். இவ்வித மனப்பான்மையில் அவள் இளமை தொடக்கம் பண்படுத்தப் பட்டிருந்தாள்.

பெயிசிக்கு அவருடைய தந்தையைத் தெரியாது. புகையிரதச் சாரதியாக இருந்த அவள் தந்தை அவளின் இளம் பிராயத்திலேயே, அவள் தாயை விவாகரத்துச் செய்து கொண்டு, வேறு விவாகஞ் செய்து கொண்டு எங்கோ குடித்தனமாக இருக்கிறார், என்று அவள் கேள்விப் பட்டிருக்கிறாள். டெயிசியை ஒரு முறையாவது அவள் தந்தை வந்து பார்த்ததில்லை.

பார்க்க விரும்பியதுமில்லை அவன் தாய் கம்பனியோன்றில் பணியாளாகக் கடமை புரிந்து, தனது மகளையும் அத்தொழிலுக்கு உருவாக்கி வளர்த்து, இப்பொழுது இளைப்பாறுகிறாள்.

பெயிசி இப்பொழுது இருபது வயதுப் பென். கைபடாத புஷ்பம் போன்று மினுமிலுப்பாகக் விளங்கினாள். பறங்கிப் பெண்ணைக் கை படாத புஷ்பம் என்று கூறுவது நகைப்பிற்கிடமானது. அவர்கள் கை குலுக்கித்தான் வாலிபர்களை வரவேற்பார்கள். அதற்காக அவர்கள் தவறிப் போனவர்கள் என்று கூறக்கூடாது.

“கற்பு” என்ற சொல்லுக்கு அவர்கள் சமுகத்தில் சுருக்கமான. ஆனால் தெளிவான கருத்துண்டு. நாங்கள் கற்பிற்கு மிக விரிவான பொருளைக் கொடுக்கிறோம். கற்பின் கருத்தை இலேசாகக் கூறிவிடமுடியாது. ஒருந்தி தனது கணவனவில்லாத ஒருவனை மனத்தால் நினைத்தாலும் கற்புத் தவறியவள் ஆவாள்.

பெயிசி சமுகத்தில் கற்புத் தவறியவள் என்றால், மிக இலகுவாக நிருபிக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். அதாவது கணவனின்றியே குழந்தை பெறல் கணவனிருக்க, இன்னொருவனுடன் வெளியாக ஓடிப்போதல், போன்ற மிகவும் வெளிப்படையான குற்றந்தான்” கற்புத் தவறியமையாக அவர்கள் சமுகத்தில் கருதப்படும்.

வாலிபர்களுடன் பழகுவதும், அவர்களுடன் கூடி நாட்டியம், நடனம், சினிமா முதலியன பார்ப்பதும், அவற்றில் ஈடுபடுவதும், சாதாரண வாழ்க்கை முறையாகும். அவைகளைக் குற்றமெனக்கூறல் அவர்களின் நகைப்பிற்குரியதாகும்.

இளவியது நங்கை ஒருந்தி வாலிபர்களுடன் பழகும் பொழுது பருவ உணர்சியால் உந்தப் பட்டாலும், தவறி நடக்காத விதமாக அவர்கள் இளமை தொடக்கம் போதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆயிரத்தில் ஒருவர் தவறி நடந்தாலும், அதை வாழ்க்கையில் ஒருவர் இன்னொருவரால் பணம், பண்டம் முதலிய கொடுக்கல் வாங்கவில் ஏமாற்றுப்பட்டது போன்று ஒரு புத்தி கொள்முதலாகக் கருதுவார்கள். அவர்கள் சந்ததியே வசைக் குள்ளாக நேராது.

அழகு நிறைந்த ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணைப் பல வாலிபர்கள் கற்றி வட்டமிட்டால் அப்பெண் தனது வாழ்க்கையில் அமைதியற்றுச் சஞ்சலத்தோடு விளங்குவாள். தனக்கு ஏதோ அவமானம் வந்திருக்கிறது, அல்லது வரப்போகிறது என்று கருதுவாள். ஆனால் ஒரு பறங்கிப் பெண் தன்னைப் பல வாலிபர்கள் கற்றி

வட்டமிடுவது தனது வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு முதற்படியாகக் கருதுவாள். அச்சந்தரப்பத்தைப் பெறுமதியுள்ளதாக உபயோகிக்கும் கலை அவனுக்குக் கை வந்த தொன்று.

பெயிசியின் வாழ்க்கையில் முன்பு ஒரு வாலிபன் தோன்றி மறைந்து விட்டான். இப்பொழுது சோழ தோன்றியிருக்கிறான். சோழவுடன் நிதானமாகப் பழக வேண்டுமென்று முதலிலேயே பெயிசி தீர்மானித்து விட்டாள்.

சோழ தனது கடந்த கால வாழ்க்கையின் படிப்பினையை நினைத்து மிகவும் அவதானமாகவே அவளுடன் பழகினான். அவளுடன் பழகுவது நெருப்பில் குளிர் காய்வதுபோன்று இதமாக இருந்தது. ஆனால் நெருப்பென்று மறந்து கிட்ட நெருங்கினால் கட்டுவிடும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அவர்களுடைய உறவு வழுவழுப்பாக ஒன்றுடன் ஒன்று ஓட்டிக் கொள்ளாமல், அதே நேரத்தில் இணைந்தும் சென்றது.

அவர்களுடைய உறவு வழுவழுப்பாக தன்னுடன் ஓட்டிக்கொள்ளாமல், அதே நேரத்தில் இணைந்தும் சென்றது.

ஒரு நாள் பெயிசி ஒருவித முன்னிவிதத்திலும் இல்லாமல் கடற்கரைக்கு உலாவ வரவில்லை. சோழ சிறிது நேரம் பாத்தான்: அவள் வரவில்லை. அவள் வழக்கமாக வருகிற நேரம் கடந்துவிட்டது. அறிவித்தல் இல்லாமல் அவள் ஒரு போதும் நின்றதில்லை. பகல் தொலைபேசியில் கதைக்கும் பொழுது மாலையிற் சந்திப்போம் என்று கூறினாள். அவளை வீட்டில் சென்று பார்க்கச் சோழ விரும்பினான்.

சோழவை தனது தாயக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்காகப் பலமுறை பெயிசி தனது வீட்டுக்கு அழைத்திருக்கிறாள். அவள் அவள் வேண்டுகோளைத் தட்டிக் கழித்து வந்தான். இன்றைக்கு அவள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதாகவும் இருக்கும். என்று நினைத்து அவள் வீட்டுக்குச் சென்றான். பெயிசி முன்னாலே தன் விலாசத்தை அவனுக்குச் சொல்லியிருந்தாள்.

சோழ அகன்ற வீதியான தம்பட்டக் கோட்டை வீதியில் குறித்த இடத்தில் தனது காரை நிறுத்தி அதைப் பூட்டிக் கொண்டு, இருபத்திநாலாம் இலக்க வீட்டைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தான்.

அவ்வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் முதலில் ஒரு வரவேற்பறை இருந்தது. அந்த வரவேற்பறையில் சில நூற்காலிகளைத் தவிர வேறொன்று மிருக்கவில்லை. வரவேற்பறைக்கு அப்பாற் செல்ல இரு கதவுகள் இருந்தன. அதில் ஒரு கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. மற்றக் கதவு சிறிது திறந்திருந்தது. திறந்திருந்த கதவில் தட்டிச் சிறிது சத்தங் செய்தான். மனித நடமாட்டமே தோற்றவில்லை. அந்தக் கதவைத் திறந்து உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே ஒருவரும் இல்லை. அதற்கப்பால் இன்னொரு கதவு தோன்றியது. உள்ளே சென்று அந்தக் கதவில் தட்டினான். அவன் தட்டிக்கொண்டு நிற்கும் பொழுது, அவன் நுழைந்த கதவு திடீரெனச் சாத்தி வெளியில் பூட்டப்பட்டது.

எலிகளை உயிருடன் பிடிக்கும் பொறிகளைத் தருமன் பொறி என்றும், கொல்லும் பொறிகளை வீமன் பொறி என்றும் கூறுவார்கள்.

11. தெய்வி

அறையில் பூட்டப் பெற்ற சோழவின் உடல் முழுவதும் வியர்வை அரும்பியது. ஒரு நல்ல வரவேற்புக் கிடைக்கும் என்று நினைத்து வந்த அவனுக்குப் பெருந் திகில் ஏற்பட்டது. என்ன செய்வதென்று அவனுக்குக் தோன்றவில்லை. முன் ஒரு பெண்ணுடன் கொண்ட தொடர்பினால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களை மறந்தது பெரும் மதியீனம் என்று நினைத்தான்.

“உலகத்தில் நேர்மையாகவும், பெருந்தன்மையாகவும் நடந்து வரவும், தனக்குச் சின்னத்தனமான காரியங்கள் நடந்து வருகின்றனவே, இது என்ன சோதனை” என்று சோழ துயருற்றான்.

டெயிசி குடியிருந்த வீடு தம்பட்டக் கோட்டை வீதியில் இருபத்திநாலாம் இலக்கம் என்று முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது. அந்த வீட்டில் இரு பகுதியார் குடியிருந்தனர். இரு பகுதியாருக்கும் பொதுவாக ஒரு வரவேற்பறை இருந்தது. அந்த வரவேற்பறையினுடாகத் தான் இரு பகுதியாரும் தத்தம் அறைகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்.

டெயிசியும் அவன் தாயும் அன்று தங்கள் உறவினராகிய ஒரு பொவில் அதிகாரியின் வீட்டுக்குத் திறார் அழைப்பின்மீது தங்கள் அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு சென்று விட்டனர்.

அவ்வீட்டின் மற்றப் பகுதியில் நிர்க்குணானந்தம் என்ற யாழ்ப்பாணத்து வாலிபனும் அவன் தாயும் வசித்தனர். இயற்கையிலேயே துணிவு நிறைந்த அவ்வாலிபனுடைய தாய்க்கிழவி. தன் மகனின் உடல் நலம் கெடாமல் இருத்தற் பொருட்டும், அவன் பழக்க வழக்கங்களைக் கண்காணிப்பதன் பொருட்டும், தன் ஒரேயெழாரு மகனுடன் கொழும்பில் வந்து இருந்தான்.

நிர்க்குணானந்தத்தின் தாய் உபயோகிக்கும் பொருட்களில், வெற்றிலையுடன் கலந்து இடித்துப் போடுகின்ற காக்கக்டி என்னும் ஒருவகைக் கயர்ப் பொருள் மிகவும் பிரதானமானது. ஏதோ பொருட்களைச் சேர்த்து இடித்து வடை போலத் தட்டிக் காய வைத்து யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு கிழவியாபாரி விற்றுவந்தான். அதை வெற்றிலையுடன் இடித்துப் போட்டுப் பழகி அது இல்லாமல் அந்தக் கிழவியால் இருக்க முடியவில்லை.

அந்தக் காக்கக்டி என்ற பொருளைக் கொழும்பில் மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடியும் நிர்க்குணானந்தத்தினால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் கிழவி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு தொகைக் காக்கக்டிகளை எடுப்பித்துப் பத்திரமாகப் பூட்டி வைத்திருந்து உபயோகித்தான். கிழவி ஒவ்வொரு காக்கக்டியாகப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து ஒரு சிறு துண்டை உபயோகித்துக் கொண்டு மிகுதியை வெற்றிலைத் தட்டத்துக்குள் போட்டு வைப்பாள். ஒவ்வொரு நாளாம் வெற்றிலைத் தட்டத்துக்குள் வைக்கும் மிகுதிக் காக்கக்டி காணாமற்போய் விடும். அந்த மிகுதிக் காக்கக்டி எவ்விதம் காணாமற் போகிறதென்று எவ்வளவோ ஆராய்ச்சி செய்தும் கிழவியாள் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

கிழவிக்குப் பல பேரில் சந்தேகமெனினும் நிருப்பதற்கு எதுவித ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை. இந்தப் பிரச்சினை கிழவிக்குப் பெரிதும் சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தது. அதை எடுக்கின்ற கள்வனைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென்ற நினைப்பில் கிழவி இரவும் பகலும் இருந்தாள்.

சோழ வந்து தனது அறையில் நுழைந்ததைத் தெருவில் தாரத்தில் நின்று அவதானித்த கிழவி, தனது காசுக்கட்டிகளைத் திருடும் கள்வன் இன்றுதான் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டான் என்று, மிகவும் குதாகலப்பட்டு ஒடிச் சென்று முதலில், சோழவை உள்ளே, விட்டு அறையைப் பூட்டினாள்.

கிழவியின் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் துறைமுகத்தில் வேலை செய்யும் இரத்தினம் என்பவன் வசித்தான். அவனது மீசை ஆட்டுவால் போன்றது. அதை அவன் மிகவும் பக்குவமாகப் பேணி வந்தான். அவனைப் பார்த்தால் பூனைக் கடுவன் மாதிரி இருப்பான். சிறு பிள்ளைகள் பார்த்தால் பயப்படுவார்கள்.

இரத்தினம் வேலை முடிந்து அப்பொழுதான் வந்தான். அவனைக் கிழவி கூப்பிட்டு நடந்தவற்றைக் கூறினாள்.

“பெரிய மீசைதான்: பயந்தாங் கொள்ளி” என்று இரத்தினத்தின் மனைவி இடையிடையே சுட்டிக் காட்டுவாள். தான் “பயந்தாங்கொள்ளி” என்று இரகசியம். தனது மனைவிக்கு மட்டுந்தான் தெரியுமென்று இரத்தினம் திருப்தியடைவான்.

கதவைத் திறந்து “என்னாடா மோனை இன்றைக்குக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டுப் போனியோ?” என்று கிழவி கேட்பதற்கிடையில் பின்னால் சென்ற இரத்தினம் அவன் பிடியில் கழுத்தை நெரித்துப் பிடித்தான்.

“உனக்கு காசுக்கட்டி வேண்டுமென்றால், என்னைக் கேட்டால் நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எடுப்பித்துத் தருவேன்” என்று கிழவி மறு வாக்கியம் கூற, இரத்தினம் சோழவின் கழுத்தை நெரித்து “என்னாடா கத்தன் போல் ஒன்றும் பேசாமல் நிற்கிறாய்” என்று அதட்டனான்.

“நான் டெயிசியிடம் வந்தேன்: வேறொன்றும் அறியேன்: இதுதானே டெயிசியின் வீடு” என்று சோழ கதையைச் சொல்லி அவர்களுக்கு விளங்க வைப்பதற்கிடையில், கிழவியும் இரத்தினமும் சொல்லாலும், செயலாலும் மிகவும் துன்புறுத்தி விட்டனர்.

“ஆரிட்டைத் தெய்வி பிடிடையோ வந்தாய், நான் முதலில் அப்படியிருக்மோ என்று நினைத்தனான் தான். அவளிட்டைத்தான் நாளுக்கொரு இளந்தாரிப் பொடியள் வருவது வழக்கம்” என்று எல்லா விபரங்களையும் அறிந்த பிறகு கிழவி சொன்னாள்.

12. பிடித்த கொப்பும் மிதித்த கொப்பும்

நிர்க்குணானந்தத்தின் தாய். டெயிசி என்ற ஆங்கிலப் பெயரைத் “தெய்வி” என்று தனது தமிழ் வாயால் அழைப்பாள். மொழிக்கு முதலில் வராதென்று தமிழிலக்கணம் படியாவிட்டாலும், கிழவியின் தமிழ்வாய்க்குத் தெரிந்திருந்தது.

தெய்வானை என்ற பெயரைத் தெய்வானை என்றும் தேவனை என்றும் யாழிப்பாணத்தில் சுருக்கமாக அழைப்பார்கள். யாழிப்பாணத்தில் கிழவி இருக்கும் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் “தெய்வி” என்று கீரை விற்பவள் ஒருத்தி இருந்தாள். டெயிசியின் உடுப்பும் தாவனி போடாது குறுக்கே கட்டும் தெய்வியின் தோற்றமும் கிட்டத்தட்ட ஒரேமாதிரியிருந்தயைனாலும். தெய்வியென்று கிழவி அழைப்பாள்.

டெயிசி தனது மகனுடன் சரளமாக ஆங்கிலத்தில் பேசுவதைக் கிழவி விரும்பவில்லை. தனது மகளை அவள் வளைத்துப் போடுவாள், என்று கிழவி உள்ளரப் பயந்தாள். அன்றியும் கிழவியின் பழக்க வழக்கத்திற்கும் டெயிசியின் பழக்கவழக்கத்திற்கும் இடைவெளி அதிகம். இத்தியாதி காரணங்களினாலே டெயிசியுடனோ, அவள் தயாருடனோ கிழவி முகங் கொடுத்துப் பேசாள். அயலவர்களுடன் நல்ல மாதிரி நடக்கவேண்டுமென்று டெயிசியும், அவள் தாயும் வளைய வளைய வந்தும் கிழவி அவர்கள் நட்பிற்கு ஒருபோதும் இடங்கொடுத்ததில்லை. தனது தாய் ஒருவிதம்: அதைப் பொருட்படுத்தக்கூடாது: என்று நிர்க்குணானந்தம் டெயிசிக்கும் அவள் தாய்க்கும் கூறியிருந்தான்.

டெயிசியைத் தெய்வி என்றழைத்து அவளை மிகவும் மட்டமாகக் கிழவி கூறியதுமன்றி. அவளைத் தேஷவுருபவர்களையும் மட்டமானவர்கள் என்ற கருத்தில் பேசிச் சோழுவைக் கிழவி அனுப்பிவைத்தாள்.

சோழ “தலைதப்பினால் தம்பிரான் புண்ணியம்” என்ற மனப்பான்மையோடு திரும்பிவந்தான். பைத்தியக்காரக் கிழவி என்று சோழ கருதியபோகிலும், டெயிசியை மட்டமாகக் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் உள்ளத்தில் பதிந்துவிட்டன.

மறுநாள் நன்பகல் சோழுவின் வியாபாரஸ்தலவத்திற்கு நிர்க்குணானந்தமும், டெயிசியும் சென்றனர். டெயிசி நிர்க்குணானந்தத்தைச் சோழுவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். நிர்க்குணானந்தம் சோழுவிடம் தனது தாய் செய்த தவறுதலுக்காக மன்னிப்புக் கோரினான். டெயிசியும் தான் அறிவித்தவின்றிக் கடற்கரைக்கு வராமலிருந்ததற்காகவும், அதனால் ஏற்பட்ட தீவ்குகளுக்காகவும் மன்னிப்புக் கோரினாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை: தனக்கு ஒரு மனவருத்தமுமில்லை” என்று சோழ அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறினான். அவர்கள் இருவரும் சோழுவை அன்று தங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று வருந்தியழைத்தனர். அன்று சோழுவுக்கு இருபகுதியாரும் “இராசோபசாரம்” செய்தனர். அந்நிகழ்ச்சியின்பின் இருவர் முவராயினர் சோழ, டெயிசி இருவரோடும் நிர்க்குணானந்தமும் கலந்துகொண்டான்.

சோழுவின் ஊர், பெயர், சந்ததி முதலியவற்றை விபரமாய் அறிந்துகொண்ட நிர்க்குணானந்தத்தின் தாய், சோழுவின்தாய் தனக்கு இன்ன வழியால் சொந்தக்காரி என்று ஆதாரங்காட்டி நிருபித்தாள். தனது மகன் சோழுவுடன் பழகுவதை அவள் மிகவும் வரவேற்றாள்.

நிர்க்குணானந்தம் டெயிசியுடன் பழகுவதை அவன்தாய் கண்டிப்பாகத் தடுத்துவந்தாள். இப்பொழுது சோழுவின் சாட்டில் டெயிசியுடன் நெருங்கிப் பழக அவனுக்கு வாய்ப்பேற்பட்ட ட-

காலிமுக மைதானத்தில் டெயிசி இப்பொழுது தினமும் இரு வாலிபர்களுக்கு மத்தியில் காணப்பட்டாள். இக்காட்சி அவளோடொத்த பெண்களுக்கு அவள்மீது பொறுமையைக் கொடுத்தது. அவளுடன் பழகும் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்: அவர்கள் ஏமாற்றிவிடுவார்கள்: என்று சிலர் அனுதாபப்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாணத்து வாலிபர்கள் என்னதானிருந்தாலும், பிறசமுகப் பெண்களை இலகுவில் விவாகங்கு செய்யச் சம்மதியார்கள். எவ்வளவு அந்நியோந்நியமாகப் பழகினாலும் இறுதியில் ஏமாற்றி விடுவார்கள் என்று பொதுவாகக் கருதப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தார் தாங்கள் கீழைத்தேய நாகரீகத்தில் முன்னேறினவர்கள் என்றும் இறுதியில் அவர்கள் ஏமாற்றி விடுவார்கள் என்றும் சிலர் அவனுக்குப் புத்திமதியும் கூறினர்.

டெயிசிக்கும் இது தெரியாமலில்லை. அவன் அந்த இரு இளைஞர்களையும் நீண்ட கயிற்றில் விட்டுமிக இலகுவாக அவர்களைக் கட்டி அவிழ்த்து வந்தாள். நீண்ட கயிற்றில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மாடு தான் கதந்திரமானது என்று நினைத்துக் கொண்டு புல்லு மேயும்.

முற்றிலும் வயோதிபணப் போல மனப்பண்பாடுடையவனாகச் சோழ டெயிசிக்குத் தோற்றினாள். அதனால் டெயிசி அவனுடன் அளவு மீறிப் பழக எஞ்சினாள். தன்மீது அவன் மிகுந்த அன்புடையவனாக இருக்கிறான் என்பதை டெயிசி பல தடவைகளில் உணர்ந்தும், அடுத்த படியில் எப்படிக் கால்வைப்பதென்றும் குறியாது விழித்தாள். குளத்து நீர் மட்டம் உயர் உயரத் தாமரையும் அம்மட்டத்தோடு நிற்பதைப் போல அவர்கள் உறவு எவ்வளவு அதிகமான போதிலும், முழுகாமல் நிதானமாக இருந்தது. கடல்வற்றிக் கருவாடு தின்னக் காத்திருந்த பூனை போன்று தனது கதை முடியுமோ என்று டெயிசி நினைத்தாள்.

இதற்கு மாறாக நிர்க்குணானந்தத்துடன் சிறிது அச்சுடையாக நடந்தாலும் அடுத்தபடியில் அவன் கால்வைத்து விடுவான் என்று டெயிசிக்குத் தெரியும். அவன் தன் பசியைத் தணிக்க ஒரு சந்தாப்பத்தைத் தேடவோ ஆக்கவோ முயற்சிப்பது அவனுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தது.

நிர்க்குணானந்தத்தின் பசியைத் தூண்டித் தூண்டி உச்சிப்புள்ளி என்ற மத்தியில் மயக்க நிலைக்குக் கொண்டு வந்ததும், விவாகப்பதி வென்ற விலங்கை மாட்டுவது இலகுவான காரியம் என்பதை அவள் உணர்திருந்தாள்.

அவனுடன் கூடி வாழ முடியுமா? அவன் உண்மையான நிர்க்குணவாலிப்பா? அவர்கள் வாழ்க்கையில் அவன் தாயின் குறுக்கீடு எவ்வளவு வலிமை வாய்ந்தது? தனத தாய்க்கு நிகழ்ந்தது போன்று நிகழுமா? என்னும் வினாக்கள் அவள் உள்ளத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்தன.

டெயிசிக்கு சோழவும் நிர்க்குணானந்தமும், பிடித்த கொப்பும், மிதித்த கொப்பும் போன்றிருந்தனர். பெண் கொடியாகிய தான் எந்தக் கொப்பைச் சுற்றி படரவேண்டும் என்று சிந்தித்தாள். இந்த இடை வேளையில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

நிர்க்குணானந்தத்தின் தாய் குளிப்பறையில் தடுக்கிக் விழுந்து தனது காலை ஒடித்துக் கொண்டாள். தனத தாய்க்கு வேண்டிய வைத்தியஞ் செய்ய நிர்க்குணானந்தத்தினால் முடிந்த போதிலும், அவளைத் தூக்கி நிறுத்திக்

கழுவித் துடைத்து, உடை உடுத்திச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை அவனால் செய்ய முடியவில்லை.

இத்தருணத்தில் பெயிசியும் அவன் தாயும், அவன் தாயைத் தங்களில் ஒருவர் போல இரவு பகல் விழித்துப் பராமரித்தனர். அவர்கள் தன்னைப் பராமரித்ததுபோல், தனது சகோதரங்களோ, பெற்றதாயோ, பராமரித்திருக்க முடியாதென்று நிர்க்குணானந்தத்தின் தாய் கூறுவாள். இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பின் அவ்விரு பகுதியினரும் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகினர். பெயிசியைக் கிழவி தெய்வி என்று அழைக்காமல், தெய்வானை. பின்னை என்று அழைக்கத் தொடங்கினாள்.

பெயிசியைத் தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று உடுத்துப் பழகும்படி கிழவி சொல்வாள். தனது மகன் பெயிசியை விவாகஞ் செய்வது கிழவியால் நிலைக்கவும் முடியாத தொன்றாகும். ஆனால் ஒரு அழகான பெண் தாறுமாறாக உடுத்துத் தனது அழகையும், பெண் இளத்தின் பண்பாட்டையும் சீர்குலைப்பதாகக் கிழவிகருதினாள்.

பெயிசி தனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவிடாமல் சோம்பலோ கூச்சமோ இன்றிக் கிழவியிடம் தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று உடுக்கப் பழகினாள். அவன் தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று உடுத்து நின்றதைக் கண்ட சோழ அவளைப் பாராட்டியதோடு கிழவியையும் அவன் சென்று பாராட்டினான். பெயிசி தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று உடுக்கப் பழகிய பண்பைக் தூண்டுவதற்காகச் சோழ அவளுக்கு ஒரு பட்டுப்புடவை பரிசளிக்க விரும் பினான்.

கொழும்பில் தலை சிறந்து விளங்கிய திரெளபதி வஸ்திராலயத்திற்குச் சென்று, ஒரு உயர்தரமான கொள்ளேகாலம் பட்டுப்புடவையைச் சோழ தெரிந்து மாலையில் வாங்குவதாகக் கூறிச் சென்றான். மாலையில் பெயிசிக்குக் காட்டி அவனின் விருப்பத்தை யறிந்து வாங்கிக் கொடுக்கலாமென்று அவன் நிலைத்தான்.

அன்று பகல் சோழவை ஒருமுறை தங்கள் நிலையத்திற்கு வந்து போகுமாறு, தொலைபேசி மூலம் பணிவடன், திரெளபதி வஸ்திராலயத்தார் அழைத்தனர். அவன் “தாராளமாக வருகிறேன்” என்று சொல்லி உடனே சென்றான்.

வின் மீன்களுக்கு நடுவே தோன்றும் பூரண சந்திரன் போன்று, விதம் விதமான பட்டுப்புடவைகளின் மத்தியில் முன்னிரும் பண்மடங்கு அழுகுடன் மகாஇலட்கமி தோன்றினாள். அவளைக் கண்டவுடன் சோழ தன் கண்களை அகலவிரித்துப் பார்த்தபொழுதிலும், வெடுக்கென அந்நிலையை அதிபர் பக்கம் திரும்பித் தன்னை அழைத்த காரணத்தை விளவினான். அந்த ஒரு கணப்பொழுதில் அவன் சிந்தனையில் பலவித என்னச்சுடர்கள் தோன்றி மறைந்தன. அவளைக் கண்டவுடன் அவன் மறுபக்கம் திரும்பியபோதிலும் அவன் முகத்தில் துணுக்கமாகத் தோன்றிய இளிமையை அவன் கண்டாள். அவ்விளிமையை அவன் கவைக்க முன் அவன் மறுபக்கம் திரும்பிய செயல் அவளைத் துடிதுடிக்கச் செய்தது.

“நீங்கள் விரும்பித் தெரிந்து வைத்த அதே புடவையை இந்த அம்மாளும் விரும்புகிறாள் அவர்களும் எங்கள் வாடிக்காக்காரர் தான். அத்தோடு..” என்று

அந்நிலைய அதிபர் மகாஇலட்சுமியைச் சுட்டிக்காட்டிச் சோழவுக்குச் சொல்லிக்கொண்டுபோனார். விஷயத்தை விளங்கிக்கொண்ட சோழ இடைமறித்து, “தாராளமாகக் கொடுக்கள்: பிறகு நான் வந்து வேற்றான்று எடுத்துகொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சிறிதும் தாமதியாமல் அவ்விடத்தைவிட்டகள்றான்.

சிறிது நேரத்தினிலின் “அந்த அம்மாள் தனக்கு அந்தச்சேலை வேண்டாமென்று போய்விட்டார்கள். உங்களுக்கே அதை வைத்திருக்கின்றோம்” என்று தொலைபேசி மூலம் திருப்பதி வஸ்திராலயத்தார் சோழவுக்குத் தெரிவித்தனர். அவன் அது தனக்கும் தேவையில்லை: அவர்கள் அதை எவருக்கும் விற்கலாம் என்று கூறிவிட்டான்.

இற்றைநாள்வரை மகாஇலட்சுமி சோழவை மறக்கவில்லை. அவளால் அவனைமறக்க முடியவில்லை. தனது தந்தையின் அலுவலக அறையுள் நுழைந்து ஒடினதும் நாகவிங்கம்மான் கண்ணில் மிளாகாய்த் தூளைத் தூவினதும் சோழவாய் இருக்கமுடியாதென்று அவள் நம்பினாள். என்றோ ஒருநாள் அவன்மீதுள்ள குற்றம் நீங்கி, நடந்தவை எல்லோருக்கும் விளங்குமென்று அவள் இருந்தாள். ஆனால் அவன் பட்டுக்கேலை விலைக்கு வாங்கவிருந்த செயல் அவள் உள்ளத்தில் இன்னதெரியாத கலவரத்தை ஏற்படுத்தியது. சோழ வேறு யாரையோ விவாகஞ் செய்யப்போகிறான்: என்று அவள் நினைத்தாள். அது நடக்கவேண்டிய காரியந்தானே: நான், அதற்கேன் துன்பப்படவேண்டும் என்று மகாஇலட்சுமி தன்னைத்தானே திருப்பித்திருப்பிக் கேட்டபோதிலும் ஏதோ ஓன்றைப் பறிகொடுத்தவள் போன்று பரிதவித்தாள்.

13. அரிய சந்தர்ப்பம்

கொழுமபிலே எந்த அறையிலே சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் சோழ நாகவிங்கம்மாளைத் தள்ளி விழுத்திவிட்டு ஒடினானோ, அந்த அறையிலே கட்டிலின்மீது மகாஇலட்சுமி படுத்துக்கொண்டு கண்ணீர் வாடித்தாள். ஏன் நான் கண்ணீர்வழக்கிறேன்? ஏன் நான் துன்பப்படுகிறேன்? என்று அவள் தன்னைத்தானே நிதானித்துக்கேட்டும், அவளால் தனது துன்பத்தை நீக்க முடியவில்லை. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிய வடிய அது அவளுக்கு இதமாக இருந்தது. கண்ணீரைத் திறுத்தினால் அது ஒரு பாரமாக இருந்தது.

சோழவின் மீது தான் கொண்ட அன்பு சாதாரணமான தன்று: என்று அவளுக்கு அப்பொழுதுதான் தோன்றியது. காலங்கடந்தபின் உள்ளந்து தான் என்ன பயன்?

அவளுக்கு உலகமெல்லாம் வெறிச்சென்று, காண்பன கேட்பனவெல்லாம் தெளிவின்றித் தோன்றின. நிமிஷங்களும் மனித்தியாலங்களும் அவள் குழப்பத்தைச் சிறிதுசிறிதாக மாற்றியபோதிலும் அவை வேகமாக நகருவதாயில்லை. நெஞ்சில் ஒரு பாறாங்கல் உருண்டு திரண்டுகொண்டு இருப்பதுபோன்ற உணர்ச்சியினின்றும் அவளால் விடுவா முடியவில்லை.

சோழ பல நாட்களுக்குப்பின் தனது உள்ளத்தில் ஒரு முஸலியில் அனுக்கே தெரியாமல் ஓழித்திருந்த மகாஇலட்சுமியை நேரில் கண்டதும் முதலில் தடுமாறினான். இனிமையான முகத்தோடும். பழைய குறும்புத்தனமான புன்னகையோடும் அவன் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கியபொழுது அவன் சிறிது தடுமாறினான். ஆனால் அதே கணம் பழைய சம்பவங்கள் ஞாபகத்துக்கு வரவே அவன் தன்னைத் திட்படுத்திக்கொண்டான். அதன்பின் அவன் அவனைத் திரும்பிப் பாராமலே வந்த போதிலும் அவனுடைய உருவம் அவன் உள்ளத்தை விட்டு அகல மறுத்துவிட்டது.

“என் அவனை நான் நினைக்கவேண்டும்” அது பழங்கதையாய் விட்டதே! என் மனம் ஏன் அதைப் புதுப்பிக்கின்றது? என்று அவன் தன்னைத்தான் கடிந்து கொண்டபோதிலும். அவனுருவத்தை நெஞ்சுசத்திரையிலிருந்து இலகுவில் அகற்ற முடியவில்லை. அவன் மனம் இனந் தெரியாத சஞ் சலத் தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அன்று காலிமுக மைதானத்திற்கு வரவில்லையென்று தொலைபேசிமூலம் டெயிசிக்கு அறிவித்துவிட்டுத் தன் அறையிலேயே தங்கிவிட்டான்.

நீர்க்குணானந்தமும். டெயிசியும் காலிமுக மைதானத்திலே பசும்புற்றரையிலே அமர்ந்து தங்களை மறந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நீர்க்குணானநெஞ்சத்திற்கு அன்று ஒரு அரியசந்தரப்பமாகத் தோன்றியது. சோழவின்றி டெயிசியுடன் நிற்பதை வாழ்க்கையில் அதிர்வட்டவசமாகக் கிடைத்த ஒரு ஏந்தரப்பமாக அவன் கருதினான். அச்சந்தரப்பத்தைப் பூரணமாக உபயோகிக்க அவன் கருதினாள்.

“நீங்கள் சோழவுடன் உலாவப்போயிருப்பதாக உங்கள் அம்மா நினைத்துக்கொண்டிருப்பார்: இப்படி என்னுடன் தனியே இருக்கிறீர்கள்: என்று அறிந்தால்.....” என்று டெயிசி அவனைப் பயமுறுத்தினாள்.

“இல்லை: அம்மா இப்பொழுது முன்போலில்லை. நோயற்றகாலத்தில் நீங்கள் தனக்குச் செய்த சேவையை எந்நேரமும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்.

“ஆம் கொஞ்சம் மாறித்தான் இருக்கிறீர். அவர்களின் தூண்டுதலினாற்றான் நான் தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று உடுக்கப் பழகினேன்.”

“இன்னும் ஒரு காரியம் நீ செய்தாயானால், நான் நினைக்கிற காரியம் நிறைவேறும்”

“நான் என்ன செய்யவேண்டும்.”

“தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று கூந்தலை வளர்த்து..”

“அப்படி செய்தால் நீங்கள் நினைப்பது நிறைவேறும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

“நீ என்ன நினைக்கிறாயோ? அதுதான் நான் நினைப்பதும்”

“நான் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை”

“சரி: நீ ஒன்றும் நினையாவிட்டால் நானும் நினைக்கவில்லை.”

“இல்லை: ஏதோ நிறைவேறும் என்று சொல்லிவிட்டு இப்பொழுது மறைக்கவேண்டாம்: என்னவென்று சொல்லுங்கள்.”

“நான் வார்த்தைகளால் சொல்லாமல் உண்ணால் உணர முடியாதா?”

“நான் என்ன சால்கிரியா? மற்றவர்கள் நினைப்பதைச் சொல்லுவதற்கு.”

“ எனது வாயால் சொல்லத்தான் வேண்டுமா? ”

“ வாயால் சொல்லாமல் பின் எப்படிச் சொல்வது? ”

“ காதல் ”

உடனே டெயிசி எழுந்து, “ இப்படியான எண்ணம் நீங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்திருந்தால், நான் உங்களுடன் மழகியிருக்கவே மாட்டேன் ” என்று சொல்லிக் கோபமுகங்காட்டி அப்பால் நடந்தாள்.

“ காதல் என்றால், உன் மீது காதல் என்று, சொன்னேனா? முழுவதையும் கேட்க முன்னாக் கோபிக்கின்றாயே ” என்று நிர்க்குணானந்தம் இருந்து பின்னின்றான்.

“ அப்படியா? சரி: முழுக்கதையையும் சொல்லுவார்கள் ” என்று சிறிது தூரம் போய் நின்று திரும்பிப் பார்த்துக் கூறினார். நிர்க்குணானந்தம் அவள் பின்னே சென்று “ அது நீண்ட கதை, இருந்து பேசுவோம் ” என்று கூறி இருந்தான். டெயிசி முன்னிலும் பார்க்க இப்பொழுது அவனருகில் நெருங்கி இருந்தாள்.

அவர்களின் பரப்பான உணர்ச்சி வசப்பட இக்கட்டத்தில், தாங்கள் இருக்கும் இடத்திற்குச் சமீபத்தில், சீமீந்து ஆசனத்தில் ஒருஞுவம் தனித்து ஆழந்த சிந்தனையில் இருப்பதை அவர்கள் அவதானிக்கவில்லை. அவர்கள் அதன் பின் பேசிய கதை முழுவதையும் அவ் வருவம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்ததையும் அவர்கள் அறியார்கள்.

14. துப்புத் துலங்கியது

மேற்கே இளம்பிறை பால் வர்ணமாய்க் காட்சியிலித்தது. அதற்கேற்ற பின்னனிக் காட்சியாக நட்சத்திரங்கள் அங்கொன்று இங்கொன்றாக மின்னின். அவற்றுக்குக் கீழே நீலத்திரைக்கடல் ஒவைன்று அலை வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவற்றுக் கெதிரே பசும்பற்றரையிலே நிர்க்குணானந்தமும் டெயிசியும் அருகருகே யிருந்தனர்.

“ நீங்கள் யார்மீது காதல்? சொல்லுவார்கள்? என்று பாதி கோபமும் பாதி குறும்புமாக டெயிசிகேட்டாள் ”

“ நான் எனது காதற் கதையைச் சொல்லுவதற்கு முன்னர் உன்னிடம் ஒரு இரகசியம் கேட்கவேண்டும்: அதை ஒழியாமற் சொன்னாற்றான் நான் எனது கதையைச் சொல்வேன் ” என்று நிர்க்குணானந்தம் ஒரு புதிய பீடிகை போட்டான்.

“ என்ன இரகசியம்? கேளுங்கள்? ” என்று அவள் தூண்டனாள்.

“ கோபிக்கக் கூடாது: எனது சந்தேகத்தை நீக்கவே கேட்கின்றேன் ” என்று மீண்டும் பணிந்து வேண்டிக்கொண்டு “ உங்கள் கந்தோரில் முன்பு வேலை பார்த்தவனும், இப்பொழுது பீம் விலாச உணவுச்சாலையில் பரிமாறுபவனுமாக நிற்கும் பொன்னுச்சாமிக்கும் உனக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றிப் பலர் பலவிதமாகக் கதைக்கிறார்கள்? என்று தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான்.

டெயிசி சிறிதும் கோபியாமல் “ அதுவா? ” என்று கூறி ஒரு ஏனாச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டுக் கூறினாள்.

“ பொன்னுச்சாமி ஒரு கள்வன், என்று எனக்கு ஆதிமுதலே தெரியும்,

அவனைக் கண்டாலே எனக்குப் பிடிக்காது. ஒரே கந்தொரில் வேலை செய்து வந்தபடியினாலும், கம்பனி அதிபருக்கு மிகவும் வேண்டியவனாகையினாலும், அவனை என்னால் பேசித் தூரத்த முடியவில்லை. சம்மா என்னைச் சுற்றிச் சுற்றிவந்தான். அவனே நான் தன்னைக் காதலிப்பதாக எங்கள் அலுவலகத்தில் கதையைப் பரப்பினான். எனது நல்லகாலம் எங்கள் கம்பனியால் அவன் தொலைந்தது.”

“அவன் அதிபருக்கு வேண்டியவன்றால் எப்படி உங்கள் கம்பனியால் தூர்த்தப்பட்டான்.”

எங்கள் கம்பனி அரசாங்க ஒப்புந்த வேலைகள் எடுத்துச் செய்வது தெரியுந்தானே. கிளிநோச்சியில் ஒரு குளக்கட்டு வேலை அரசாங்கம் ஒப்புந்தத்திற்குக் கொடுக்க இருந்தது.அதனுடைய வேலை மதிப்பை இரகசியமாக அறிந்தால் அவ்வேலைக்குரிய கேள்விப் பத்திரத்தைச் சாதகமாக நிரப்பலாம். பொன்னுசாமி தன்னுடைய மாமன்தான் அங்கே இஞ்சினியராக இருக்கிறார். நான் அந்த வேலை மதிப்புப் பிரதியை இரகசியமாக வாங்கிக்கொண்டு வருவதாகக் கூறிக் கை இலஞ்சம கொடுப்பதற்காக ஆயிரம் ரூபாவும் வாங்கிக்கொண்டு போனவன்தான், இன்னும் எங்கள் கம்பனிக்கு வரவேயில்லை.

“அவன் அப்படிப் பல பெரும் புள்ளிகளை ஏமாற்றியிருக்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவனிடம் ஒரு கெட்டித்தனம் இருக்கு?

“கெட்டித்தனம், போக்கிரி. அவன் போகட்டும் நீங்கள் உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்”

“இன்னும் ஒரேயோரு கேள்வி.”

“என்ன கேள்வி?”

“நீ அந்தப் பொன்னுச்சாமியுடன் பழகியதும், சோழவுடன் பழகுவதும். என்னுடன் பழகுவதும், ஒரேமாதிரி மனப்பான்மையுடனா? அன்றி அவை தம்முள் பேதமுண்டா?”

“கடைசியில் கொண்டுவந்து என்னை மடக்கி விட்டார்களே” என்று டெயிசி கூறி அவன் மதிதூ குனிந்தவள் திடீரென நானைப் பட்டது போன்று, நிமிர்ந்து தள்ளியிருந்து புன்முறைவல் பூத்தாள். நிர்க்குணானந்தம் அவன் புன்முறைவலைப் பார்த்துத் தான் கண்பெற்ற பாக்கியத்தைப் பெற்றுவிட்டதாகக் கருதினான்.

“இன்றைக்குச் சோழ வராதபடியாற்றான் என்வாயைக் கிண்டி என் உள்ளத்தை உங்களால் அறிய முடிந்தது” என்று சொல்லி டெயிசி சினுங்கினாள்.

“சோழ நீடுழி வாழ்க.”

“இன்று ஏனோ தெரியவில்லை. சோழ அவ்வளவு கலகலப்பாகப் பேசவுமில்லை.”

“நீ தமிழ்ப் பெண்கள் போன்று உடுத்துப் பழகியதை மெச்சி ஒரு சேலை வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும். என்று அம்மாவுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

“சரி, சரி உங்கள் அம்மா தன் மகனை நான் எங்கோ கிளப்பிக்கொண்டு போய்விட்டேன் என்று நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பாள். போவோம்: வாருங்கள்: என்று டெயிசி எழுந்தாள். அவர்கள் இருவரும் என்றுமில்லா மகிழ்ச்சியுடன் மிக நெருங்கிக் கைகோத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள்

உருவம் சிறிது சிறிதாய்த் தூரத்தில் சென்று மறைந்தது.

அவர்களுடைய சம்பாஷணை முழுவதையும் அன்று ஊனுமின்றி உறக்முமின்றிச் சோகமே யுருவமாக அடங்கி ஒடுங்கிக் கடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகாஇலட்சுமி கேட்டு ஆறுதலும் அமைதியும் பெற்று எத்தனையோ சிக்கல்கள் மறைந்து, தெளிவிழுந்து, பல நாட்களாக இழந்திருந்த சோர்வு நீங்கிக் காாரை நோக்கிப் பண்டுபோலப் புள்ளிமானெனத் துள்ளிச் சென்றாள்.

15. சாளரக் கம்பி நாணியது!

கிளிநோச்சியில் இஞ்சினியர் பங்களாவுக்குத் தெற்கே தெருவுக்கு மறுபக்கத்தில் ஒரு பெரிய வளவு இருந்தது. அந்த வளவு ஒரு நூதனசாலை பேஸ்று விளங்கியது.

ஒரு பக்கத்தில் பாவிக்க முடியாத கார். ஸெலாறி, டிராக்டர் முதலியன் கிடந்தன. இன்னொரு பால் மாட்டுவேண்டி, குதிரை வண்டி, பல்வேறு வகையான கலப்பைகள் முதலியன முரிந்தும். உடைந்தும் சிதைந்தும் கிடந்தன. இன்னொரு பால் பெரிய மரக்குற்றிகள், அரிந்த மரங்கள், முதலியன தேடுவாரற்றுக் கிடந்தன.

இன்னொரு பால் பெரியகல், குருணிக்கல், முதலியன ஆங்காங்கே சிதைந்து குவியல்களாக கிடந்தன.

அவை எல்லாவற்றினாடே செடிகள் மண்டிக்கிளர்ந்து எழுந்தன. அவ்வளவுக்கு மத்தியில் ஒரு பெரிய ஒலைக் கொட்டில் காட்சியளித்தது.

கொட்டிலின் தரை மட்டமாயின்றி மேற்கூட பள்ளமுமாயிருந்தது. ஒரு பக்கத்தில் மாடுகளுக்குத் தேவையான தவிடு பிண்ணாக்கு முடைகள் அடுக்கியிருந்தன. அவற்றைக் கோழிகள் கொத்திக் கிளரிக்கொண்டு நின்றன.

மற்றுப் பக்கத்தில் யந்திரங்களுக்குத் தேவையான பெற்றோல், ணசல் தகரங்கள் கிடந்தன. நடுவே ஒரு பெரிய மேசையும், அதன்மேல் ஒற்றைகள். கிழிக்கப்பட்ட கணக்குப் புத்தகங்களும் கிடந்தன. ஒரு பக்கத்தில் தகரத்தால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு அறை இருந்தது. அதற்குள்ளே இரண்டு சாக்குக் கட்டில்கள் கிடந்தன. ஒரு பக்கத்தில் ஒரு முருகன் படம் இருந்தது.

நூதனசாலை போன்று விளங்கிய அந்த வளவு கிளிநோச்சியிலே புகழ் பெற்ற “ அவசரம் இராசையா ” என்று அமைக்கப்படும் வாலிபனுடையது. கிளிநோச்சியில் சொந்த நெல் வயல் வைத்திருந்த இராசையா, பெருத்த வேலைகளும் எடுத்துச் செய்து வந்தான். தான் செய்யும் வேலைகளில் இலாபமோ நஷ்டமோ என்று கணக்குப் பார்க்கும் பழக்கம் இராசையாவிடம் இல்லை. அதற்கு அவனுக்கு நேரமும் கிடையாது. என்ன பொருட்கள் விலைப்பட்டாலும் அவற்றை யோசியாமல் வாங்குவான், அவை நல்லனவோ அல்லனவோ என்று ஆராய்மாட்டான். திட்டமான கணக்கில்லை: திட்டமான போக்கில்லை: நேரத்திற்கு உண்பதுமில்லை: நேரத்திற்கு உறங்கியதுமில்லை.

ஒருவரோடு நட்புமில்லை. ஒருவரோடு பகையுமில்லை.

யார் என்ன உதவி கேட்டாலும் செய்து கொடுப்பான் எப்பொழுதும் அவசரம் போன்றிருப்பான். பேசும் பொழுது அவசரம் என்று வார்த்தையைப் பலமுறை உபயோகிப்பான் “அவசரம் இராசையா” என்று அவன் எல்லோராலும் கூப்பிடப்படுவான்.

இராசையாவின் வாழ்க்கையின் அடித்தளம் அவன் சமையற்காரன் கந்தையாவின மீதிருந்தது. ஒரே வய்தினராகிய அவர்கள் எச்மானும் ஊழியனுமாக இருந்த போதிலும் ஒருவர் மிதொருவர் மிகுந்த பாசமுள்ளவர்களாக விளங்கினார்கள். இராசையாவுக்குத் தாய் போலவும், தந்தை போலவும், நண்பன் போலவும் ஊழியன் போலவும் கந்தையா விளங்கினான். இராசையா எப்படி அலைந்தபோதிலும் அவனுக்குத் தருணங்களில் நல்ல உணவும் ஆறுதலும் அவன் அளித்து வந்தான். இராசையாவைப் பைத்தியங் கொள்ளாது காப்பாற்றி வருபவன் கந்தையாதான்.

வள்ளியம்மா என்ற அழகிய பெண் இஞ்சினியர் பங்களாவில் சிறு வயதிலிருந்தே வளர்ந்து, பெரியவளாகி இப்பொழுது ஒரு அதிகாரி போன்று விளங்கினாள். அத்தோடு அவன் மகா இலட்சமிக்குத் தாய் போலவும், தோழி போலவும் உறுதுணையாக இருந்தாள்.

கந்தையா தினமும் அவர்கள் வளவின் எதிரேயிருந்த தெருவைக் கடந்து. இஞ்சினியா பங்களாவின் சமையற் கூடத்தினருகால் தண்ணீர் அள்ளச் செல்வான்.

இஞ்சினியர் பங்களாவின் சமையலறைப் பகுதி ஒரு வெளியை எதிர்த்தாற் போன்றிருந்தது. குளத்திலிருந்து வீசும் குளிர்ந்த காற்றை நோக்கி அந்தப் பக்கத்தில் ஒரு சாளரமும் இருந்தது. அந்தப் பக்கக் கம் சன நடமாட்ட மில்லாத ஒதுக்குப் புறமாகும். அந்தச் சாளரத்தின் கம்பிகள் சுவை நிரம்பிய காதல் பேச்சுக்களைக் கேட்டு நாணத்தால் மாலை நிறவெயிலில் செந்நிறமாக விளங்கும்.

கந்தையாவினதும். வள்ளியினதும் நட்பிற்கும் குறுக்கே அந்த ஐன்னல் கம்பிகளைத் தவிர வேற்றுவில்லை. வள்ளியம்மை, புகழேந்திப் புலவர் இயற்றிய பவளக்கொடி மாலை, அல்லி அரசாணி மாலை, பாண்டவர் வளவாசம் முதலிய நூல்களைப் படிப்பதில் மிகுந்த விருப்ப முள்ளவள். அவ்வதுமான நூல்களைத் தே அவளுக்கு வாசிக்கக் கொடுப்பது கந்தையாவின் முக்கிய தொழிலாகும்.

ஒரு நாள் மாலை கிளிநூச்சியில் கையில் ஒரு தோற் பெட்டியுடனும் முக்குக் கண்ணாடி, காற்சட்டை முதலிய அலங்காரங்களுடனும் பஸ்ஸால் இறங்கி ஒரு வாலிபன் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அவன் தெருவோரத்தில் யோசித்துக் கொண்டு நின்ற பொழுது, அதே ஒருத்தில் ஒரு பழைய லொறியின் யந்திரத்தைத் திறந்து. இராசையா ஏதோ செய்து கொண்டு நின்றான். இராசையாவைக் கூர்ந்து கவனித்த அந்த வாலிபன்.

“அடடே, இராசையா. நீ இங்கேயா இருக்கிறாய், என்னைத் தெரிகிறதா?

என்று பல கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டு போனான்.

“ யார் பொன்னுச்சாமியா? ஏன்பா இந்தக் காட்டுக்கு வந்தாய்? ” என்று அதற்கு மேல் பல கேள்விகளை இராசையா அடுக்கிக் கொண்டு போனான்.

“ எல்லாம் ஆறுதலாகச் சொல்கிறேன். முதல் உனது வீட்டுக்கு நடபிரயான அலுப்புத் தீர் வேண்டும்.”

பொன்னுச் சாமியும் இராசையாவும் ஒரே வகுப்பில் இளமையில் படித்தவர்கள் இராசையா கணித பாடத்தில் மக்கு. பொன்னுச்சாமி யாரையோ பார்த் தெழுதி ஆசிரியிடம் நல்ல பெயர் வாங்கிக் கொண்டு மற்றவர்களை மக்குகள் என்று கேளி செய்வான். இருவராலும் கல்வித்துறையில் தொடர்ந்து முன்னேற முடியாமல் வெவ்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டனர்.

தான் வேலை செய்த கொம்பனியார் தனது திறமையை மெச்சிச் சன்மானமும் மூன்று மாத லீவும் கொடுத்தனுப்பினார்களென்றும் பொழுது போக்கிறகாக ஒவ்வொரு ஊராகப் பார்த்து வருவதாகவும் இராசையாவுக்குப் பொன்னுச்சாமி தெரிவித்தான்.

இரண்டு இலட்சம் ரூபா மதிப்புள்ள ஒரு பெருத்த வேலையின மதிப்பு விபரத்தைத் திருடிக் கொண்டு போய்த் தனது முதலாளியிடம் கொடுப்பதற்காக ஆயிரம் ரூபாவும் வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்த பொன்னுச்சாமி தான் தனது உண்மையான நோக்கத்தை இராசையாவுக்குக் கூறவில்லை. பொன்னுச்சாமியின் வாயில் மெய்ப்பகரும் வார்த்தைகள் தோன்றினால் அது உலக அதிசயமாகக் கருதப்படும்.

முன்னர்க் கூறியவாறு அவன் ஓர் இருவு மறைந்து சென்று இஞ்சினியரின் அலுவலகத்திலிருந்து அந்த வேலை மதிப்புத் திட்டக் காகிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படும் பொழுது நாகவிங்கம்மான் எதிர்ப்படவே முன்னரே ஆயத்தமாக வைத்திருந்த மின்காய்த் தூளை அவர் கண்ணில் வீசிவிட்டு ஓடிவிட்டான். இவற்றையெல்லாம் மறைந்து பாத்துக் கொண்டு நின்ற சோழ குற்றவாளியாகக் கருதப்பட்டான்.

தத்தருணத்திலும் முன்யோசனையுடன் கரும மாற்றும் பொன்னுச்சாமி. தான் எடுத்த கணக்கு விபரக் காகிதத்தைப் பக்குவமாகப் பெட்டியிலோ வேறு இடத்திலோ வைத்தால் மறுநாள் பொலிஸ்காரர் தேடி எடுத்து விடுவார்கள் என்று நினைத்து, வெளியாக மேசைமீதிருந்த ஒரு புத்தகத்துள் வைத்துவிட்டுப் போய்ப்படுத்து விட்டான். அவன் காலையில் எழுந்து பார்த்த பொழுது அக்காகிதத்தைக் காணவில்லை. அதைப் பிரசித்தப்படுத்துதல் இன்னும் தனக்கு ஆபத்தைக் கொடுக்கும் என்று நினைத்து அவன் சென்றுவிட்டான்.

மேசைமீதிருந்த “ அல்லி அரசாணிமாலை ” என்ற நாலுள்தான் பொன்னுச்சாமி இருட்டில் தான் திருடிக்கொண்டு வந்த கணக்கு விபரக் காகிதத்தை வைத்தான். வள்ளியாம்மைக்குக் கொடுப்பதற்காக யாரிடமோ வாங்கிக்கொண்டு வந்து வைத்த அந்தப் புத்தகத்தைப் பொன்னுச்சாமி நித்திரை விட்டெழு முன்பே. கந்தையா அதைக் காலையில் வள்ளியாம்மையிடம் கொடுத்து விட்டான். அந்தக் கணக்கு விபரக் காகிதம் இஞ்சினியர் கைக்கக்குத் திரும்பப்

போன விபரம் முன்னர் கூறப்பட்டது.

காலிமுக மைதானத்தில் பெயிசியும் நிர்க்குணானந்தமும் சம்பாவித்த பொழுது, அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகா இலட்சமிக்கு ஓரளவு நடந்தவை விளங்கின.

16. தந்தையும் மகனும்

பல நாட்களுக்குப்பின் மகா இலட்சமி சோர்வு நீங்கப்பெற்று முன்போன்ற துடிப்புடன் உலாவினாள். அவள் முதல் வேலையாகத் திரெளபதி வஸ்திராலயத்திற்குச் சென்று, வேண்டாமென்று விட்ட அந்தக் கொள்ளோகாலம் பட்டுப்புடவையை வாங்கிக் கொண்டு சோமுவின் கொழும்பு விலாசத்தையும் அங்கேயே விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு சென்றாள்.

சோமு அன்றுகாலையிற்றான் கிளிநொச்சிக்குத் தனது கமத்துக்குச்² சென்றுவிட்டான் என்று அவனுக்கு அவனுடைய வியாபார ஸ்தலத்தில் இருந்தவர்கள் கூறினார்கள்.அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு அவள் மேலும் மகிழ்ந்தாள். இவ்வளவு காலமும் கிளிநொச்சிப் பக்கம் வெறுத்திருந்தவர், இப்பொழுது போயிருக்கிறார். அவர் மனப்போக்கு மாறியிருக்கிறது.

தன்னைப் போலவே சோமுவும் தங்கள் திமர்ச் சந்திப்பினால் தாக்கப்பட்டிருக்கிறான். முதனாள் மாலை காலிமுக மைதானத்திற்கு அதனாற்றான் உலாவ வராவீஸ்லை என்று நினைத்து அவள் தனக்குள் உவகை பூத்தாள்.

உண்மையில் சோமு மகா இலட்சமி மீது கொண்ட வெறுப்பு நீங்கிக் கிளிநொச்சிக்குச் செல்லவில்லை. கிளிநொச்சியில் அவனுடைய கமத்தில் நெற் பயிர்கள் நுனியாற் கருகுகின்றன வென்றும், செயற்கை உரத்தைச் சோமு உபயோகித்தபடியினால் நிலம் உவர்த்தன்மை அடைந்துவிட்ட தென்றும் கூறுகிறார்களென்றும், அதைப் போய்ப் பார்க்கும் படியும் அவனுடைய தந்தை அவனுக்கு எழுதியிருந்தார். அதற்காகவே சோமு கிளிநொச்சிக்குச் சென்றான்.

சோமு கிளிநொச்சியிலுள்ள தங்கள் கமத்திற்குச் சென்று பயிர்கள் எரிவது, நிலத்தின் உவர்த்த தன்மையாலன் நென்றும் ஒரு வகைப் பூச்சியினாற்றான் பயிர்கள் ஏரிகின்றன வென்றும் கண்டு பிடித்தான். அவன் அப்பூச்சிகளைக் கொல்வதற்கேற்ற இரசாயன மருந்து தெளிப்பதில் உடனடியாக ஈடுபட்டான்.

மகா இலட்சமி கிளிநொச்சிக்குச் சென்றதும், முதல் வேலையாக வள்ளியம்மையின் காதலன் கந்தையாவை அழைத்து “உங்கள் வீட்டில் சில நாட்களுக்குமுன் பொன்னுச்சாமி என்றொருவன் வந்து நின்றானா? என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம் ஒரு காற்சட்டைக்காரன். அவன் எங்கள் ஜயாவுடன் கூடப் படித்தவனாம். அவனுக்கு ஜயா செய்த உபசாரமோ பிரமாதம். ஏதோ கொழும்பில் பெரிய வேலையாம் எனக்கென்னவோ அந்த ஆள் மீது சிறிதும் பிடிக்கவில்லை” என்று கந்தையா கூறினான்.

மகா இலட்சமி தான் நினைத்தது முழுவதும் சரியென்று உணர்ந்தாள். தான் காலிமுக மைதானத்தில் கேட்ட தகவலையும், அதற்கேற்பக் கந்தையாவிடம்

அறிந்த தகவலையும், தனது தந்தைக்கு அவள் கூறினாள். “ உங்களுடைய வேலை மதிப்புக் காகிதத்தை அந்தப் பொன்னுச்சாமிதான் திருடிக்கொண்டு போய் இராசையா வீட்டில் ஒரு புத்தகத்துள் வைத்திருக்கிறான். பொலிஸ் தேடி வந்ததும் அவனுடைய பெட்டியைக் குடைவார்களேயன்றி வெளியாக மேசை மீதிருந்த புத்தகத்தைப் பார்க்கமாட்டார்கள், என்று அவன் நினைத்திருக்கிறான். ஆனால் அவன் நித்திரை விட்டெழுமுன் ஒன்றுமே யறியாத கந்தையா அந்தப் புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து வள்ளியம்மையிடம் கொடுத்துவிட்டான்.

பொன்னுச்சாமி எங்கள் வளவுக்குள் நுழைவதைக் கண்ட சோழ அவன் என்ன செய்கிறான் என்று பார்ப்பதற்கு மரத்தில் ஏறி யிருந்திருக்கிறார். நீங்கள் அவரை அறையில் பூட்டியது பெருந் தவறு. எங்களுடன் அவர் நடந்துகொண்டமாதிரிக்கு நாங்கள் அவமானப்படுத்தியது அவரால் மன்னிக்கக முடியாதது” என்று தனது தந்தைக்கு அவள் விளங்கப்படுத்தினாள்.

“ நீ பெரிய துப்பறியும் புலி போலிருக்கிறாய். எனக்கு இது அன்று தொட்டு மனவருத்தமாயிருக்கிறது. நாகலிங்கம்மான் குழறின் பரிதாபத்தினாலும், அவர் அவன்தான் மரத்தில் ஏறினான், என்று தான் பார்த்த மாதிரி கூறியதினாலும், செய்வதின்ன தென்று தெரியாது, தடுமாற்றத்தில் அறைக்குள் சோழவைப் பூட்டிவிட்டேன். நாகலிங்கம்மானை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோகும் பொழுதே, நான் தவறு செய்து விட்டேன் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அதுதான் வைத்தியசாலையினின்றும் அவசர அவசரமாகத் திரும்பி வந்தேன். நான் தவறு செய்துவிட்டாலும், நடந்த விஷயங்களைச் சோழ ஆறுதலாகத் தெரியப்படுத்தி இருக்கலாம். சோழ இந்தப் பக்கமே வராமல் விட்டுவிட்டார். எனக்கு இது பெரிய துக்கம்” என்று இஞ்சினியர் கூறினார்.

“ அவரை இப்பொழுது கூப்பிடுங்கள். அவரிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும், நேற்றுத்தான் அவர் கமத்திற்கு வந்திருக்கிறார்.

“ நீ மாத்திரம் அன்று, நானும் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்” என்று இஞ்சினியர் சொல்லித் தனது கார்ச் சாரதியைக் காரைக்கொண்டு போய் சோழவை அழைத்து வருமாறு அனுப்பினார்.

தனக்கு இப்பொழுது வர வசதியில்லை. என்று சோழ சொன்னதாகச் சாரதி வந்து சொன்னான்.

மகாஇலட்சுமி அப்பதிலைக் கேட்டு பறத்த போதிலும் சோர்வடையவில்லை. அன்று மாலை சோழவின் கமத்திற்கு மகாஇலட்சுமி சென்றாள். என்ன அவமானம் வந்தாலும் நேரில் சென்று மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டுமென்று துணிந்து சென்றாள். அவள் சென்ற தருணத்தில் சோழ பயிர்களுக்குப் பூச்சிமருந்து தெளித்து விட்டு கணைப்படுன் வந்தான்.

தான் இஞ்சினியரின் அழைப்பிற்குச் செல்லாதபடியால், தன்னைத் தேடி மகாஇலட்சுமி வரக்கூடுமென்றும், வந்தால் தனது ஆத்திரம் அடங்கப் பேசி, அவர்கள் உற்றவை முறித்து அனுப்பி விட்வேண்டும் என்றும் நினைத்திருந்தான்.

மகா இலட்சுமியைக் கண்டவுடன் “ மகாஇராணியார் ஏழையின் குடிசைக்கு எழுந்தருளியது ஏது காரணமோ? ” என்று பரிகாசத்தையும்,

ஆகத்திரத்தையும் மறைத்துச் சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் அவனுக்குச் சவுக்கால் அடித்தது போன்றிருந்தது. மெளனமாய்த் திரும்பி விடலாமா? என்று நினைத்தாள்.

17. நட்புத் துளிர்த்தது

மகா இலட்சமியைச் சோழ கண்டதும், வந்த காரணம் ஏதென்பதை பரிகாசமாகக் கேட்டான். அவள் முகம் மாறி அழ எத்தனிக்கும். சிறு பிள்ளையின் முகம்போல மாறியது. எப்படிப் பேசினாலும், மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு போய்விடவேண்டு மென்று, மானங்ஸர்ச்சி தடுத்த போதிலும், உள்மனம் கூறியது.

“ என் வரக்கூடாதோ? ” என்று மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கேட்டான். அவள் தனது வார்த்தைகளை முடிப்பதற்கிடையில் அவனுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சிந்தியது.

அவனுடைய கண்ணீரைக் கண்டும் சோழவின் மனம் இளக்கில்லை. “ தாராளமாய் வரலாம், இங்கே மனிதரைப் பூட்டிவைக்க அறைகளும் இல்லை. அதனால் தப்பி ஒடவேண்டிய சிரமமுமில்லை.”

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும். அவள் விக்கி விக்கி அழத்தேர்தங்கிலிட்டாள். அவனுக்கு என்ன பேசுதென்று தெரியவில்லை. பேசவும் முடியவில்லை சிறிது நேரத்தில் தன்னை திடப்படுத்திக் கொண்டு சொன்னாள்.

“ நாகவிங்கம்மான் நீங்கள் மிளகாய்த்தூளைத் தூவிலிட்டு மரத்தில் ஏறினதாகச் சொன்னார். எனக்கு அந்த நேரம்புத்தி தொழிற்படவில்லை. ஜயாவுடன் அந்நேரம் வாதிடவும் முடியவில்லை” என்று சொல்லித்தான் கொழுமில் கேட்ட விஷயங்களையும் கூறினாள். அன்று இஞ்சினியர் பங்களாவில் நுழைந்தது யாரென்பதும், ஏன் என்பதும் அப்பொழுதான் சோழவுக்குத் தெரிந்தது. சிறிது சிறிதாக மகா இலட்சமி மீது கொண்ட வெறுப்பு அவனுக்கு நீங்கத் தொடங்கியது. அவள் சொல்வதில் நியாயமிருப்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவர்களின் நேசம் திரும்பவும் துளிர்விடத் தொடங்கியது. அவர்களுடைய சம்பாஷணை மகிழ்ச்சிப் பாதையை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறபொழுது ஒரு காரிலிருந்து சில வாலிபர்கள் இறங்கிச் சோழவிடம் வந்தனர்.

சோழவின் பள்ளித்தோழர்களும் வேறு ஊர்ப் பிரமுகர்களும் சோழவைப் பாரானும்ந்த தேர்தலுக்குத் தோன்றும்படி கேட்க வந்திருந்தனர். அவர்கள் வரவே மகா இலட்சமி அன்று இரவு வீட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று சோழவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

சோழ தேர்தலுக்கு ஒரு அபேசகளாய்த் தோற்றவேண்டுமென்று கேட்கவந்தவர்களுக்கு ஆலோசித்துக் கூறுவதாகச் சொல்லி அனுப்பிவைத்தான். நாங்கள் உன்பேரில் கட்டுப்பணம் நாளைக்கே கட்டிவிடுவோம்: நம்பிப்போகிறோம்

என்று அவர்கள் சொல்லிச் சென்றனர்.

அன்றிரு இஞ்சினியர் பங்களாவுக்குச் செல்வதா? விடுவதா? என்று அவன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது இஞ்சினியரும் மகனும் அங்கே வந்தனர். சோழுவிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வந்ததாக இஞ்சினியர் சொன்னார்.

“ வயது முதிர்ந்தவராகிய நீங்கள், ஏதோ சந்தர்ப்பக் கோளறினால் நிகழ்ந்ததற்கு என்னிடம் மன்னிப்பு கேட்பதா? நடந்தவற்றையெல்லாம் மறந்துவிடுவோம்” என்று சோழ கூறினான்.

“ என் னால் மறக் கழுதியாது. நான் இடையிடையே நினைப்புட்டிக்கொண்டிருப்பேன்” என்று மகா இலட்சுமி கூறினார்.

“ ஓ! நல்லாய் நினைப்புட்டு: வாழ்க்கையில் பலவிதமான காரியங்களும் நடக்கத்தான் செய்யும்.”

“ அவையெல்லாம் இருக்கட்டும் உங்களைத் தேர்தலுக்குத் தோற்றவேண்டுமென்று யாரோ வந்தார்களாம். நீங்கள் தேர்தலுக்கு நின்றால், நாங்கள் எல்லாம் எங்களால் இயன்ற உதவி செய்வோம்: என்று இஞ்சினியர் கூறினார்.

“ மன்னிக்கவேண்டும்: நான் அரசியல் என்ற தொழிலை வெறுப்பவன்.”

“ அரசியல் ஒரு தொழிலா? என்றமகா இலட்சுமி கேட்டாள்.

“ நிச்சயமாக: இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால் அது ஒரு வகை வியாபாரம்.”

“ நான் அதைப் பலமாக மறுக்கிறேன்: அது ஒரு தேசுசேவை.” என்று சீரி எழுந்தாள் மகா இலட்சுமி.

“ அப்படி ஒரு தங்கமுலாம் பூசம்பட்டிருப்பதாற்றான் அந்தத் தொழில் சிறிதாவது அனுபவ சாத்தியமாயிருக்கிறது.”

“ அது தொழில் என்றால் அதில் என்ன வருமானம்?

“ நீ அது வருமானம் இல்லாத தொழில் என்று நினைக்கிறாய் போவிருக்கிறது. அவ்வித மெனின் அத்தொழிலுக்கு என்னை ஏன் தூண்டுகிறாய்?

“ உங்களுக்கு வருமானம் தேவையில்லை. நீங்கள் போதிய வசதியுமின்னவர்.”

“ இன்னும் சீரிது சிந்தித்துப் பார்: நான் அதிகமாகச் சம்பாதித்தால் அதைக்கொண்டு எவ்வளவோ சேவை செய்யலாம்.

“ நீங்கள் சம்பாதித்து ஏழைகளுக்கு உதவிசெய்யலாம். ஆனால் அரசியலில் இறங்கினால் இலங்கை முழுவதும் ஏழைகளை இல்லாமல் செய்யலாம்.”

“ நீ சொல்வது மேடைப்பேச்சுக்கு உதவலாம். நான் செயலில் நாட்டமுள்ளவன். நானும் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறேன். அந்தத் திட்டத்தில் நான் தோற்றால் என்பீது எல்லோரும் அனுதாபப்படுவார்கள். ஆனால் அரசியலில் ஒருவன் தோற்றால் எல்லோரும் கூடிச் சிரிப்பார்கள்.

“ நீங்கள் திட்டமிட்டிருக்கிற தொழில் என்ன?

“ அதை நான் இப்பொழுது சொல்ல விரும்பவில்லை. அத்திட்டம் நிறைவேறாமல் நான் விவாகங்கூடச் செய்வதில்லை.” சிறிதுநேரம் மௌனம்

நிலவியது. “ அதெல்லாம் இருக்கட்டும்: இன்றைக்கு நீங்கள் எங்கள் வீட்டில் சாப்பிட வேண்டும் தயவுசெய்து எங்களுடன் வாருங்கள்” என்று இஞ்சினியர் கூறினார்.

சோழ, “ இன்று....” என்று ஏதோ சொல்லத் தொடங்க, மகா இலட்சமி தனது நீண்ட விழிகளால் வரவேண்டுமென்று, கெஞ்சினாள்.

“ சரி: வருகிறேன்” என்று அவர்களுடன் புறப்பட்டான்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு சோழ தனது தாயாருக்கு மகா இலட்சமியைக் காட்டவேண்டு மென்ற விருப்பில் இஞ்சினியர் பங்களாவுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான். போகின்ற வழியில் மகா இலட்சமியைப் பொலிஸ்காரர் கைது செய்து செல்வதைக் கண்டார்கள்.

“ திரும்பு வீட்டுக்கு, என்று அவன் தாய் கண்டிப்பாகக் கூறினாள்.

18. நவீனகாதலர்

அவசரமாக இராசையா ஒரு நாள் இஞ்சினியரிடம் வந்து முந்நாறு ரூபா பணம் கடனாகக் கேட்டான். இராசையா பொதுவாக எல்லோரினது அனுதாபதிற்குரியவன். அவன் செய்யாத தொழிலுமில்லை: வாங்காத இயந்திரங்களுமில்லை. அவனுடைய நிலை மாத்திரம் சிறிதும் உயராதிருந்தது. யந்திரங்களால் நிறைந்த வளவும் சிறிதும் சீர் திருத்தமின்றி அப்படியேயிருந்தன.

இஞ்சினியருக்கும் இராசையாவுக்கும் இப்பொழுது புதிய தொடர்பு ஒன்றும் ஏற்பட்டிருந்தது. இஞ்சினியரின் வேலைக்காரி வள்ளியம்மைக்கும், இராசையாவின் சமையற்காரர் கந்தையாவுக்கும் விவாகம் நடக்க இருந்தது.

இராசையா பணம் கேட்ட பொழுது இருவு பத்து மணியிருக்கும். இந்நேரத்தில் உனக்கு ஏன் பணமென்று இஞ்சினியர் கேட்டார்.

தன் நண்பன் பொன்னுச்சாமி கொழும்பிலிருந்து ஒரு பறங்கிப் பெண்ணைக் கடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறானென்றும், அவன் பெரிய இலட்சாதிபதியின் ஒரே ஒரு பெண் என்றும். இங்கே விவாகப்பதிவு செய்துக்கொண்டால் அவன் தந்தை காலாகாலத்தில் உறவாய்விடுவாரென்றும், இப்பொழுது அவர்கள் கொழும்பிலிருந்து பிடித்து வந்த காருக்கு முந்நாறு ரூபா கொடுத்தனுப்ப வேண்டுமென்றும், தனது நண்பனின் புதிய சமபந்தத்தினால் தனக்கும் நல்ல காலம் உண்டாகுமென்றும் அவசர அவசரமாய்க் கூறி அவசரம் என்று முடித்தான்.

“ நீ கேட்கிறபோது எனக்கென்ன தருகிறேன். ஆனால் உனது சிநேகிதன் ஒரு கள்வன். எனக்கு அவனைப்பற்றித் தெரியும் கடைசியில் உன்னையும் மாட்டிவைத்துவிடுவான்: கவனமாயிரு” என்று இஞ்சினியர் கூறிப் பணத்தையும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

பொன்னுச்சாமி தான் அழைத்துவந்த பெண்ணிடம் அந்த வீட்டும் அதனோடு சேர்ந்த கமமும், தனது சொந்தமென்றும், இராசையா தன்னிடம்

வேதனம் பெறும் கணக்கப்பிள்ளை யென்றும், சொல்லிவைத்தது எவருக்கும் தெரியாது. இராசையா ஒடியோடு அவனை உபசரிப்பதைப் பார்த்தால் அந்தப் பெண்மாதத்திரமன்று: நாங்களும் பொன்னுச்சாமி கூறினதை நம்புவோம்.

அந்தப் பறங்கிப் பெண்ணை யாரென்று அறிய மகா இலட்சுமி மிகவும் ஆவல்பட்டாள். அவன் டெயிசியாயிருக்குமோ என்று யோசித்தாள்.

கந்தையாவைக் கூப்பிட்டு அந்தப் பெண்னின் தோற்றுத்தை விபரமாகக் கேட்டாள். அவன் சொன்ன குறிப்புகளைல்லாம் டெயிசியைப்போன்றேயிருந்தன.

“ அவர்கள் இருவரும் அந்த அறையைவிட்டு வெளிப்படுவதில்லை: மாலை நான்குமணி போல் வந்தீர்களென்றால், பொன்னுச்சாமி குளத்திற்குக் குளிக்கப்போய்விடுவான், அவள் தனியேயிருப்பாள்” என்று கந்தையா கூறினான்.

“ அவள் குளிக்கப்போகமாட்டாளா? என்று மகா இலட்சுமி கேட்டாள்.

“ பொழுதுபட்டு இருண்டபின் அவள் குளிப்பதற்குத் தொட்டியில் தன்னீர் இறைத்துவைப்பேன்” என்று கந்தையா கூறினான்.

கந்தையா சொன்னபடி அன்று மாலை நான்கு மணிக்கு அவர்களின் வீட்டுக்கு மகா இலட்சுமி போனாள். அங்கே ஒருவரையும் காணவில்லை. “ கந்தையா, கந்தையா” என்று கூப்பிட்டாள், ஒரு சத்தமுமில்லை. பாதி திறந்திருந்த படலையைத் தள்ளி அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்தாள். அதற்குள் தான் அந்தப் பெண் இருப்பாளை மகா இலட்சுமி நினைத்தாள். அறை இருட்டாக இருந்தது. உள்ளே நுழைந்து பார்த்தாள். அறைக்குள் ஒருவரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“ அந்றகிடையில் தடுடவென்று இரு பொலிஸ்காரர்கள் நுழைந்து அவளைப் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்தனர். அவள் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்குள் “ சொல்லவேண்டியதைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் வந்து சொல்லுங்கள்: இப்பொழுது ஒன்றும் பேசாமல் எங்கள் பின்னே வாருங்கள்” என்று சொல்லி அவளை அழைத்துச் சென்றனர்.

சோழ தனது தாய்க்கு மகா இலட்சுமியைக் காட்ட விரும்பினான். அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிகின்ற சோழவைப் பார்த்துப் போவதற்காக அவன் தாய் கிளிநொச்சிக்கு வந்திருந்தாள் அவளிடம் இஞ்சினியரின் மகளைப்பற்றிக் கூறினான். நல்ல அழகானவள்: குணமானவள், படித்தவள்: நீங்கள் அவளைப் பாருங்களென்று தனது தாயிடம் கூறினான்.

“ நீ இங்கே கமஞ்செய்கிறாய்: என்று நான் நினைத்தேன். இந்த நாடகமா நடக்கிறது: சரி வா அவளைப் பார்ப்போம்” என்று தனது மகனை அவள் குத்தலாகக் கடிந்தபோதிலும், உள்ளுக்குள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

அவன் தனது தாயை அழைத்துக்கொண்டு இஞ்சினியர் பங்களாவுக்குச் சென்றபொழுது தான் மகா இலட்சுமியைப் பொலிஸ்காரர் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“ இதென்ன அநியாயம் மகா இலட்சுமி என்ன குற்றும் செய்தாள். அவளைப் பொலிஸ்காரர் அழைத்துப்போக வேண்டிய காரணமென்ன? என்று அவன் தன் தாயுடன் பிரலாபித்தான்.

“ சரிதான் போயும் போயும் நல்லபெண்ணைத் தேவீபிடித்திருக்கிறாய், இப்பொழுது எனக்கு எல்லாம் தெரிகிறது: திரும்பு வீட்டுக்கு என்று அவள்

சிடுகிடுத்தான். அவன் தனது தாயைச் சமாதானப்படுத்தி இஞ்சினியா பங்களாவிற்கு அழைத்துப்போகப் பெரிதும் சிரமப்பட்டான்.

பொன்னுச்சாமி அழைத்து வந்த பெண் யாரென்று அறியப்போய் பெரிய தொல்லையில் மாட்டிக்கொண்டேனே என்று மகா இலட்சுமி வருத்தப்பட்டான். ஆனால் அந்தப் பெண் யாரென்று விபரத்தைப் பொலில் நிலையத்தில் விபரமாக அறிந்தான்.

கொழும்பிலே, ஒரு புடவைக் கடையிலே விற்பனங்குத் தொழில்காக இருப்பவரும், தந்தையற்ற இரு பிள்ளைகளுக்கு தாயானவரும், மிக வறியவருமான ஒருந்தி தனது இரு குழந்தைகளையும், வயது சென்ற தாயையும், மறந்து ஒருவருடன் காணாது ஓடிவிட்டாள் என்றும் அவர்கள் இருவரும் அகப்பட்டால் கொழும்புக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று, மேலிடத்து உத்தரவு என்றும், அவர்கள் இருவரும் “இராசையாவின் வீட்டிலிருப்பதையறிந்து கைது செய்யப் போலீஸ்காரர்கள் சென்றார்களென்றும் தவறுதலாகக் மகா இலட்சுமியை அந்தப் பெண் என்று நினைத்துப் போலீஸ்காரர்கள் அழைத்து வந்துவிட்டார்கள் : என்றும் அந்நிலையத் தலைவர் கூறி, மகா இலட்சுமியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதுமன்றி, இஞ்சினியரிடமும் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டுச் சென்றார்.

பொன்னுச்சாமி போலீஸ்காரர்கள் தங்களைக் கைது செய்யப் போகிறார்கள் என்பதை முன்னரேயிருந்து, அவர்கள் வருவதற்கு முன்பே தனத காதலியையும் அழைத்துக் கொண்டு மறைந்துவிட்டான்.

சோழவின் தாய்க்குச் சிற்றுண்டி ஏற்பாடு செய்யச் சமயலறைக்குச் சென்ற மகா இலட்சுமி, வள்ளியம்மை கன்னஞ் சிவந்து அழதமுது முகம் வீங்கி இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

19. காசிப் பிராமணத்தி

வள்ளியம்மை அழவேண்டிய காரணத்தை அறிய மகாஇலட்சுமி மிகவும் சிரமப்பட்டாள். எவ்வளவோ வற்புறுத்திய பின்தான் அவளால் அறிய முடிந்தது.

மகா இலட்சுமியைப் போலீஸ்காரர் அழைத்துப் போவதை வெளியே சென்றிருந்த கந்தையா திரும்பி வந்தவுடன் அறிந்ததும், இஞ்சினியர் பங்களாவுக்கு ஓடி வந்து, “ நீயும் ஏன் அந்த அம்மாளூடன் கூடவரில்லை” என்று கேட்டு வள்ளியம்மைக்குக் கண்ணத்தில் அடித்துவிட்டுப் போய் விட்டான்.

இந்நிகழ்ச்சி அவர்கள் காதலை எந்த அளவில் பாதித்திருக்கும் என்று அறிய விரும்பி “ அவன் போகட்டும்: ஆனால் இனிமேல் இந்த வீட்டு வாயிற்படியில் கால் மிதிக்க விடமாட்டேன் ” என்று மகா இலட்சுமி கோபத்துடன் சொன்னான்.

“ எனினும் நான் செய்தது பிழைதான்: என்னையும் வரச் சொல்லி நீங்கள் கேட்கவும் நான் அவர் இருக்கிற இடத்திற்கு வர வெட்கப்பட்டு “மாட்டேன்” என்று தான் தவறு ” என்று நானைத்துடன் குனிந்துகொண்டு வள்ளியம்மை சொன்னாள்.

“ ஒகோ. அப்படியா? அவனுக்காகப் பரிந்து பேசுகிறாயா? அப்படியானால் உனக்கு அவன் அடித்தது காணாது,” என்று அவன் கன்னத்தில் மகா இலட்சமி தடிவிட்டுப் போய் விட்டாள்.

இனிமேலும் வள்ளியம்மையினதும், கந்தையாவினதும் விவாகத்தைப் பின் போடுவது, புத்தியன் றென்று, இஞ்சினியருக்குத் தோன்றியது. திருக்கேதீஸ்வரத்தில் அவர்கள் விவாகத்தை முடிப்பதற்கு அவசரம் இராசையாவுடன் கலந்து ஒரு திகதியை இஞ்சினியர் நிர்ணயித்தார். கிளிநொச்சியிலிருந்து எல்லோரும் இரண்டு மூன்று காரில் திருக்கேதீஸ்வரம் குறித்த தினத்திற்குச் செல்லத் திட்டமிட்டனர். சோழுவையும் தங்களுடன் வரவேண்டுமென்று இஞ்சினியர் அழைத்தார். தான் அவர்களுடன் வரமுடியாது: ஆனால் குறித்த தினத்தில் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் அவர்களுடன் கலந்து கொள்வதாகச் சோழ சொன்னான்.

நிர்க்குணானந்தமும், டெயிசியும், அதே தினத்தில், திருக்கேதீஸ்வரத்தில் சைவாசார முறைப்படி விவாகஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று, நிர்க்குணானந்தத்தின் தாயைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்து வரச் சோழவாற்றான் முடியுமென்றும், சோழவைத் தவறாது கொழும்புக்கு வரவேண்டுமென்றும் நிர்க்குணானந்தம் எழுதியிருந்தான். அவன் வேண்டுகோட்டி சோழ கொழும்புக்குச் சென்றான்.

சோழவுடன் சரளமாகப் பழகி வந்த டெயிசி இப்பொழுது. சோழவுக்கு எதிரில் வெட்கப்பட்டு, கதவுகள், மறைப்புகளை ஆதாரம் தேடியது. சோழவுக்குப் பெரு வியப்பாக இருந்தது. அவன் முற்றிலும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்போல் மாறியிருந்தார்.

திருக்கேதீஸ்வரத்தில் இரு விவாகங்களும் சிறப்பாக நடந்தன. மகாலட்சுமிதான் முன்னர் வாங்கி வைத்திருந்த கொள்ளே காலம் பட்டுப் புடவையை டெயிசிக்குப் பரிசாக அளித்தாள். நிர்க்குணானந்தத்தின் தாய் டெயிசி என்ற தெய்வயானையை காசிக் பிராமணத்தி என்று, தனது வயது சென்ற உறவினர்களுக்குக் கூறிப் பெருமை பாராட்டினார்.

வள்ளியம்மையின் திருமணத்தை தெரியாதவர்கள் இஞ்சினியர் மகளின் திருமணம் என்று பேசிக் கொண்டனர். அவ்வளவு சிறப்பாக இஞ்சினியர் அதை நடத்தினார். ஆமாம், இஞ்சினியரின் மகள் மகாலட்சுமிக்கும், சோழவுக்கும் விவாகம் நடக்க வில்லையா என்று வாசகர்கள் கேட்பது நியாயமான கேள்வி, அந்தக் கதையை உங்களிடம் சொல்லி ஆறாமல், நான் வேறுயாரிடம் சொல்லி ஆறுவது?

20. காலம் மாறிப்போச்ச

பாரத யுத்தம் முடிந்து சமாதானமாகப் பஞ்ச பாண்டவர்கள் நீண்ட காலம் அரசாண்டுவந்தார்கள். அவர்களின் கடைசிக்காலத்திலே நூதனமான வழக்கு ஒன்று அவர்கள் தீர்ப்பிற்காக வந்தது.

ஒரு குடியானவன் ஒரு நிலப் பிரபுவிடம் நெல் வயல் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்துவந்தான். அவன் வயலை உழுது கொண்டு சென்றபொழுது,

கலப்பைக் கொழு ஏதோ ஒன்றைத் தட்டி வெண்கல ஓசை கல்வீர் எனக்கேட்டது. ஒசைவந்த இடத்தை அகழ்ந்து பார்த்த பொழுது ஒரு வெண்கலப் பானை நிறையத்தங்கக் கட்டிகள் காணப்பட்டன. அந்தக் குடியானவன் அந்த வெண்கலப் பானையை எடுத்துக்கொண்டு போய் நிலப் பிரபுவிடம் உங்கள் வயலில் இது காணப்பட்டதென்று கொடுத்தான்.

“ பல காலமாக எங்களால் செய்கை பண்ணப்படுகின்ற வயலில் இந்தத் திரவியப்பானை அகப்படவில்லை. இப்பொழுது நீ உழுதுகொண்டு போகின்ற பொழுது கிடைத்தமையால் அது உனக்கே உரியது” என்று கூறி நிலப்பரப்பு அதை ஏற்க மறுத்தார்.

குடியானவர் இயன்றவரை அதைக்கொடுக்கத் தெண்டித்தான்: நிலப்பிரபு கண்டிப்பாக அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். அதன்பின் குடியானவன் பஞ்ச பாண்டவர்கள் முன்னிலையில் அந்தத் திரவியப் பானையைக் கொண்டுபோய் வைத்துத் தனது வழக்கைக் கூறினான்.

“ உழுத நிலம் தன்னுடைய நிலமன்று, அந்த நிலம் யாருக்குச் சொந்தமோ, அந்த நிலத்துளிருந்த திரவியப் பானையும் அவருக்கே உரியது” என்று குடியானவன் வாதித்தான்.

“ அந்தநிலத்தைச் சந்ததியாக ஆண்டுவருகிறோம். இற்றை நாள்வரை ஒருவருக்கும் அந்தத் திரவியப்பானை தோற்றவில்லை. இப்பொழுது அது இந்தக் குடியானவனுக்குத் தோற்றியபடியால் அவனுக்குத்தான் இது சேரவேண்டும்” என்று நிலப்பிரபு வாதித்தார்.

தர்மர் இந்த வழக்கைத் தீர்க்க முடியாது: தரும சங்கடப்பட்டு அடுத்தநாளைக்கு ஒத்திவைத்தார். அடுத்தநாள் வழக்கைத் தருமர் கூப்பிட்ட பொழுது, குடியானவன் “ நான் கண்டு எடுத்தபடியால் எனக்குத்தான் அந்தத் திரவியப்பானை சேரவேண்டும்” என்று சொன்னான். “ எனது நிலத்துளிருந்தபடியால் எனக்குத்தான் அப்பொருள் உரியது” என்று நிலப்பிரபு வாதாடினார்.

முதனாள் அவர்கள் வாதித்ததற்கு நேர்வதிராக அடுத்த நாள் வாதித்தனர். அவர்களுடைய மனமாற்றதிற்குக் காரணம் என்னவென்று தருமர் தம்பிமாரை வினாவினார்.

சகாதேவன் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து, இன்று காலை கலியுகம் ஆரம்பமாகி விட்டதென்று கூறினான்.

இனி இவ்வுலகில் எங்களுக்கு இடமில்லை என்று பஞ்சபாண்டவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டம் ஏகினர்.

சோழுவுக்கும் மகா இலட்சுமிக்கும் கலியானப் பதிவை முதலில் நடத்த நானுங் குறித்து, எல்லோரும் கூடியிருக்கிற சமுகத்திலே, இஞ்சினியர் தனது மகங்குக்குத் தனது சம்பாத்தியமான பெருந்தொகைப் பணத்தை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுக்கப் போவதாகக் கூறினார். சோழ அதை ஏற்க கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டான்.

“ எனது மனைவியின் பணத்தைக்கொண்டு நான் செல்வச் சீமானாகத் திகழ்வது எனது தன்மானத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பதாகும், நான் ஆண்பிள்ளை: நான் உழைத்துத்தான் எனது மனைவி மக்களைப் பராமரிப்பேன்.. இன்னொருவளின்

பணத்தில் சீவிக்க நான் புல்லுருவி வர்க்கமன்று” என்று சோழ பேசினான்.

“ எனது பணத்தை நான் வேறு யாருக்குக் கொடுக்கிறது” என்று இஞ்சினியர் கேட்டார்.

“ நல்லாயிருக்கிறது. உங்கள் நியாயம்: உங்கள் பணத்தைச் சுமக்க நானா அகப்பட்டேன். உங்களுக்கு வயது போய்விட்டதா? நீங்கள் தேடின பணத்தை நங்களே அனுபவியுங்கள். தானதறும் செய்யுங்கள். உங்களுக்கு எப்படித்தோன்றுகிறதோ அப்படிச் செய்யுங்கள். என் தலையில் உங்கள் பணத்தைச் சுமத்த வேண்டாம்? என்று சோழ வாதித்தான்.

என்னுடைய சம்பாத்தியத்தை எனது மகள் அனுபவிப்பதற்குக் குறுக்கே நிற்க எவரையும் நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்” என்று இஞ்சினியரும் காரமாகப் பேசினார்.

“ மிகவும் நல்லது: உங்களுடைய சம்பாத்தியத்தைக் கொண்டு, உங்கள் மகளைச் சந்தோஷமாக வைத்திருக்க உங்களால் முடியுமானால் அதற்குக் குறுக்கே நானும் ‘வரமாட்டேன்’ என்று சோழ சொல்லி எழுந்தான்.

எனது சம்பாத்தியத்தை எனது மகள் அனுபவிக்க முடியாது. உங்கள் தந்தையின் சம்பாத்தியத்தை நீங்கள் அனுபவிக்கலாமா? என்று இஞ்சினியர் பெரியதொரு நியாயத்தை வெற்றிக்குறியடிடன் கூறினார்.

“ அது தான் இல்லை: என்று தந்தையின சம்பாத்தியத்திலிருந்து நான் சிறிதும் எடுக்கப்போவதில்லை. அவருடைய கமத்தில் தான் பாடுபட்டேன். அதற்கு வேதனம் கொடுக்கிறார். இனிமேலும் அப்படித் தான்” என்று சோழ சொன்னான்.

“ நீ உன் சொத்தும் இல்லாமல் அலைந்து திரிவதுமன்றி மகா இலட்சுமியையும் அப்படி அலைக்க எங்களால் பொறுக்க முடியுமா? என்று நாகலிங்கம்மான் சொல்லி, மேலும் இஞ்சினியரைப்பார்த்து “ உவன் சரியில்லாதவன், என்று நான் ஆழி நாளிலிருந்தே சொல்லிவருகிறேன்: என்னுடைய கதை யாருக்கும் காதில் விழுந்தாற்றானே” என்று முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

அன்று, கலியுகம் முடியாவிட்டாலும் கலியானப் புதிவு நடைபெறவில்லை.

21. நிதானபுரி

பல அதிசயமான நிகழ்ச்சிகள் இக் காலத்தில் நிகழ்வதினால், செய்தி நிருப்பகளைக் கதாசிரியர்களென்றும், கதாசிரியர்களைச் செய்தி நிருபர் என்றும் சில சமயம் எண்ணாத் தோன்றுகின்றது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் இக் கதையை எழுதியதின் மூலம் ஒரு செய்தி நிருபரே என்ற உண்மையை ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

நான் சில நாட்களுக்கு முன் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பானம் காரில சென்றேன். வவுனியாவைக் கடந்து முறிகண்டிப் பிள்ளையார் கோவிலிலே சிறிது களைப்பாறி அப்பாற் சென்ற பொழுது, வல்ப்பக்கத்திலே, கிழக்கு நோக்கி ஒரு அகன்ற வீதி சென்றது. அந்த வீதியை நான் அதற்கு முன்பு காணவில்லை.

சிறிது தரித்து நின்று பார்த்த பொழுது, தூரத்திலே சில கட்டிடங்கள் தெரிந்தன.

போய்ப் பார்த்து வருவோம் என்று, அப் புதிய தெருவால் சென்றேன். “நிதானபுரி” என்று பெரிய வெண்கல எழுத்துக்கள் வில்லு வடிவாகத் தோரண வாயிலை அலங்கரித்தன.

“நிதானபுரி” மிகுந்த நிதானத்துடன் உள்ளே சென்றேன் வீதியின் ஒரு பக்கம், நீண்ட கட்டிடங்களும். அவற்றினுள்ளே இயந்திரங்களின் கடுபுாச் சத்தங்களும் கேட்டன. நான் காரை நிறுத்தாது வீதி செல்லும் திசையில் “ மந்த வேகத்தோடு சென்று கொண்டிருந்தேன். கட்டிடங்கள் முடிந்து ஒரு பெரிய மைதானம் தோன்றியது. அம்மைதானத்திற்கு அப்பாலும் கட்டிடங்கள் தோன்றின. அவை தொழிற்சாலைகளாக இல்லாமல் மனிதர் குடியிருக்கும் வீடுகளாகத் தோன்றின.

மைதானத்தின் மத்தியிலே ஒரு நீண்ட கம்பத்திலே யாழ் அடையாள மிடப்பட்ட கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது. நான் சென்ற நேரம் மாலை ஜுந்து மணியிருக்கும். அந்தக் கொடிக் கம்பத்தைச் சுற்றி நாற்றுக் கணக்கான பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

இரட்டை நாடியான சந்தனப்பொட்டும்: அரையில் நாலு முழு வேட்டியும்: தோளில் இரண்டு முழுத் துணிக்கும்: பொது நிறமும்: வழுக்கை கண்ட உருண்ட தலையும், நடுத்தர வயதுவுக் கொண்ட ஒருவர் அச் சிறுவர்களின் விளையாட்டை மிகவும் உண்ணிப்பாக இரசித்துக் கொண்டும். இடையிடையே கைதட்டி ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டும் நின்றார்.

சிறுவர்களின் விளையாட்டை இரசித்துக் கொண்டிருந்த அவர், எனது கார் சென்றதையோ. நான் இறங்கி அவர் பின்னே நின்றதையோ, நானும் அச்சிறுவர்களின் விளையாட்டைச் சுவைத்ததையோ, உணரவில்லை. ஒரு பக்கத்தில் சில சிறுவர்கள் “சடுகுடு” விளையாடிக் கொண்டு நின்றார்கள். எனக்கு இளமையிலிருந்தே “சடுகுடு” விளையாட்டென்றால் அலாதிப் பிரியம். அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாட வேண்டும் போல் எனக்குத் தோன்றியது.

எல்லாருக்கும் பாச்சா காட்டிப் பல பேரைப் படவைத்த ஒரு உடற் பருமனான பையனைச் சுற்றி வளைத்துப் பிடித்து விட்டார்கள். நான் என்னை மறந்து, “ஹோ ஹோ” என்று கைதட்டி ஆரவாரஞ் செய்தேன். எல்லோரும் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தனர். அப்பொழுது தான் நான் என் நிலையை உணர்ந்தேன்.

அந்த இரட்டை நாடி மனிதர் என்னை நெருங்கிவந்து தாங்கள் யாரோ “ என்று விசாரித்தார். நான் அங்கே வந்து சேர்ந்த விதத்தைக் கூறினேன்.

“உங்களுக்கு இந்த இடத்தைப் பற்றி இதுவரை ஒன்றும் தெரியாதா?” என்று அவர் கேட்டார்.

நான் தெரியாது என்று சொல்ல வெட்கப்பட்டுக் “கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று கூம்மா சொல்லி வைத்தேன்.

“ என்ன கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்” என்று அந்த மனிதர் என்னைத் திருப்பிக் கேட்டார். நான் மறுமொழி சொல்லத் தெரியாது விழித்தேன்.

அவர் எனது சட்டைப் பையிலிருந்த விலையுயர்ந்த பெளன்டன்

பேனாவை “வெகுக்” என்று பிடிங்கி எடுத்தார் நான் காட்டு மத்தியிலேயுள்ள ஒரு தொல்லையான இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டேன், என்று நினைத்தேன்.

அவர் எனது சட்டைப்பையிலிருந்து பிடிங்கி எடுத்த அந்த யாழ் அடையாளப் பெளண்டன் பேனாவைக் காட்டி இந்தப்பேனா எங்கே செய்யப்படுகிற தென்று தெரியுமா? என்று கேட்டார்.

எல்லாரும் திறம் பேனை என்று சொன்னார்கள். எழுதும் தொழிலுள்ள நானும் திறமானதுதான் தேவை, என்று வாங்கினேன். எங்கே செய்ததென்று நான் விசாரிக்கவில்லை. இங்கிலாந்து தேசமாகத் தானிருக்கும் என்று நான் மிகவும் பணிவுடன் கூறினேன்.

அவர் கடகட வென்று ஒரு சங்கீதச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு, அப்பேனையில் இலங்கையில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்க்க வில்லையா? என்று கூறி, மேலே பட்டொளி வீசிப் படபடத்துக் கொண்டு, நின்ற யாழ்க் கொடியைக் காட்டி, இங்கேதான் செய்யப்படுகின்றது. இது மாத்திரமன்று யாழ் அடையான மிடப்பட் பத்துவகைப் பெளண்டன் பேனாக்களும், ஏழுவகை இலப்பென்ஸில்களும் இங்கேதான் செய்யப்படுகின்றன என்று ஒரு கர்வத்துடன் கூறினார்.

“கல்தோன்றி மன்தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றினதோ, பின் தோன்றினதோ. எத்தொழிற்சாலை” என்று கேட்டேன்.

அவர் மீண்டும் அதே சங்கீதச் சிரிப்பை உதிர்த்து “கல்தோன்றி மன் தோன்றாக் காலத்துக் கதையெல்லாம் பிரசங்க மேடைகளில், இங்கே பேசுக்குறைவு, சிந்தனை அதிகம். இத்தொழிற்சாலை தோன்றி இன்னும் இரண்டு வருஷம் பூர்தியாகவில்லை, என்றார்.

நான் திடுக்குற்று நின்று “உலகம் முழுவதும் இப்பேனையைப் பற்றிப் பேசப்படுகின்றதே என்றேன்.

அவர் “ஆமாம், அதுமட்டுமன்று. இன்னும் வளர்ச்சி இருக்கிறது. நவீன முறைப்பேனாக்களைச் செய்வதற்காக இங்கே பல விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னுங் சில காலத்தில் உலகத்திலுள்ள பேனாத் தொழிற்சாலைகளை எல்லாம் முடச்செய்து விடுவோம்? என்று கூறி அப்பால் அடி எடுத்து வைத்தார்.

“வணக்கம், வருகிறேன்” என்று நான் இப்பால் கால் எடுத்து வைத்தேன்.

“அப்படிச் சுலபமாகப் போக முடியாது தம்பி. வீட்டிற்கு வந்து தேநீர்: குடித்தவிட்டுத் தான் போக வேண்டும் என்று, எனது கையைப்பிடித்தார். இரும்புச் சலாகைக்குள் அகப்பட்டது போன்று எனது கையிருந்தது. மறுகதையின்றி அவர் பின்னே சென்றேன்.

ஒரு சிறுகுடிசைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். அந்த மனிதர் அத்தொழிற்சாலையில் ஒரு தொழிலாளியாகவோ. காவற்காரராகவோ இருக்க வேண்டும். பெரிய முதலாளி மாதிரி அவரின் போக்கைக் கண்டு நான் எனக்குள் கறுவிக் கொண்டேன்.

எங்களை வரவேற்ற அந்த இரட்டை நாடியின் மனைவியைக் கண்டு நான் சிறிது ஆருதல்லடந்தேன். நேருச்சி பிரித்து நெற்றியிலே சிறு குங்குமத்

திலகமிட்டு மெல்லிய பச்சை நிற ஆடை அணிந்து, எலுமிச்சம் பழம்போன்ற அந்த அம்மையாரைக் கண்டதும், ஆசாரமுள்ள வீடென்று ஆறுதலடைந்தேன். அவர்கள் கொடுத்த தேநீரினாலும் அன்பான வார்த்தைகளினாலும் அன்று இரவு அவர்களுடனேயே தங்கி விட்டேன்.

அன்று இரவு அவர்கள் சொன்ன கதையை நீங்கள் மறக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் கொடுத்த விருந்தை என்னால் மறக்க முடியாது. அவர்கள் சொன்ன கதையில் எனது சொந்தச் சர்க்குகள் கலந்திருந்தர்லும் அவர்கள் அதைப் பொருப்படுத்தப் போவதில்லை. ஆமாம், அவர்கள் காரியவாதிகள்.

மறுநாட்காலை அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு செல்லும் பொழுது. தொழிலாளிகள் தங்களுக்குள் பேசியதிலிருந்துதான். என்ன அன்று இரவு உபசரித்தவர்கள், அத்தொழிற்சாலையின் பெரும் பங்காளியும் அதிபருமான சோமசுந்தரமும், அவர் மனைவி மகா இலட்கமியுமென அறிந்தேன். என்ன கனவா காண்கிறீர்கள்! கதை முடிந்தது.

(முற்றிற்று)

கற்பகம்

‘கசின்’

“ஆய்முத்துப் பந்தரின் மெல்லணைமீதுன்னாரு கிருந்து
நீமுத்தந்தாவென்றவர்கொஞ்சம் வேளையினித்தநித்தம்
வேய்முத்தரோடேன் குறைகளைல்லா மெல்ல மெல்லச் சொன்னால்
வாய்முத்தஞ் சிந்திவிடுமோ நெல்வேலி வடிவம்மையே”
- பலபட்டைச் சொக்கநாதப் புலவர்.

பச்சை நிற மெழுகு சீலையினால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு அழகான கூடாரம் அது. முன்பக்கம் அலுவலகமாகவும் நடுப்பக்கம் படுக்கையறையாகவும் பின்பக்கம் சாப்பாட்டறையாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பெரிய புளியமரத்தின் கீழேயுள்ள அந்தக் கூடாரத்தின் ஒவ்வொரு அறைக்குமிடையே அழகான பச்சைத்திரைச்சீலைகள் தொங்கின.

ஒரு கூடார வீட்டிற்கால் அதன் கருத்து ஒரு மனிதன் வசிப்பதற்குரிய ஆகக்குறைந்த வசதிகளைக் கொண்டது என்பதாகும். ஆனால் அந்தக்கிராமத்திலே உள்ள எல்லா வீடுகளிலும் பார்க்க மிகவும் வசதியாகவும் அழகாகவும் அக்கூடாரம் இருந்தது. கிராமத்திலே ஒரு நகரத்தின் குழந்தையை அது பிரதிபலித்தது.

பண்டைக்காலத்திலே போர்வீரர்கள் பேர்களத்திற்கருகில் கூடாரமடித்து இருந்தார்கள் என்று நமது பழைய தமிழ் நூல்கள் கூறும். அக்கூடாரங்கள் பாசறை என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டன.

பாசறைகளில் தலைவன் தனது காதலியை நினைத்து வருந்தினான் என்று தமிழ் இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். ஆனால் பாசறைகளில் தலைவன் தனது காதலியோடு இருந்தான் என்று எங்கும் காண முடியாது இக்காலத்திலும் கூடாரங்களில் பெண்பாலாரைக் காண்பது அழிவுமே.

இம்மரபிற்கு மாறாகத் தலைவன் தனது காதலியை அக்கூடாராத்தில் முத்தமிட்டான். அக்கூடாரத்தின் படுக்கையறையாகிய நடு அறை மிகவும் அழகாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அறை நடுவில் இருந்தமையாலும், முறையான நிர்வாகத் திறமையினாலும் பிறரின் நடமாட்டம் இல்லாதிருந்தது. மெழுகு சீலையில் ஏற்படுத்திய சிறிய பலகணி வாயிலால் தென்ற காற்று அளவாக உள்ளே வந்தது. பச்சைநிறக் கொசு வலையால் மூடப்பெற்ற அழகான கட்டில் ஒன்று, ஒரு பக்கத்திலேயிருந்தது. அக் கொசு வலையின் மேற்பாகத்திலே “வைகறை துயிலெழு” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அவ்வறையை அவதானித்த எவரும் அவ்வறைக்குரியவன் ஒரு இலட்சியவாதி என்று தீர்மானிப்பார். அவ்வறையின் அலங்காரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு கருத்துப் பிரதிபலித்தது.

ஒரு கொள்கையுடையவன் - இலட்சியவாதி - என்று வருணிக்கப்படுகின்ற அக்கூடாரத்தில் வசிப்பவனாகிய சண்முகவிளங்கம், அன்று தனது காதலியாகிய கற்பகத்தை, அவள் எதிர்பாராதிருக்க அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அவளை முத்தமிட்டான்.

கற்பகமும் சண்முகவிங்கமும் ஒருவரை யொருவர் காதலித்துச் சில மாதங்கள் கழிந்து விட்ட போதிலும், ஒருவரையொருவர் மெய் தொட்டுப் பயின்றுறியார்கள். மிகவும் பண்பாகவும், பக்குவமாகவும் அவர்கள் பழகி வந்தார்கள்.

அன்று சண்முகவிங்கம் அவ்விதம் நடந்து கொண்டது கற்பகத்திற்குப் பெரிய அதிசயமாயிருந்தது. அத்தோடு அவனுக்கு ஆத்திரமும் வந்தது.

அவள் அவனுடைய பிடியினின்றும், திமிறித் தூர விலகி நின்று ஆத்திரத்தோடு இதென்ன வேலை என்று கேட்டாள்.

சண்முகவிங்கம் அவனுக்கு அதற்கேற்ற சமாதானம் கூறித் தான் முன்னர் வைக்கக் கொடுத்த சிறுகாகிதத் துண்டைக் கொண்டு வரும் வண்ணம் கூறினான்.

கற்பகம் அவன் கூறிய சமாதானத்தைக் கேட்டுத் திருப்திப்பட்டதோடல்லாமல் இன்னுமொருமுறை முத்தமிடானோ, என்று கேட்பவள் போன்று, அவள் ஆத்திரம் எல்லாம் அடங்கிக் குதூகலத்துடன் சிட்டுக் குருவிபோலப் பறந்து தனது வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

தனது வீட்டிலே அச் சிறு காகிதத் துண்டை வைத்த பழைய பஞ்சாங்கத்தை எடுக்கப் போனாள் அதை அவள் வைத்து இடத்தில் காணவில்லை.

மன் கவரினாற் குழந்த வெளிச்சம் இல்லாத அந்தச் சிறு வீட்டிற்குள்ளே அவள் எங்கும் தேடினாள். சாக்குக் கட்டுக்கள், ஒலைப் பெடிகள், கயிற்று வளையங்கள் ஆகிய அவ்வீடிற்குள் உள்ள பொருள்களைத் தூக்கி அப்படியும் இப்படியும் போட்டுத் தேடினாள். பெட்டிகளைத் தறந்து உடுப்புகளையெல்லாம் உதறிப் பார்த்தாள்.

வீடு, அமர்க்களப்படுவதைக் கண்டு கற்பகத்தின் தாய் “என்ன பிள்ளை தேடுகிறாய்” என்று விசாரித்தாள்? கற்பகம் தான் தேடும் பொருளைக் கூறியதும் தாயும் மகனும் சேர்ந்து தேடினார்கள்.

சிறிது நேரத்தால் கற்பகத்தின் தகப்பனாராள் கந்தையாவும், இன்னும் அயிலுள்ளவர்களும் கூடி அந்தச் சிறு காகிதத் துண்டு வைத்த பழைய பஞ்சாங்கத்தைத் தேடினார்கள். தேடி எல்லோரும் களைத்தனரேயன்றி அது அகப்படவேயில்லை.

இதையறிந்த சண்முகவிங்கம், ஏங்கித் தனது கட்டிலிலே துயரமாற்றாது படுத்துக் கொண்டான். கற்பகத்தின் முகம் அழுதமுது விங்கிவிட்டது. இருவரும் உணவும் உண்ணாமல் தத்தம் இடத்தில் சோகமே உருவாய்க் கிடந்தனர்.

(2)

ஸ்தலறந் தீவினைவிட்டிட்டல்பொரு

ளெஞ்ஞான்றுங்

காதலிருவர் கருத்தொருமித்தாதரவு

பட்டதே யின்பம்

பரனைநினைந் திம்முன்றும்

விட்டதே பேரின்ப வீடு

- ஒளைவயார்

திருக்கேதீஸ்வரம் என்னும் திருத்தலத்தை இன்று அறியாதவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்க மாட்டார்கள் இத்தலம் பண்ணடக் காலத்தில் மிகவும் செம்மையாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது.

அக்காலத்தில் அது எத்திசையும் புகழோங்க விளங்கியதென்பதைப் பல சரித்திரச் சான்றுகளால் அறியலாம்.

திருக்கேதீஸ்வரத்திற்குக் கீழ்க்குப் பக்கமும், வடக்குப் பக்கமும், நெல் விளையும் சிறந்த யுமியாக அந்தக் காலத்தில் சிறப்புறு விளங்கியது. அந்த நெல்விளை நிலங்களில் பல பகுதிகள், திருக்கேதீஸ்வரத்தில் பணிபுரிவார்களுக்கு மானியமாக அக்காலத்து மன்னர்களால் அளிக்கப்பட்டிருந்தன.

குருக்கள், வண்ணார், நாவிதர், என்றில்வாறு அங்கே பணிபுரியும் பலவித வகுப்பாருக்கும் நெல்வயல்கள் கிராமம், கிராமமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன.

வண்ணாருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கிராமத்தைக் கட்டாடி வயல் என்று பெயரினாலேயே இப்பொழுதும் வழங்குகிறார்கள். திருக்கேதீஸ்வரம் அழிவற்ற காலத்தில் இக்கிராமங்களும் அழிந்து, அங்குள்ளவர்களும் நிலை பெயர்ந்து விட்டார்கள்.

மீண்டும் அவ்விடங்களில், வேறு இடங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் குடியேறியிருக்கிறார்கள். இதனால் கட்டாடி வயல் என்று அந்தக் கிராமத்திலே இப்பொழுது ஒரு கட்டாடியும் இல்லை.

இக்கிராமம் திருக்கேதீஸ்வரத்திலிருந்து வடக்கே கிட்டத்தட்டப் பத்து மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய மூன்று நான்கு குடும்பங்களே இப்பொழுது அக்கிராமத்தில் வசிக்கிறார்கள்.

அக்கிராமத்தின் மத்தியில் ஒரு பெரிய புளிய மரம் நிற்கிறது. அந்தப் புளிய மரத்தின் நிழலிலே, மத்தியான வேளையிலே அக்கிராமத்திலேயுள்ள சனங்கள் இளைப்பாறுவார்கள்.

ஒரு நாள் மத்தியானம், அப்புளிய மரத்தின் நிழலிலே, ஒரு அருமையான காட்சியைச் சண்முகவிங்கம் கண்டான். உடனே தனது படம் பிடிக்கும் கருவியால் அக்காட்சியைப் படம் பிடித்தான்.

பழைமையைப் போற்ற வேண்டும். நமது பழைய பழக்க வழக்கங்களைக் கைவிடக் கூடாது. மேலைத்தேச நாகரிகத்திற்கு நாம் அடிமையாகக் கூடாது. என்று இன்று பலர் மேடைகளில் பிரசங்கம் புரிகிறார்கள். பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறார்கள். ஆனால் ஒருவராவது நமது பண்டைப் பழக்கமாகிய ஆண்கள் குடுமி விடும் பழக்கத்தைப் பின்பற்றுகிறார்களில்லை இன்னும் சில வருடங்களில் ஆண்கள் குடுமிவிடும் பழக்கம், தெரியாத தொன்றாய், சொன்னாலும் நம்ப முடியாததாய், மறைந்தொழிந்து விடும்.

கட்டாடி வயல் என்ற கிராமத்திலே ஜம்பது வயது மதிக்கக்கூடிய கந்தையா எப்பவருக்குப் பெண்களைப்போல நீண்ட கறுத்த கூந்தல் இருந்தது. அவரின் மனைவி பொன்னம்மா அந்தப் புளிய மரத்தின் நிழலிலே தனது கணவனின் கூந்தலை விரித்துப் பேன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இக்காட்சிக்குப் பின்னணியாக ஒரு பக்கத்தில் இரண்டு மூன்று உரல்களும் உலக்கைகளும் கிடந்தன. அதனாருகே ஒரு சேவல் தனது பேடுகளுக்குக் குப்பையைக் கிளரிக் கொடுத்துவிட்டு, அவைகளுக்குத் தான் ஒரு தன்னி கரில்லாத் தலைவன் என்பதை நினைவுறுத்த இராஜ மாலிகையோவெனக் கூவியது.

இன்னொரு பக்கத்தில் ஓர் ஆட்டுக் குட்டியும் நாயும் உண்மை நட்பிற்கு எடுத்துக்காட்டென விளையாடின. சில ஏருமைக் கன்றுகளின் மேல் சில சிறுவர்கள் ஏறிச் சவாரி செய்தார்கள். இவ்வளவு காட்சிகளும் அந்தப் புளியமர நிழலிலே அன்று மத்தியானம் காணக் கூடியதாயிருந்தன. இவற்றுக்கு நடுநாயகமாக கந்தையாவிற்கு அவர் மனைவி பேன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியான ஒரு காட்சியை எந்த நகரத்திலும் காண முடியாது. ஆனால் பெண்ணும் கைகோத்துக் கொண்டு கடற்கரையில் உலாவுவார்கள். மோட்டார் சைக்கிளில் முன்னும் பின்னும் நெருங்கி இருந்து கொண்டு போவார்கள். ஆனால் இக்காட்சிகளிலெல்லாம் தாம்பத்திய வாழ்வின் அந்நியோந்நியத்தைக் காண முடியாது. என்னதான் கைகோத்துக் கொண்டு நடுத் தெருவில் திரிந்தாலும், அவர்களுக்குள் அவர்கள் உள்ளங்களுக்குள் இடைவெளி அதிகம் இருக்கும். ஏன் அவர்கள் உண்மையான தம்பதிகளோ என்று கூடச் சொல்ல முடியாது.

பேன் பார்க்கின்ற இன்பகரமான பொழுதுபோக்கிலிருக்கின்ற அந்தத் தம்பதிகளுடைய ஒற்றுமையான இல்லற வாழ்வை நகரங்களில் காணமுடியாது அவர்களுடைய அந்தப் பொழுதுபோக்கில் பகட்டில்லை. மற்றவர்கள் தங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். கவனிப்பார்கள் என்ற சிந்தனையில்லை. அது முற்றிலும் தேவையோடொட்டிய ஒரு பொழுது போக்காகும். இதுதான் கிராம வாழ்க்கையின் உயர்ந்த பண்டு. இந்த அருமையான காட்சியைத் தான் சண்முகவிங்கம் படம் பிடித்தான்.

(3)

சற்றே பருத்த தனமே குலுங்கத் தாளவடத்
தற்றே யசையைக் குழையுச் சாடத்துவர்கொள் செவ்வாய்
நற்றே நொழுக நடன சிங்காரநடையழகின்
பொற்றே ரிருக்கத் தலையலங் காரம் புறப்பட்டதே
-கம்பர் மகன், அம்பிகாவதி

புளிய மரத்தின் நிழலிலே பேன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தங்களைப் படம் பிடித்ததை அத்தம்பதிகள் கண்டு விட்டனர். எங்களை ஏன் ஜயா கிழுக்களைப் படம் பிடிக்கிறீர்கள் என்று கூறிய கந்தையா, தங்கச்சி இங்கே வா பின்னை என்று உரத்த சத்தத்தின் தனது மகளை அழைத்துவிட்டு. அவள் நெடுக ஆசைப்படுகிறாள். அவளை ஒரு படம் எடுத்து விடுங்கள் ஜயா, என்று சண்முகவிங்கத்தை வேண்டிக் கொண்டார்.

கிராமங்களுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் வருவதும், படங்கள் பிடிப்பதும் ஒரு சாதாரண விஷயமாகும். அதனால், கந்தையா சண்முகவிங்கத்தின் செயலைக் கண்டு அதிசயப் படவோ, கூச்சப்படவோ இல்லை.

அக்கிராமத்திற்கு யார் வந்தாலும், கந்தையாவின் வீட்டிலேதான் நின்று தங்கள் காரியத்தை முடித்துப் போவார்கள். கந்தையா அந்தக் கிராமத்துக்குள் மாடுகள்று, நிலபுலம் உள்ள ஒரு சிறு செல்வராவார். அன்றியும் கந்தையாவும் அவர் மனைவியும், விருந்தினரை உபசரிக்கும் நற் பண்டும், நற்குணமும் நிறைந்தவர்களாவர்.

பலரையும் உபசரித்து, உபசரித்துப் பழகிப்போன கந்தையா சண்முகவிங்கத்தைக் கண்ட உடனே நீங்கள் யார்? என்ன விசேஷம்? என்ற வழக்கமான விசாரணையில் இறங்கவில்லை. அந்நியர்களைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் வழக்கம் கிராமங்களிலில்லை. இந்தக் குணத்தினால் நகரத்தவர்கள் இலகுவாகக் கிராம வாசிகளைச் சுரண்டிச் சீவிக்கிறார்கள். தங்களைப் பிறர் சுரண்டிச் சீவிப்பதைக் கிராமவாசிகள் உணர்ந்தாலும் தெரியாததுபோல் இருந்து விடுவார்கள். பிறரின் மனத்தை வருத்தக் கிராமவாசிகள் ஒரு போதும் முற்படுவதில்லை. நஞ்சு கொடுப்பதைத் தெரிந்தும் அவர்களை வருத்தப்படுத்தக் கூடாதென்று வாங்கி உண்ணுதல் மிகச் சிறந்த நாகரீகம் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். அவர் கூறிய அந்த நாகரீகப் பண்பைக் கிராமங்களிற் காணலாம்.

கந்தையா தனது மகளைக் கூப்பிட்டதும், மான் குடிபோலத் துள்ளிக் கொண்டு, புளிய மரத்திற்கு மேற்குப் பக்கமாயுள்ள அவர்கள் வீட்டிலிருந்து வந்தாள்.

கந்தையா படம் பிடிக்க வரும்படி தனது மகளைக் கூப்பிட்டொழுது, அவள் ஒரு சிறுபிள்ளையாக இருக்க வேண்டுமென்று சண்முகவிங்கம் நினைத்தான் ஆனால் துள்ளி வந்த பெண்ணைக் கண்டதும் சண்முகவிங்கம் செயலற்றுப் போனான்.

மத்தியான உச்சிவெயில் நேரத்தில் நடந்து வந்ததால் பசாடு படர்ந்த தன் கண்கள் தன்னை ஏமாற்றுகின்றனவா? இவ்வளவு அழகான ஒரு பெண் இக்கிராமத்தில் இருக்கிறானா? என்று அவன் சிந்தித்தான்.

அவனுடைய கூந்தல் உச்சிவெகிர்த்து முடிக்கப் படவில்லை. ஆனால் இயற்கை வளர்த்த கரிய கூந்தலின் பெரிய முடிப்பில் ஒரு கவர்ச்சியைக் கண்டான். ஒழுங்காக வார முடியாததினால், அவள் இரு கண்ணங்களிலும் நெற்றியிலும் கிடந்து ஆடிய சில மயிர்கள் அவள் முக அழகை அதிகப்படுத்தினவேயன்றிக் குறைக்கவில்லை.

அவன் கண்ணுக்கு மை தீட்டியிருக்கவில்லை ஆனால் கழன்று திரிந்த அவனுடைய கண்கள், சண்முகவிங்கத்தைப் போலப் பத்துச் சண்முகவிங்கத்தை வலைபோட்டுப் பிடிக்கக்கூடியதாகப் பெரிதாகவும், குறுகுறுப்பாகவும், ஒரு இடத்தில் நிலை கொள்ளாதனவாகவும் இருந்தன.

அவள் அதரங்களுக்குச் சிலப்புச் சாயமோ, கண்ணங்களுக்கு வாசனைத் துக்களோ பூசவில்லை. ஆனால் அவற்றின் நிறமும் பளபளப்பும், எந்தச் சித்திரக்காரணாலும் தீட்ட முடியாத புது நிறமாகவும், கவர்ச்சிகரமானதாகவும் இருந்தன.

அவள் தன் மார்பை மிகைப்படுத்திக் காட்டும் நவீன உள்ளணிகள் ஒன்றும் அளிந்திருக்கவில்லை. இறுக்கிக் கட்டப்பாத மேற்சட்டையை உயரத்துக்கி அண்ணாந்து நின்றது அவளது மார்பகம்

அவனுடைய கைகளில் கைக்கடிகாரமோ, வளையல்களோ இருக்கவில்லை. ஆனால் உறுதியான அவள் கரங்கள் கடைந்தெடுத்தவைபோன்று கவர்ச்சியாக இருந்தன.

அவள் நடக்கும் பொழுது அங்கும் இங்கும் சரிந்து, ஒரு நாட்டியத் தோற்றத்தைப் பிரதிபலிக்க வசதியாயிருந்தது அவளின் சிறுத்த இடை. காலணிகள் ஏதுமின்றிக் கருநிற மலன்னும், புளியஞ்சுருகும் கலந்த அந்திலத்தின்மேல்

அவள் பாதங்கள் காட்சியளித்த போதிலும், செம்பஞ்சுக் குழம்பு உட்டப்பட்டது போன்று அவை சித்திரத்தில் தீட்ட முடியாத ஒரு செந்நிறமாகக் காட்சியளித்தன.

கிராமத்தின் இயற்கைச் சூழ்நிலையில் இயற்கையாகக் கள்ளங்கப்படமற்று வளர்ந்த செயற்கையமூகே தெரியாத அவ்விளம்பெண் தேவ உலகத்துப் பெண் போலச் சண்முகவிங்கத்தின் எதிரில் நின்றாள்.

தன்னை மறந்து தான் நிற்கும் குழநிலையை மறந்து அவளையே கண்கொட்டாது சண்முகவிங்கம் பார்த்தான் எவ்வளவு நேரம் அவ்விதம் பார்த்திருப்பானோ தெரியாது பிள்ளை ஒரு பொட்டுப் போட்டுக் கொண்டு வந்தாயில்லை. என்று கந்தையாவின் தொனியைக் கேட்டுச் சண்முகவிங்கம் அந்தச் சூழலுக்கு வந்தான்.

பொட்டில்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்று சண்முகவிங்கம் சொல்லி விட்டு மிகவும் சிரமப்பட்டுப் படம் பிழிக்கும் கருவியால் அவளைப் படம் பிடித்தான்.

அவன் படம் பிடித்தது உணர்ச்சியற்றதும் தேவையற்றதுமான ஒரு சம்பவமாகும். அவனுடைய மனத்திரயிலே, அவனுடைய படம் நிரந்தரமாகத் தீட்டப்பட்டுவிட்ட தென்பது அவனுக்கே தெரியாத இருக்கியமாகும்.

(4)

வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும் குடியிருப்பு
முரமுரேன வேபுளித் தோரும் திறமுடனே
புலவேஞ்சுப் பூதன் புரிந்துவிருந்திட்டசோ
றெல்லா வுலகும் பெறும்

- ஒளவையார்.

கந்தையா தனது மகள் கற்பகத்தைப் படம் பிடித்து முடிந்ததும், புளிய மர நிழலிலே கிடந்த ஒரு உரலைத் தலை கீழாய் நிறுத்தி அதைத் தனது சால்வைத் துண்டால் தூசு போகத் தட்டி, அதில் அமருமாறு சண்முகவிங்கத்தை வேண்டிக் கொண்டார். சண்முகவிங்கம் தான் கொண்டு வந்த பழைய கடுதாசீயை விரித்து, அதன்மேல் அமர்ந்து கொண்டான்.

பொன்னம்மா ஈயம் பூசிய ஒரு பெரிய பித்தளைப் பேணி நிறையப் புளித்த ஏருமை மோர் ஜுந்தாறு பேரூக்குப் போதுமானது.

இன்னொரு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் மோர் என்ன குடிப்பதற்கோ, முழுகுவதற்கோ என்று சண்முகவிங்கம் கேட்டிருப்பான். அவர்கள் தூய அன்புடன் கொடுக்கும் பொழுது கற்பகமும் முன்னிலையில் நிற்கும்பொழுது அவனால் அப்படிக் கூற முடியவில்லை.

இவ்வளவும் எதற்கு? நான் குடித்துக்கொள்ளமாட்டேன் என்று சண்முகவிங்கம் அதை வாங்கியவுடன் கூறினான்.

பரவாயில்லை ஜூயா குடியுங்கள் என்று சண்முகவிங்கத்திற்குக் கந்தையா கூறிவிட்டு, இன்னொரு பேணியில் கொண்டுவந்து வையும் நல்ல களைப்புடன் வந்திருக்கிறார். என்று தனது மனைவியைப் பார்த்துக் கூறினார்.

சண்முகலிங்கத்தின் பாடு பிச்சை வேண்டாம் நாயைப்பிடி என்ற பாடாக வந்து விட்டது. இதை எப்படியும் குடித்து இறக்கினாலும் இனிமேல் கொண்டு வந்து குடி என்று நெருக்காமல் இருக்க வேண்டுமே என்று நினைத்தான். அவர்களின் செயலை நினைத்துச் சிரிப்பதா, அழுவதா என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

இன்னும் விளங்காதவர்களாக இருந்தால், கந்தையாவின் உபசாரம் கோபத்தை முட்டக் கூடியதாகவும் இருக்கும் நகரவாசிகளுக்கு மோரில் ஒருவித பிரியம் என்பது, வெயில் நேரத்தில் மோர் ஒரு உவந்த பானம் என்பதும், கந்தையாவின் எண்ணமாகும். மோர் மிகுதியாகத் தந்து விட்டங்கள் என்று சொன்ன பொழுது தான் மோரின் அளவைக் கந்தையா மோசித்தார். அது போதாமலிருக்கும் என்ற தனது அனுபவ ஞானத்தால் இன்னும் கொண்டு வரும்படி கூறினார்.

சண்முகலிங்கம் சங்கடப்படுவதை அவன் முகக்குறிப்பிலிருந்து உணர்ந்த கற்பகம் அவர் போதும் என்கிறார். பிறகு ஏன் கொண்டுவரச் சொல்கிறீர்கள் என்று தகப்பளைக் கோபிப்பது போல் கூறினாள்.

கந்தையா இளைஞர்களின் போக்கை, இளைஞர்களால்தான் விளங்கிக் கொள்ள முடியும் என்னும் தத்துவத்தை அனுபவர்த்தியாக உணர்ந்தவர். மகளின் கூற்றை உடனே ஏற்றுக் கொண்டு சரி பின்னைக் கொண்டுவர வேண்டாம். என்று மனைவிக்கு உத்தரவு கொடுத்து விட்டு, ஆம், குடியுங்கள் ஜயா, ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி என்று கூறினார்.

தான் தோல்வியடைகிற நேரத்திலும், துன்பம் அடைகின்ற நேரத்திலும், அதிகமாக “ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்ற வார்த்தைகளைக் கந்தையா உபயோகிப்பது வழக்கம்.

அப்பொழுது ஒரு வண்டி நிறையச் சாமான்களும் ஏற்றிக் கொண்டு, ஏழு எட்டு மனிதர்கள் சண்முகலிங்கம் நிற்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களையும் சாமான்களையும் கண்டவுடன் சண்முகலிங்கம் என்ன தொழிலாக வந்திருக்கிறான் என்பது கந்தையாவுக்கு விளங்கிவிட்டது.

எந்தப் பக்கம் அளக்கப்போகிறீர்கள் என்று கந்தையா வினாவினார்.

இங்கே ஒரு குளம் கட்டப் போகிறார்கள் அக் குளத்தை கட்டி முடிந்ததும் அதனால் நீர்ப்பாய்ச்க கூடிய நெற்காணிகளை அளந்து திட்டமிடுவதற்காக வந்திருக்கிறேன். என்று சண்முகலிங்கம் கூறினான்.

நெடுகத்தான் குளம் கட்டப் போகிறார்கள். என்று சொல்லுகிறார்கள் ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி என்று கந்தையா முடித்தார். அக்குளம் கட்டப்பட்டால், அவர் அதிக நன்மை அடைவார். அப்படி ஒரு நல்லகாலம் வருமோ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறார்.

சண்முகலிங்கத்திற்கு அன்று இருவு கந்தையா நல்ல ஒரு விருந்தளித்தார். அன்றியும் கந்தையாவினதும், அவர் வீட்டுக் காரரினதும் உபசரணையும் அன்பும் அவனை எவ்வளவேர் கவர்ந்துவிட்டன. அவர்கள் பால் என்றும், தயிர் என்றும். நெய் என்றும், தேன் என்றும், முட்டை என்றும், சமைத்த கறி என்றும் அவனுக்குக் குறைவினின்றிக் கொடுத்து வந்தனர்.

காலையில் அவனுக்குக் கூடாரத்தில் சரியான உணவு கிடைக்காததினால் காலைய் பலகாரத்தை அவர்களே கொடுத்து வந்தனர். இத்தனைக்கும் அவர்கள் இவளிடமிருந்து ஒரு உதவியும் பெறவும் இல்லை. பெற நினைக்கவுமில்லை.

இவ்விதம் நடந்து கொள்வது அவர்களுக்குப் புதிதுமில்லை. எந்த அந்நியர்கள் வந்தாலும் இவ்விதந்தான் அவர்கள் உபசரிப்பார்கள் இதில் அவர்களுக்கு ஒரு திருப்பதியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டு. இவ்விதமான சணங்கள் இன்றும் இருப்பதால் தான் இவ்வுலகம் நிலைபெறுகிறது போலும்.

(5)

மதியாதார்முற்றும் மதித்தொரு காற்சென்று
மதியாமை கோடி பெறும்
உண்ணீ ருண்ணீரென்றுபசரியார் தம்மனையி
வுண்ணாமை கோடி பெறும்
கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுதல் கோடி பெறும்
கோடானகோடி கொடுப்பினுந்
தன்னுடையநாக் கோடாமை கோடி பெறும்
ஒளவையார்.

சண்முகவிங்கம் யாழ்ப்பாணத்திலே கதிரவேலு தம்பதிகளின் ஒரேயொரு தவப்புதல்வன் கதிரவேலு தம்பதிகள் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களாயினும், தமது சிக்கனச் செலுகுளால் வாழ்க்கையை ஒருவாறு நடத்தி வந்தனர்.

நான்கு ஐந்து மாமரங்களுக்கு அவர்களின் குடும்பத்தைத் தாங்கிய பெருமை உண்டு. அம்மாமரங்களின் பழங்கள், தும்போடு கூடிய புரிபுள்ள பழங்களாயினும், கண்டவர் எவரையும் கவரும் தன்மை வாய்ந்தன.

சந்தையில் அப்பழங்களைக் கண்டவர் எவரும் அவற்றை வாங்காமல் போக மாட்டார்கள். கண்ணிப் பெண்கள் போன்று கண்டவரைத் தன்னகத்தே வலிந்திமுக்கும் செந்திறம் வாய்ந்தவை அவை. பார்த்தவர் நாவில் நீரூச் செய்யும் பண்புள்ளவை இது அந்தக் காலம்.

இப்பொழுது எல்லோருக்கும் மாம்பழங்களைப் பார்த்த உடனேயே இது என்ன சாதிப்பழும்? நல்லதோ? கெட்டதோ? என்று தெரியும். பழங்களின் பகட்டைப் பார்த்து இன்று எவரும் மயங்கார். இதனால் இப்பொழுது கதிரவேலுவின் வாழ்க்கையும் மிகவும் துண்மாகவே கழிகிறது.

புற அழகைக் கண்டு மயங்காமல் அகவழைகை மனிதரைப் பார்த்த உடனேயே தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒரு தன்மை, இது போல மனித குலத்திற்கு ஏற்படாதா?

கதிரவேலு ஒரேயொரு மகன் தனது வறுமையைப் பிரதிபலிக்க விடாது. தான் கஷ்டப்பட்டு அவனைப் படிப்பித்தார். சண்முகவிங்கம், தனது பெற்றோராலும், அயலவர்களாலும், ஆசிரியர்களாலும் நற்புத்திரன் என்று பாராட்டப் பெற்றான். எல்லோரின் அன்பையும் அவன் தனது பாலியைப் பருவத்திலேயே பெற்றுக் கொண்டான்.

முன்னொரு காலத்திலே சாதியும் மரபும் ஒருவன் முன்னுக்கு வரத் தேவையாயிருந்தன. இக்காலத்திலே, அனைவும், அறிமுகமும், பந்தம் பிடிக்கும் கலையும் ஒருவனுக்குத் தேவையாயிருக்கின்றன. விவேகிகளுக்கு என்றும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாகவே உள்ளன.

சண்முகவிங்கம் ஏதோ தனது முயற்சியால் ஒரு நில அளவை அதிகாரியாக வந்து விட்டான். இது அவனுடைய நஞ்சுணமும் விவேகமும் கொடுத்த பதவியென்று கூறலாம். ஆனால் கதிரவேலு தம்பதிகள் அவனின் சாதகப்பலன் என்று நம்பினார்.

கதிரவேலு தம்பதிகளுக்குச் சோதிடத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுண்டு. சூருக்கமாகச் சொன்னால் சோதிடப் பலனிலேயே அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள், என்று சொல்லலாம். எடுத்ததற்கெல்லாம் சண்முகவிங்கத்தின் சாதகத்தைப் பார்ப்பது அவர்கள் வழக்கம். சண்முகவிங்கம் சீரும் சிறப்புமாகப் பெரிய அதிகாரியாக விளங்குவானென்று அவனின் சாதகத்தைக் கணித்த சோதிடர் சொல்லியிருந்தார். சோதிடரின் கூற்றுப்படியே எல்லாம் நடந்து வருவதாகக் கதிரவேலுவும் அவர் மனைவியும் நம்பினார். அந்த நம்பிக்கையிலேயே அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இன்பமாகக் கழித்து வந்தார்கள்.

சண்முகவிங்கம் ஒரு நில அளவை அதிகாரியாக வந்த போதிலும், அவன் குடியிருக்கும் வீடும் வளவும் ஜூயாயிரம் ரூபாவிற்கு ஈடாக இருந்தன. அதற்கு வருடா வருடம் வட்டி வளர்ந்து வந்தது.

தம்பி! நாங்கள் இந்த வீட்டில் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வருகிறோம். இதை விலைப்பட விட்டிடாதே. உழைத்துக் கடனைக் கொடுத்து மீட்பது உனது கடமை என்று சண்முகவிங்கத்தின் தாய் அவனுக்குச் சொல்லி வந்தாள். சண்முகவிங்கமும் அதைத் தனது முதற் கடமையாக உறுதி செய்து கொண்டான். ஆனால் அவ்வறுதியை நிறைவேற்றுவது அவனுக்கு இலகுவாக இருக்கவில்லை. அவன் உத்தியோகமாகி ஜந்து வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. ஆனால் கடனை அவனால் ஒன்றாக செய்ய முடியவில்லை.

இந் நிலைவரத்தில் வேறு பிரச்சினைகள் கிழம்பின. கதிரவேலுவுக்குக் கடன் கொடுத்தவர் கணபதிப்பிள்ளையென்னும் ஒரு செல்வந்தார். அவர் தனது மகள் கமலாதேவியைச் சண்முகவிங்கம் விவாக்கு செய்தால் கடனையும் விட்டு மேலும் ஜூயாயிரம் ரூபா கொடுப்பதாகக் கூறினார். ஆனால் அந்த ஏற்பாட்டைச் சண்முகவிங்கம் விரும்பவில்லை. தன்னை விற்பதுபோல அது இருக்கும் என்று அவன் அபிப்பிராயப்பட்டான். தனது அபிப்பிராயத்தை அவன் வெளியில் கூறவில்லை. கூறவும் முடியவில்லை. எப்படியாவது உழைத்துக் கடனைத் தீர்த்து விட்டு மறுக்கதை பேச வேண்டும் என்று மேலும் உறுதி பூண்டான்.

சண்முகவிங்கத்தின் பெற்றோருடைய கொள்கை வேறு விதமானது அவர்கள் சண்முகவிங்கத்தினதும் கமலாதேவியினதும் சாதகம் பொருந்தினால் மனம் முடித்து வைக்கலாம் என்று கருதினார். அவர்கள் சாதகம் பொருந்தாது எந்த அரசகுடும்பத்துப் பெண்ணையும் தங்கள் மகனுக்கு மனம் புரியச் சம்மதியார்கள்.

கடனுக்காக அந்த வீட்டில் தங்கள் மகனுக்கு விவாக்கு செய்தால் தங்களுக்கு மதிப்பிராது என்பதை அவர்கள் அவ்வளவாகச் சிந்திக்கவில்லை. தங்கள் வீடுவளவின் மேற் கொண்ட பற்றும் அவர்களை அவ்வாறு சிந்திக்க விடவில்லை. ஆனால் சண்முகவிங்கம் அதைத்தான் பிரதானமாக நினைத்தான்.

விரைவில் முடிவு கூறாவிட்டால் கடனுக்காக கோட்டில் வழக்குத் தொடரப் போவதாகக் கணபதிப்பிள்ளையின் கடைசித் தகவலும் வந்தது. சண்முகவிங்கம் அதற்கு ஒரு விடையும் கொடாது திருக்கேதீஸ்வரம் சென்று திருக்கேதீஸ்வரநாதரை வழிபட்டுக் கொண்டு தான் புதிதாகப் போக வேண்டிய இடமாகிய கட்டாடு வயலுக்குச் சென்றான்.

கட்டாடி வயலுக்குச் சென்றதும், அங்கே புளிய மரநிழலியே ஓர் இயற்கைக் காட்சியைப் படம் பிடித்ததும், அதனோடு தொடர்ந்து கற்பகத்தைத் தனது மனத்திரயிலே படம் பிடித்ததும் முன்னர்க் கூறப்பட்டவையாகும்.

(6)

இங்கிதலை போகத்திலே
அங்கொருவன் வேகத்திலே
என் முன் வந்து மோகத்திலே
சொன்னதெலான் கேள்கியே.
சொப்பன் கரத சுகாணந்தலகரி.

ஒரு நாள் ஒரு பொழுதாகிலும் கற்பகத்தைக் காணாவிட்டால் சண்முகவிங்கத்துக் கண்ணடையாது. அவனைக் காண்பதற்குச் சண்முகவிங்கத்திற்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் நாள் முழுவதும் இருந்தன. அவனுடைய கூடார வாயிற் பக்கத்தாலேதான் அவள், குளிக்கப் போக வேண்டும். விறகுக்குப் போக வேண்டும் தன்னீருக்குப் போக வேண்டும். இதெல்லாவற்றையும் விட அவளே அவனுக்குச் சில சந்தர்ப்பங்களில், பால், தயிர் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து அவனுடைய கூடாரத்தில் கொடுத்துப் போவாள்.

அவள் அவனைக் காணும் சந்தர்ப்பங்களில் ஒடி ஒளியவும் மாட்டாள் நெருங்கீரவும் மாட்டாள். தன் பாட்டிலே சலணமின்றிச் செல்வாள். கிராமத்துப் பெண்ணாகிய அவள் புதுமைக்குள் புதுமையாகச் சண்முகவிங்கத்திற்குத் தோற்றினாள்.

நீ என்ன வகுப்புவரை படித்திருக்கிறாய் என்று சண்முகவிங்கம் கேட்டால் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை என்று கண்ணெனப் பதில் கூறுவாள். நானிக் கோணி அழகு காட்டிப் பேசமாட்டாள். தான் அவனை விரும்பவது போல அவள் தன்னை விரும்புகிறாளா? என்று அறிவதற்குச் சண்முகவிங்கம் தனது விவேகம் முழுவதையும் உபயோகித்துப் பார்த்தும் முடியவில்லை. அவள் ஒரு புரியாத புதிராகவே அவனுக்குக் காட்சியளித்தாள்.

அவனுடைய வெகுளித் தனமான பேச்கும், சுறுசுறுப்பான கண்களும், துள்ளித்திரியும் சுபாவமும், சண்முகவிங்கத்தால் தினங்தோறும் இரசிக்கப்பட்டும் தெவிட்டாத புதுமையாய் விளங்கின. எத்தனையோ ஆயிரம் தடவை அவனை அவன் நேருக்கு நேர் நன்கு பார்த்ததும், அவனைப் பார்த்து முடித்தோம் என்னும் திருப்பதிகரமான உணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டதேயில்லை.

ஒரு நாள் உச்சிவேளை, சண்முகவிங்கம் காட்டிலே தனது நிலம் அளக்கும் தொழிலை முடித்துக் கொண்டு வேலையாட்களை அனுப்பிவிட்டுச் சோர்ந்து போய்த் தனியே தனது கூடாரத்தை நோக்கி வந்தான்.

கூடாரத்தைச் சமீபித்ததும் காட்டுக்குள் ஒரு அலறல் சத்தம் கேட்டது. சத்தம் வந்த திக்கைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே கற்பகம் ஒற்றைக் காவில் கையையும் உதறிக் கொண்டு நின்றாள். அவன் கிட்ட ஒடிச் சென்று பார்த்தபோது அவளின் ஒரு காலில் ஒரு பெரிய மூளைத் தைத்தபடி இருந்தது. அவனை நிலத்திலிருந்து கொண்டு காலை நீட்டும்படியும், தான் மூளை இழுத்து விடுவதாகவும் சண்முகவிங்கம் கூறினான்.

அவள் நிலத்திலிருந்து கொண்டு முள்ளாத் தைத்த காலை அவனுக்குக் காண்பித்தாள். அதைப் பார்க்க அவனுக்கே பயமாயிருந்தது. அவ்வளவு பெரிய முள்ளு அது.

அவள் முள்ளைக் காட்டினாளேயன்றி அதற்குக்கிட்ட அவனைக் கையைக் கொண்டு போகவும் விடவில்லை. நான் நோவின்றி எடுத்து விடுகிறேன் என்று நயமாகவும், பயமாகவும் பலவித தந்திரங்களை உபயோகித்துச் சொல்லிப் பார்த்தான். எல்லாவற்றிற்கும் ஆழம் என்று தலையசைத்தாளேயன்றிக் கையை மாத்திரம் முள்ளுக்கருகில் கொண்டுபோக அவள் விடவில்லை.

அவளிடம் தனது கெட்டித்தனம் ஒன்றும் பலியாததைக் கண்ட சண்முகவிங்கம், கடைசியில் சிறிது முரட்டுத்தனமாக, அவள் கைகளை ஒரு கையால் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, முள்ளாத் தைத்த காலைத் தனது காற்பட்டதால் அமர்த்திக் கொண்டு மற்றக் கையால் முள்ளை அவள் சிறிதும் எதிர்பாரத விதமாக இழுத்து விட்டான். ஆனால் அவள் முள்ளை இழுக்கிற நேரத்தில் தனது கைகளை இறுக்பற்றியிருந்த அவன் கையை இறுக்கிக் கடித்து விட்டாள்.

முள்ளை இழுத்ததும் அந்த இடத்திலிருந்து இரத்தம் பாய்ந்தது. அதைத் தனது கைக்குட்டையால் இறுக்கிக்கட்டி விட்டான். கற்பகம், ஆத்திரத்தில் கடித்து விட்டேன். பலமாய்ப் பட்டதோ காட்டுங்கோ என்று அவனைத் தான் கையில் கழித்த இடத்தைக் காட்டும்படி கேட்டாள்.

உனது பற்கள் என் கரத்தில் பட என் கரம் என்ன தவம் செய்ததோ என்று கூறினாளேயன்றிக் கரத்தைக் காட்டவில்லை. இந்த வார்த்தைகளை அவன் ஆலோசியாமல் கூறிவிட்டான். அவள் உடனே அவனைக் குறிப்பாகப் பார்த்தாள். அவ்விதமான வார்த்தைகளை மனிதர்கள் பேசுவதை அவள் அதற்குமுன் கேட்டறியாள். அவள் கூறியவற்றை அவள் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

இப்பொழுது கற்பகம் தன்னை ஒரு தாழ்ந்தவளாகவும், அவனை உயர்ந்தவனாகவும் மதித்து வந்தாள். எச்மானும் ஊழியனும் போல் அவள். அவனுடன் பழகி வந்தாள்.

இப்பொழுது அவள் கூறிய வார்த்தைகள் தன்னை உயர்த்தினவோ அன்றேல் சண்முகவிங்கத்தைத் தாழ்த்தினவோ, என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. பேசாது, எழுந்து மெல்ல மெல்லச் சென்றாள்.

வஞ்சகமில்லாமல் பழகின பெண்ணிடம் தான் ஏன் இப்படிச் சொன்னேன் என்று சண்முகவிங்கம் வருத்தப்பட்டான். ஆராய்வின்றி அவசரப்பட்டுத் தான் சொன்ன வார்த்தைகள், தன்மீது அவனுக்குள் மதிப்பை அவள் மாட்டுக் குறைத்திருக்கும். என்றுமில்லாதவாறு அவனைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துச் சென்றது. அவள் உள்ளத்திற்கு ஒரு ஊன்றுகோலாக இருந்தது.

(7)

காராட் தீரரம் தூஉய் அன்னை களன் இழைத்து

நீராட்டி நீங்கொண்றால் நீங்குமோ - போராட்டு

வென்று களங்கொண்ட வெஞ்சினவேற் கோதைக்கென்

நெஞ்சங் களங்கொண்ட நோய்.

ஏ.க்.சொல்லாயிரம்.

கற்பகம் தான் சண்முகவிங்கத்தின் கரத்தைக் கடித்த சம்பவத்தைத் தனது தாய் தந்தையாரிடம் கூறினாள். கந்தையாவும் பொன்னம்மாவும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து இந்தக் கதையைக் கேட்டுத் தமது மகளைக் கடிந்து பேசிக் கொண்டு சென்றனர்.

என்னை எங்கே அவள் கடித்தாள்? அவனுடைய காலில் தைத்தமுள் பெரிய முள். அதற்கு என்ன மருந்து கட்டினார்கள்? என்று சண்முகவிங்கம் கேட்டான்.

அதற்குப் புலிநெய் வைத்துக் காய்ச்சியிருக்கு. முள் எடுக்கப் போனால், கடிக்கிறானே. விசர்ப்பெட்டை: என்று தனது மகளைக் கடிந்து கொண்டு, “ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்று சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள்.

இச்சம்பவத்திற்குப் பிறகு சண்முகவிங்கம் கற்பகத்தைக் காண்பது அருமையாயிருந்தது. அவனுடைய கூடாரத்திற்குப் போவதை அவள் நிறுத்திவிட்டாள். கந்தையாவும், பொன்னம்மாவும் இல்லாத நேரம் பார்த்துத் தனது வேலைக்காரனை அனுப்பிக் கற்பகத்தை வரவழைத்தான் அவள் வந்தாலும் முன்போல் தரியாது அவள் கேட்பதற்கு மறுமொழி கூறிவிட்டு ஓடிவிடுவாள். அவள் கண்ணில் படாது மறைந்திருக்கவே அதிகம் விரும்புவாள்.

வீணாக ஒரு கதையைச் சொல்லி அவனுடைய தெளிந்த உள்ளத்தைக் கலங்கச் செய்து விட்டேனே என்று சண்முகவிங்கம் தனக்குள் கவலைப் பட்டான். அவள் தனக்கு அனுப்பும் பொருள்களிலிருந்தும் அவை அனுப்பப்படும் கிரமத்திலிருந்தும், தன்னை முன்னிலும் பார்க்க அதிகமாக நேசிக்கிறாள் என்ற ஒரு எண்ணமே அவனுக்கு மன ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

கற்பகத்தின் நாளாந்த சீவியத்தில் பல மாறுதல்களை அவள் தாய் அவதானித்தாள். கற்பகம் போன போன இடங்களில் தனியேயிருந்து தன்பாட்டில் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பொன்னம்மா கவனித்தாள். சரியான தூக்கம் இல்லாமல் இரவில் அவள் கஷ்டப்பட்டுவதையும் சரியாகச் சாப்பிடாமல் உணவை வெறுப்பதையும் வரவர அவள் உடல் மெலிந்து வருவதையும். கண்ணில் ஒருவித ஏக்கம் இருப்பதையும், பொன்னம்மா அவதானித்துப் பெரிதும் துன்பமற்றாள்.

தனது ஒரேயொரு மகள் மான்குட்டி போல் துள்ளித் திரிந்தவருக்கு என்ன வந்ததென்று தன் புருஷனோடு சேர்ந்து யோசித்து விசனமுற்றாள். பொன்னம்மா தனது கணவனுக்கு மகளின் மாற்றங்களைச் சொல்லி விசனிக்கும் பொழுதெல்லாம் “ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்று சொல்லிப் பெருமுச்ச விடுவதோடு கந்தையா அவ்விடுயத்திற்கு முற்றுப்பள்ளி வைப்பார்.

பொன்னம்மாவின் இடைவிடாத நச்சரிப்பினால், கந்தையா அவ்வுரில் பிரபலமான ஜெனார்கோவில் பூசாரியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து தனது மகளுக்கு என்ன சுகவீனம் என்று குறி பார்ப்பித்தார். பூசாரி சுகவில் நெல்லைக் குவித்துப் பல கிருத்தியங்கள் செய்து முடிவில் “விருக்குக்குப் போன இடத்தில் பேய் பிடித்திருக்கிறது.” என்று தனது கருத்தை வெளியிட்டார்.

அப் பிடிபேயை அகற்றுவதற்குக் கறுப்பு ஆட்டுக் கடா வொன்றை ஜெனார் கோவிலில் வெட்டி, நூல் முடிந்து கற்பகத்தின் கழுத்தில் கட்டி, வழக்கமான கிருத்தியங்கள் எல்லாம் செய்யப்பட்டன.

உண்மையாகப் பிடிபேய் என்று சண்முகவிங்கத்தைக் குறிக்கும் என்பதைக் கந்தையாவோ பொன்னம்மாவோ அறியார்கள். கற்பகம் இக்கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்துத் தனக்குள் சிரிந்துக் கொண்டாள்.

இவற்றைக் கேள்விப் பட்ட சண்முகவிங்கம் அவளைக் கூப்பிட்டு உண்மையில் உள்கென்ன வருத்தம்? என்று அவளைக் கேட்டாள். எனக்கு ஒரு வருத்தமுமில்லை, அவர்கள் என்னென்னவோ செய்கிறார்கள். நான் என்ன செய்கிறது. என்று சொல்லி விட்டு அவ்விடத்தில் நில்லாமல் ஓடிவிட்டாள்.

சண்முகவிங்கம் தான் அவளை விவாகஞ் செய்வதாயிருந்தால், தனது பெற்றோர் சம்மதிப்பார்களா? என்று யோசித்தான். தனது பெற்றோருக்கு முதலில் சாதகம் பொருந்த வேண்டும் என்பது சண்முகவிங்கத்திற்குத் தெரியும்.

ஒரு நாள் கற்பக்கத்தைக் கூப்பிட்டு உள்குச் சாதகம் இருக்கிறதா? என்று சண்முகவிங்கம் கேட்டாள். அவள் தனக்குச் சாதக ஒலை இல்லை என்றும், தான் பிறந்த வருஷப் பஞ்சாங்கத்தில் தான் பிறந்தநேரத்தைச் சாதகம் எழுதுவிப்பதற்காகக் குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் எழுதவில்லை என்றும் கூறினாள்.

அவன் அதை எடுப்பித்துப் பார்த்துவிட்டுப் பத்திரமாக வைத்திருக்கும்படி சொல்லி அவளிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டான். கற்பகம் அதைக் கொண்டு போய்த் தனது உடுப்புப் பெட்டிக்குமேல் வைத்தாள்.

சிலநாட்களின் பின் சண்முகவிங்கம் ஒரு சிறு காகிதத் துண்டைக் கற்பகத்திடம் கொடுத்து அதைப் பத்திரமாய் வைத்திருக்கும்படி கூறினான். கற்பகம் அதைக் கொண்டுபோய், அந்தப் பஞ்சாங்கத்தைத் திறந்து அதற்குள்ளே வைத்தாள்.

அந்தச் சிறு காகிதத் துண்டைத் தான் காணாது இருவரும் சோகமே யுருவாக ஊனும் உறக்கமுமின்றிக் கிடந்து வேதனைப்பட்டனர் என்று ஆரம்பத்தில் கூறுப்பட்டது.

(8)

புல்லுக் கட்டும்விறகுஞ் சமந்தபேர்
பூர்வ காலத்துப் புன்ய வசத்தினால்

நெல்லுக் கட்டும் பணக்கட்டுங் கண்டபின்
நீலக் கல்லிற் கடுக்கனும் போடுவார்

சொல்லுக் கட்டும்புலவரைக் கண்டக்கா
ரூறிப்பாய்ந்து கதவை யடைத்தெதிர்

மல்லுக் கட்டும் மடையரைப் பாடவோ
மலையச் சாரவில் வாழ்பெரி யம்மையே

-இராமச்சந்திரக் கவிராயர்.

சண்முகவிங்கத்திற்கு உணவு சமைத்துக் கொடுப்பதோடு அவன் கூடாத்திற்குக் காவலாயுமிருக்கும் வல்லிபுரம் என்பவன், சண்முகவிங்கத்தின் ஊரைச் சேர்ந்தவன். வல்லிபுரத்தின் மூலம் சண்முகவிங்கம் தான் வேலை பார்க்கும் கிராமத்திலேயுள்ள ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்யப் போகிறான் என்று யாழ்ப்பாணத்தில் கதை பரவி விட்டது.

சண்முகவிங்கத்தின் தகப்பனாருக்குக் கடன் கொடுத்த கணபதிப்பிள்ளை என்பவரின் மனைவிக்குத்தான் எப்படியும் சண்முகவிங்கத்தை மருமகனாக எடுக்க வேண்டுமென்பது குறிக்கோளாயிருந்தது. இக்கதையைக் கேள்விப் பட்டதும் இனி என்ன செய்யலாம் என்று அவள் யோசித்தாள்.

சைவப் பாடசாலை ஒன்றிலே கல்வி கற்பிக்கும் செல்லையா உபாத்தியாயர் என்பவர் அந்த ஊருக்குள் சில கருமங்களுக்குப் பொதுவாக உபயோகப் பட்டு வந்தார். கணபதிப் பிள்ளையின் மனைவி வழக்கமாகப் பிடிக்கின்ற சீட்டில் செல்லையா உபாத்தியாரும் ஒரு பங்காளியாவர். கணபதிப்பிள்ளையின் மனைவி, செல்லையா உபாத்தியாயரை வரவழைத்துச் சன்முகலிங்கம் மன்னார்ப் பகுதியில் கட்டாடி வயல் என்று கிராமத்திலேயுள்ள ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்யப் போகிறானாம்; இதற்கென்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசனை கேட்டாள்.

செல்லையா உபாத்தியாயரின் முனையில் எந்தப் பெரிய விழியத்தையும் முடிக்க ஒரு யோசனை தோன்றிவிடும். முற்றிலும் எதிர்பாரத முனையில் அவருடைய தாக்குதல் நடைபெறும்.

சன்முகலிங்கம் வேலை செய்யும் ஊருக்குச் சென்று அந்தப் பெண்ணின் சாதகத்தை இருக்கியமாகக் களவாடுக் கொண்டு வரவேண்டும்; பெண்ணுக்குச் செவ்வாய்க் குற்றும், அதனால் சாதகத்தை ஒளித்துப் போட்டார்கள்; என்று ஒரு கதையைக் கட்டிவிட வேண்டும்.

சன்முகலிங்கத்தின் தாய் தந்தையர் பிறகு ஒரு போதும் அந்த விவாகத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்களை மீறிச் சன்முகலிங்கமும் விவாகஞ் செய்யான். என்று ஒரு அரிய யோசனையைச் செல்லையா உபாத்தியாயர் வெளியிட்டார். அத்தோடு, தானே போய்ச் சாதகத்தைக் களவாடி வருகிறேன் என்றும் கூறினார். கணபதிப்பிள்ளையின் மனைவியினுடைய செலவில் ஒரு முறை திருக்கேதீஸ்வரத்தையும் பார்த்து விடலாமென்ற ஒரு திட்டமும் அவருடைய மனதிற்குள் இருந்தது அன்றே கணபதிப் பிள்ளையின் மனைவியிடம் செலவிற்குப் பணமும் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

செல்லையா உபாத்தியாயர் நேரே கட்டாடி வயல் என்று கிராமத்திற்குச் சென்றார். அங்கே அதீர்ஷ்டவசமாகக் கதிராமு என்ற தனது பழைய நண்பர் ஒருவரைச் சந்தித்தார்.

கதிராமு கட்டாடி வயலை மத்திய இடமாக வைத்துக் கொண்டு அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் கிடைக்கக்கூடிய தேன், ஏருமை நெய், இறைச்சி வற்றல் ஆகிய காட்டுபோடு தீரவியங்களை வாங்கிக் கேகரித்து, யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டுபோய் விற்று, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மாம்பழம், பலாப் பழம் இன்னும் அவரவர் சொல்லிவைத்த பொருட்களைக் கொண்டு வந்து விற்றுத் தனது சீவியத்தை நடத்தி வந்தான்.

செல்லையா உபாத்தியாரும், கதிராமுவும் சீறுவயதில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். செல்லையா உபாத்தியாயர் படிக்கிற காலத்தில் கதிராமுவைப் பார்த்து தான் கணக்கு செய்து காட்டுவது வழக்கம். படிக்கிற காலத்தில் கெட்டிக்காரனான தான் நாடோடியாகத் திரியப், படிப்பில் திறமையற்ற செல்லையா இன்று உபாத்தியாயராக இருக்கிறாரே. இதெல்லாம் பூர்வ புண்ணிய பலன் என்று கதிராமு தனக்குள் திருப்திப்பட்டுக் கொள்வான்.

யாப்பிலும் விளையாட்டிலும், கெட்டித்தனமும், துடியாட்டமுழுள்ள கதிராமு தனது வகுப்பிற்கு ஒரு தலைவனாக விளங்கினான். அவனைத் துணையாகக் கொண்டு பல மாணவர்கள் முன்னேறிச் செல்ல அவன் பின் தங்கிவிட்டான்.

செல்லையா உபாத்தியாயர் அவனைக் கண்டதும் அடே கதிராமு! என்னடாப்பா, இங்கே செய்கிறாய்? என்று உரிமையுடன் வினாவினார். தனது

காரியத்தை அவனைக் கொண்டு இலகுவாக முடிக்கலாம் என்று தனக்குள் நிட்டமிட்டுக் கொண்டார்.

நான் சம்மா வியாபாரம் செய்கிறேன். அது கிடக்க நீ ஏன் இந்தக் கிராமத்திற்கு வந்தாய்? என்று கதிராமு திருப்பிக் கேட்டான்.

செல்லையா உபாத்தியாயர் சம்மா ஊர் பார்க்கவந்தேன்; என்று முதலில் கூறிப், பிறகு தனியே அழைத்துச் சென்று, தான் வந்த காரியத்தை விளக்கமாகக் கூறினார்.

கதிராமு உது ஒரு பெரிய வேலையா? இப்பொழுது வேண்டுமானாலும் முடித்துத் தருகிறேன், என்று சொன்னான். ஆனால் இனி என்ன பொழுதுபோய்விட்டது. காலையிலே எடுத்துத் தருகிறேன். கொண்டுபோ உனக்கு என்ன அந்தப் பெட்டையினுடைய சாதக ஒலைதானே வேண்டும். சரி என்று கதிராமு அந்த விஷயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

நீ படிக்கிற பொழுது கதைத்த மாதிரிதான் இப்பொழுதும் எல்லாவற்றிலும் அலட்சியமாகக் கதைக்கிறாய். சரி, பின்னைகள் எத்தனை? எப்படி சுகமாய் இருக்கிறாயா? என்று செல்லையா உபாத்தியாயர் அவனுடன் ஓட்டுவதற்காகச் சில விளங்க்களைப் போட்டார்.

நாடோடியான எனக்குப் பெண்சாதி பின்னளை ஏது? என்று கதிராமு தனது வரலாற்றை விளக்கி விட்டுக், கந்தையாவின் வீட்டிற்குச் செல்லையா உபாத்தியாயரை அழைத்துச் சென்றான்.

(9)

வேங்கை வரிப்புவினோய் தீர்த்த விடகாரி
ஆங்கதனுக் காகாரம் ஆனாற்போல் - பாங்கறியாப்
புல்லறி வாளர்க்குச் செய்த வயகாரம்
கல்லின்மேல் இட்ட கலம்
வாக்குண்டாம்.

கட்டாடி வயலிலே கந்தையாவின் வீடு ஒரு அன்ன சத்திரத்தைப் போன்றது. அங்கே யார் என்னேரமும் போனாலும் உணவு கிடைக்கும். நல்ல படுக்கை வசதி கிடைக்கும். அவர்கள் வீட்டிற்குள் இருக்கும் கூடையில் நெல்லுங் குறையாது. அவர்கள் வீட்டுப் பானையில் சோறும் இல்லாத நாள் இருக்காது.

அவர்கள் வீட்டில் ஒனிப்பு மறைப்பாக ஒன்றுமில்லை. எந்த அறைக்குள்ளேயானாலும், யாரும் என்னேரமும் போகலாம். தங்களுக்கு வேண்டுவதை எடுக்கலாம். தடுப்பவர்கள் வெரும் இரார்.

ஆன், பெண் என்று வித்தியாசமில்லை. ஆண்கள் பக்கம் பெண்கள் பக்கம் என்று வேறுபாடுமில்லை பசிக்குது பொன்னம்மா அக்கா! என்ன செய்கிறாய்? என்று கேட்டுக் கொண்டு போய் தன்பாட்டில் சமையலறைக்குள் நுழைந்து சாப்பாட்டைத் தான் போட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவான் கதிராமு. அவனுடைய செயலுக்காகப் பெருமைப்படுவார்களேயன்றி அவனைக் குற்றமாக ஒருவரும் நோக்கார். இது அவர்கள் நாகரிகப் பண்டு.

இப்பழக்கத்தினால் அவர்கள் வீட்டில் ஒரு களவோ கபடோ நிகழ்ந்தது கிடையாது. அவர்களுடைய ஒழுக்கத்தைப்பற்றி ஒருவர் இருவர் குகுக்குத்ததும் கிடையாது.

தனது மனைவியுடனோ தனது மகளுடனோ ஒரு அந்நியன் கதைக்கிறான் என்று கந்தையாவோ அயலவர்களோ அவனைச் சந்தேகக் கண் கொண்டு நோக்கும் பழக்கமே அவர்கள் நாகரிகத்தில் கிடையாது. அவர்கள் நம்பிக்கைக்குப் பங்கம் ஏற்பட்ட இடத்தும் காலக்கோளாறு என்று கூறுவார்களேயன்றிக் குறித்த மனிதன் மீது கோபங் கொள்ள மாட்டார்கள். செல்லையா உபாத்தியாயரைக் கதிராமு சவாரி நாம்பன் வாங்க வந்தவர் என்று கந்தையாவுக்கு அறிமுகஞ்செய்து வைத்தான். ஊருக்குப் புதியவர் முதன் முதல் வந்தவர் என்ற கருத்தினால் கந்தையா அவருக்கு விசேஷ உபசாரஞ் செய்தார்.

பச்சை அரிசிச் சோறு சாப்பிடமாட்டார் என்று புழங்கலரிசி தேடி ஆக்கினார்கள். எருமை நெய்யிற் பொரித்தது சாப்பிடார் என்று பசு நெய்யில் பொரித்து வைத்தார்கள். மைகுருப் பருப்பு மரியாதை இல்லை என்று பாசிப்பயறு வறுத்துக் குற்றி ஆக்கினார்கள். குறிஞ்சா இலை வறை புதியவருக்குக் கொடுத்தல் ஆகாதென்று முகட்டை இலை தேடி வறுத்தார்கள். வட்டுக்கத்திரிக்காய் வடிவில்லை என்று தும்பங்காய் தேடிக் குழம்பு வைத்தார்கள். மாங்காய்ப் பச்சடி கூடாதென்று வல்லாரை பிடிசுகிப் பச்சடியரைத்தார்கள். பொன்னம்மாவும் கற்பகமும், தங்களால் அச்சிறு பொழுதில் இயன்றவரை ஒரு சிறு விருந்துச் சாப்பாடு தயாரித்தார்கள். அதில் ஒரு பகுதியைச் சன்முகலிங்கத்திற்கும் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பொன்னம்மாவும் கற்பகமும் சமையல் வேலையில் மும்முரமாக இருக்க கந்தையா, செல்லையா உபாத்தியாயருக்கு இன்ன இன்ன இன்ன நிறமுள்ள சவாரி நாம்பன்கள் நிற்கின்றன என்றும், அவற்றின் பட்டி வரலாற்றையும் விளங்கப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இந்தக் கதைகளோடு கதைகளாக, கற்பகத்துக்குச் சாதகம் இல்லையென்பதும், சாதகம் எழுதுவிப்பதற்காக அவள் பிறந்த வருஷப் பஞ்சாங்கத்தில் பிறந்த நேரத்தைக் குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், அவள் வெகுதானிய வருஷம் பிறந்தாள் என்பதையும் கந்தையாவின் வாயிலிருந்து கதிராமுவும், செல்லையா உபாத்தியாயரும் அறிந்து கொண்டார்கள்.

அன்று இராச்சாப்பாடு முடிந்ததும். செல்லையா உபாத்தியாயருக்குப் புற்பாயும் தலையணையும் விளக்கும் நெருப்புப் பெட்டியும் கொடுத்து தங்களால் இயன்ற உபசாரஞ் செய்து படுக்க வைத்தார்கள். அவர் அவர்கள் உபாசாரத்தில் மெய்மறந்து கண்ணயர்ந்தார்.

அடுத்தநாட்காலை, கதிராமுவுக்கு எல்லா இடமும் தெரியும் தேந்ரைக் குடித்து விட்டு மாட்டு நாம்பன்களை நான் சொன்ன இடங்களில் போய்ப் பாருங்கள். நான் வயலுக்கு உழப்போகிறேன். என்று சொல்லிக் கந்தையா போய் விட்டார் கதிராமுவுக்கும் செல்லையா உபாத்தியாயருக்கும் பிட்டும் தேந்ரே கொடுத்து விட்டுக் கந்து புருஷனுக்குக் கொண்டு போகப் பொன்னம்மாவும் வயலுக்குப் போய் விட்டாள். வீட்டிலே கற்பகம் மாத்திரம் தனியே இருந்தாள்.

பிறமனித்தார்கள் வந்தால் இருக்கப் பழக் குதவும் என்று வேறாக ஒருவீடு கந்தையாவின் வளவில் உண்டு அதைத் தலைவாசல் என்று சொல்வார்கள். தலைவாசலுக்குள் செல்லையா உபாத்தியாயரும், கதிராமுவும் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்நேரத்தில் தான் வைத்திருக்கக் கொடுத்த சிறு காகிதத் துண்டைக் கேட்பதற்காக இக்கதையின் ஆரம்பத்தில் கூறியபடி, சன்முகலிங்கம் கற்பகத்தைக்

கூப்பிட்டான். கற்பகம் தாயின் குரல் கேட்ட கன்று போலத் தன்னை மறந்து சண்முகவிங்கத்தின் கூடாதாத்திற்கு ஒடி விட்டாள்.

நல்ல தருணமிது நமுவு விடக் கூடாதென்று செல்லையா உபாத்தியாயர் கதிராமுவைத் தூண்டக் கதிராமு, பிரதான் வீட்டிற்குள் நுழைந்து வெகுதானிய வருஷப் பஞ்சாங்கத்தைத் தேடினான்.

கதிராமு அதிக நேரம் அலையாமல், ஒரு இரும்புப் பெட்டிக்கு மேலே அந்த வெதானிய வருஷப் பஞ்சாங்கம் இருந்தது. கதிராமு அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து செல்லையா உபாத்தியாயரிடம் வெற்றிப் புன்னகையுடன் கொடுத்தான்.

நீ உண்மையான வீரன்தான். நாங்கள் படிக்கிற காலத்திலே, நீ கள்ளமாகப் பலாக்காய் வெட்டிக் கொண்டு வந்தது. எனக்கு இப்பொழுதும் நினைவு இருக்கிறது. என்று அந்தச் சிறு பாலிய பருவச் சம்பவத்தை நினைப்புடியுடன், தனது நன்றியைச் செல்லையா உபாத்தியாயர் கதிராமுவுக்கு தெரிவித்து விட்டு மன நிம்மதியோடு நடையைக் கட்டினார்.

(10)

பாடல் வீணையர் பலபல சரிதையர்

எருது கைத் தருநட்டம்

ஆடல் பேணுவ ரமர்கள்

வேண்டநஞ் சண்டிருள்கண்டத்தர்

ஈடமாவது இருங்கடற் கரையினி

லெழில்திகழ் மாதோட்டம்

கேட்டுலாதகே தீச்சரம் தொழுதெழக்

கெடுமிடர் வினைதானே.

-தேவாரம்

செல்லையா உபாத்தியாயர் சிறிதும் தாமதியாமல் பஸ்ஸில் ஏறித் திருக்கேதீஸ்வரம் சென்றார். அவருடைய பிரயாணத்தில் திருக்கேதீஸ்வரத்தைத் தரிசிப்பதும் ஒரு நோக்கமாகும். திருக்கேதீஸ்வரத்தில் புதிய திருப்பணி வேலைகள் இப்பொழுது நடைபெற்று வருகின்றன. திருப்பணி வேலையை மேற்பார்வை செய்வதற்காகவும், ஆலயத்திற்கு வருபவர்களிடம் திருப்பணி வேலைக்குப் பணம் சேகரிப்பதற்காகவும், பசி, தாகம், நித்திரை இவற்றால் தாக்கப்படாதவராயும், வெயில், மழை,பனி இவற்றால் வேறுபடாதவராயும், சோம்பல், அலுப்பு ஆகியன இல்லாதவராயுமுள்ள ஒரு வயோதிப்பாற்ற திருக்கேதீஸ்வர நாதன் நானே தெரிந்தெடுத்து ஆலய முன்றலில் ஒரு பந்தலும் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

ஆலயத்திற்கு வருபவர்களுக்கு ஒரு வழி காட்டியாகவும் அவர் விளங்குகிறார். ஆலயத்திற்கு வருபவர்கள் அவரை அறிந்தோ அறியாமலோ அசட்டை செய்து அப்பாற் போனாலும், அவர் விடாது அவர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு வேண்டியன கூறி ஆலயத்திருப்பணிக்கு ஜந்து சதம் என்றாலும் அளியுங்கள் என்று முடிவில் சொல்லியிரு கூறப்பார்.

செல்லையா உபாத்தியாயர் திருக்கேதீஸ்வர ஆலய வீதியில் வரும்பொழுதே குறித்த வயோதிபர் அப்பந்தலுக்கள் இருப்பதை அவதானித்து அவர் பணம் தண்டுபவராயிருக்க வேண்டும்; என்று ஊகித்துக் கொண்டார். அவரிடம் போனால் ஆபத்து என்று நினைத்து மறுபக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு மடத்தை நோக்கி நடந்தார்.

ஆனால் வயோதிபர் அவரை ஒரு புதியவர்ஸன்று மட்டிட்டுக் கையைத் தட்டிக் கூப்பிட்டு, அவருடைய ஊர், பேர் முதலியவற்றை விசாரித்து, அவர், தங்க வசதியான இடம் பூசை நேரங்கள், ஆகிய வேண்டிய குறிப்புகள் எல்லாம் சொல்லி, அங்கே நடைபெறுகிற திருப்பணி வேலைகளைப் பற்றியும் விவரித்தார்.

வருகிறவர்கள் இருப்பதற்கென்று சில பலகைகளை முட்டுக் கொடுத்து அந்தப் பந்தலுக்குள் அவர் வைத்திருந்த அந்தப் பலகைகளில் ஒன்றிலிருந்து கொண்டு செல்லையா உபாத்தியாயர் அந்த வயோதிபரின் கதைகளைக் கேட்டார்.

அவர்கள் இருந்த பந்தலுக்கு வடக்கேயிருந்த மண்டபத்துக்குப் பலர் போவதும் வருவதுமாக இருப்பதைக் கண்ட செல்லையா உபாத்தியாயர் அங்கே என்ன விசேஷம் என்று அந்த வயோதிபரைக் கேட்டார்.

வயோதிபர் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு, அது தான் தம்பி! கோயில் பாம்பு அந்த மண்டபத்துக்குள்ளேயிருக்கிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறார்கள் என்று சிறிது ஆலாவர்ணத்தோடு கூறினார்.

செல்லையா உபாத்தியாயருக்கு அது பெரிய அதிசயமாக இருந்தது அதை நானும் பார்த்து வருகிறேன். என்று கையில் வைத்திருந்த அந்தப் பழைய பஞ்சாங்கத்தைத் தான் இருந்த பலகையில் மீது வைத்துவிட்டுப் பாம்புகள் இருந்த மண்டபத்தை நோக்கி சென்றார்.

அந்த மண்டபத்திற்குள்ளே மேலே உள்ள மரத்திலேயிருந்த பாம்புகளைப் பார்த்துவிட்டு, அதிசயத்துடன் திருக்கேதீஸ்வர நாதரின் திருவிளையாடலை நினைத்துப் பரவசமுற்று, வயோதிபரிடம் வந்தார் செல்லையா. உபாத்தியாயர் நான் வைத்த பஞ்சாங்கத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, பாலாவியில் தீர்த்தமாடப் புறப்பட்டார்.

பாலாவிக் குளத்தின் தென்மேற்குப் பாகத்திலே அணைக்கட்டு ஒன்று இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் தண்ணீர் ஆழமாக இருக்கும். அத்தோடு வேட்டி துவைத்துக் காயப்போடவும் வசதியாக இருக்கும். சனநடமாட்டமும் அதிகம் இராது. என்று அந்த வயோதிபர் செல்லையா உபாத்தியாயருக்குக் கூறி அந்த இடத்திற்குப் போகும் பாதையையும் காட்டி விட்டார்.

செல்லையா உபாத்தியாயர் அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, அவர் சொற்படி அந்த இடத்திற்குச் சென்று பஞ்சாங்கத்தையும் உடுப்புகளையும் அணைக்கட்டின் மீது வைத்து விட்டு அருகில் இறங்கித் தீர்த்தமாடினார். தீர்த்தம் ஆடும்பொழுது இடையிடையே தான் வைத்த பஞ்சாங்கத்தையும் உடுப்புகளையும் பார்த்துக் கொண்டார்.

தீர்த்தமாடி முடித்து வெளியே வந்து பார்த்த பொழுது உடுப்புகள் எல்லாம் இருக்கவும். பஞ்சாங்கத்தைக் காணவில்லை. நாலாபுறமும் நன்றாகத் தேடிப் பார்த்தார் பஞ்சாங்கம் கிடைக்கவில்லை.

பர்லாவியில் தீர்த்த மாடும்பொழுது தனது பாவங்கள் கழுவன்டது போலப் பாவகாரியமாகிய அப்பஞ்சாங்கமும் தன்னை விட்டு மாயமாக மறைந்து

விட்டது. என்று அவர் நினைத்தார்.

ஆனால் கணபதிப்பிள்ளையினுடைய மனைவியின் செலவில் வந்து, பஞ்சாங்கம் இல்லாமல் எப்படிப் போகலாம். இப்பஞ்சாங்கம் எப்படி மறைந்தது? என்று யோசித்து ஒன்றும் புரியாமல் ஆலயத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

கந்தையாவிடம் பஞ்சாங்கம் இல்லாமையினால் அவர்கள் தங்கள் மகனுக்குச் சாதகம் எழுத முடியாது என்ற ஒரு நிம்மதியுடன் திருக்கேதீஸ்வர நாதரையும் கொளி அம்பாளையும் சென்று வணங்கினார்.

(11)

உள்ள தொழிய வொருவர்க் கொருவர்க்கங்
கொள்ளக் கிடையா குவலயத்தில் - வெள்ளக்
கடலோடி மீண்டு கரரயேறி னாலென்
உடலோடு வாழ முயிர்க்கு
- நல்வழி.

அந்தப் பழைய பஞ்சாங்கத்தை உடனே யாரும் தேடுவார்கள் என்று கதிராழு நினைக்கவில்லை. அவர் நினைத்ததற்கு மாறாகச் செல்லையா உபாத்தியாயர் கூப்பிடுதாரம் போவதற்கிடையில் கற்பகம் அந்தப் பஞ்சாங்கத்தைத் தேட்ட தொடங்கிவிட்டாள்.

அந்தப் பஞ்சாங்கத்திலும் பார்க்க, அதற்குள்ளிருந்த சிறு காகிதத் துண்டு தான் பிரதானம் அக்காகிதத் துண்டிற்காகத்தான் அப்பஞ்சாங்கத்தைத் தேடுகிறார்கள். என்பதைச் சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து கதிராழு உணர்ந்து கொண்டான். அச்சிறு காகிதத் துண்டைத் தான் எடுக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்தான். செல்லையா உபாத்தியாயருக்கும் தெரியாமல் தான் அதை அபகரித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், கந்தையாவும் அவர் குடும்பத்தவரும், பஞ்சாங்கத்தைத் தேடுவதில் முனைந்து நிற்கக் கதிராழு கிருக்கேதீஸ்வரத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

அந்தப் பத்துமைல் தூரத்தையும் நடந்தாயினும் செல்லத்தான் வேண்டும். என்ற எண்ணத்தோடு கதிராழு ரோட்டில் செல்லும்பொழுது கல் ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற ஒரு லொறி வந்தது. அதை மறித்து அதில் ஏறித் திருக்கேதீஸ்வரம் சென்றான். அந்த லொறி சந்தித்தது தனது அதிர்ஷ்டம் என்று கதிராழு நினைத்தான்.

அவன் திருக்கேதீஸ்வரம் சென்றபொழுது, செல்லையா உபாத்தியாயர் தீர்த்தமாடப் பாலாவிக்குச் சென்று விட்டார் என்பதை அறிந்தான். பாலாவிக் கரரக்குச் சென்ற பொழுது, பாலாவியின் மறுபக்கத்தில் செல்லையா உபாத்தியாயர் தீர்த்தமாடுவது தெரிந்தது.

கதிராழு தூரத்தில் பற்றை மறைவில் நின்று பார்த்த பொழுது பஞ்சாங்கம் அணைக்கட்டின்மீது கிடப்பதைக் கண்டான் அவன் பற்றைகள் மறைவில் ஒளித்து ஒளித்துச் சென்று, அணைக்கட்டின் மறுபக்கத்தில், பதுங்கி நின்று, பஞ்சாங்கத்தை மெல்ல எடுத்துக்கொண்டு அல்லிடத்திற்குச் சம்பத்தில் இருந்த மன்னார் ரோட்டை நோக்கி ஓடினான்.

அவன் ரோட்டை அடைந்த பொழுது மன்னாருக்குச் செல்லும் பஸ் ஒன்று வந்தது. அந்தப் பஸ்ஸை மறித்து, அதில் ஏறி மன்னாருக்குப் போனான். பஸ்ஸில் ஏறியிருந்த பின்புதான் அவன் ஆறுதலாக முச்சவிட்டான். பஸ்ஸில் இருந்து கொண்டு செல்லவிடா உபாத்தியார் தீர்த்தமாடிய பகுதியைப் பார்த்தான் அந்தப் பக்கத்தில் ஒருவரின் தலைக்கறுப்பும் தெரியவில்லை. ஒரு வெற்றிப் புன்ன கையுடன் பஸ்ஸாக்குள் பார்த்தான். அங்கே ஒருவரும் தனக்குத் தெரிந்தவராக இல்லை. எனினும் அப்பிரயாணிகளின் முன்னிலையில் அப்பஞ்சாங்கத்தைத் திறந்து, அதற்குள் குறித்த காகிதத் துண்டு இருக்கிறதா என்று அவன் பார்க்க விரும்பவில்லை. அது அதற்குள்ளேயேயிருக்கும். அதைப்பற்றி அவன் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளவும் இல்லை.

எனினும், தான் அப்பஞ்சாங்கத்தைக் கொண்டு திரியும்பொழுது அக்காகிதத்துண்டு தவறி விழுந்து விடவும் கூடும் என்ற எண்ணத்தில், காலில் தட்டுப் பட்ட ஒரு சனல் கயிற்றை எடுத்து, அப்பஞ்சாங்கத்தைச் சுற்றிக்கட்டி வைத்துக் கொண்டான். இப்பொழுது தன்கையில் இருக்கும் அச்சிறு காகிதத்துண்டை நினைத்து, அவன் தனக்குள் மகிழ்ந்து கொண்டான். அவனுள்ளாம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியதென்றே சொல்லலாம்.

பஸ் மன்னார் போய்ச் சேர்ந்ததும் அங்கே யாழ்ப்பாணம் செல்லும் பஸ் நின்றது. கதிராமு உடனே அதில் ஏறிக்கொண்டான். பஞ்சாங்கத்தையும் கெட்டியாகக் கையில் வைத்துக் கொண்டான்.

யாழ்ப்பாணம் சென்ற பஸ் இடைபிடியே உள்ள கடைவீதிகளில் நிற்கும் பொழுது பிரயாணிகள் இறங்கித் தண்ணீர் குடித்து வெற்றிலை போட்டுச் சிரம பரிகாரம் செய்தார்கள். அந்நேரங்களிலும் கதிராமு பஞ்சாங்கத்தைக் கைவிடவில்லை.

பஸ் வழக்கம்போல் முறி கண்டியில் போய் நின்றது. ஒருபோதும் ஆலயப் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்காத கதிராமுவுக்கு அன்று முறிகண்டி விநாயகர்மேல் ஒரு விசேஷ பக்தி தோன்றியது. தான் இதுவரையும் கைவிடாத அந்தப் பஞ்சாங்கத்தையும், தான் கொண்டு வந்த ஒரு தேன் போத்தலையும், முறிகண்டி விநாயகர் ஆலயத்திற்கருகிலுள்ள ஒரு கடைக்குள் வைத்து விட்டு, கற்புரமும், தேங்காயும் அதே கடையில் வாங்கிக் கொண்டு போய் அன்று என்றுமில்லாத மாதிரி, விநாயகரை முழுமுறை வலம் வந்து தேங்காயை உடைத்துக் கற்புரத்தையும் கொண்டதிக் கைகூப்பி வணங்கினான்.

அவன் மீண்டு வந்து கடைக்குள் பார்த்த பொழுது தேன் போத்தல் இருந்தது. பஞ்சாங்கத்தைக் காணவில்லை. கடைக்காரரையும் மற்றையோரையும் விசாரித்தான்.

பழைய பஞ்சாங்கத்தை யாராகிலும் ஏன் எடுக்கப் போகிறார்கள். நீ எங்கோ தவற விட்டு வந்து இங்கே தேடுகிறாய்; என்று அவனை மற்றவர்கள் சேர்ந்து கேவி பண்ணினார்கள். அவன் அதற்கு மேல் ஒன்றும் பேச முடியாது, அவன் கட்டின மனக் கோட்டைகள். எல்லாம் இந்து விழுதுயரமேயுருவாக பஸ்ஸில் ஏறி இருந்தான்.

கடவுளவிரசடைமேற் கட்செவி யஞ்சாதே
பார்சிறையப் புள்ளரசைப் பார்த்து.
-நன்னென்றி.

சண்முகலிங்கத்தின் சமையற்காரணாகிய வல்லிபுரம், வருஷத்தில் இரண்டொரு முறை லீவு எடுத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் சென்று பனங்கள்ளால் முழுகிவரும் பழக்கமுள்ளவன். தான் பெண்சன் உரிமையுள்ள மாதச் சம்பளம் பெறும் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தன் என்று கள்ளுக்கொட்டிலிலே, நாலு பேர் முன்னிலையிலே, வருஷமொரு முறையேனும் சொல்லி இன்புறாவிட்டால் அவனுக்கு மனத்திருப்பதியேற்படாது.

பனங்கள்னாக் காலம் முடிய முன்னர் யாழ்ப்பாணம் போய்வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஒரு மாதத்திற்கு முன்னரே அவன் சண்முகலிங்கத்திடம் லீவிற்கு விண்ணப்பித்திருந்தான். சண்முகலிங்கமும் சரி, பார்ப்போம் என்று தனது அரைகுறைச் சம்மதத்தைத் தெரிவித்திருந்தான்.

அந்தச் சிறு காகிதத் துண்டு தவறின துக்கத்தில் சோகமேயிருவாகக் கிடந்த சண்முகலிங்கத்திடம், வல்லிபுரம் தான் முன்னர்க்கேட்டுக் கொண்டபடி அன்று ஊருக்குப் போக லீவு தரும்படி வேண்டினான்.

துக்கத்தில் தவித்த சண்முகலிங்கத்திற்குத் தளிமை தேவைப்பட்டது. சரி போய் வா, என்று வல்லிபுரத்திற்கு அவன் உத்தரவு கொடுத்தான். தனதுஏசமான் கவலையாய்க் கிடக்கிறார் என்பதும். அவரின் அச்சிறு காகிதத்துண்டு தவறிப் போன்றும், அக்காகிதத்தைக் கற்பகம் ஒரு பழைய பஞ்சாங்கத்துக்குள் வைத்ததும், அப்பஞ்சாங்கத்தோடு சேர்ந்து அக்காகிதம் காணாமற் போய்விட்ட தென்பதும், எல்லாம் வல்லிபுரத்திற்குத் தெரியும். துண்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சண்முகலிங்கத்தை இந்நேரம் விட்டுப் பிரிவது நன்றல்ல வென்று வல்லிபுரம் உணர்ந்த போதிலும், அவனால் தான் போட்டதிட்டத்தை மாற்ற முடியவில்லை. அவன் பேருந்சாகத்தோடு யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டான்.

வல்லிபுரம் சென்ற பஸ் திருக்கேதீஸ்வரத்தைக் கடந்து செல்கையில் பாலாவிக் குளக்கரையிலிருந்து ஒருவன் பஸ்ஸாக்கு ஒடி வருவதை அவன் அவதானித்தான் பஸ்ஸில் ஏறும் பொழுது அந்த மனிதன் கையில் ஒரு பஞ்சாங்கம் வைத்திருப்பதையும் கண்டான். அந்த மனிதன் கந்தையா வளவில் நின்ற கதிராமுதான் என்பதையும் அவன் அடையாளங் கண்டு கொண்டான்.

சண்முகலிங்கத்தின் சிறு காகிதத் துண்டு வைக்கப்பட்ட அந்தப் பஞ்சாங்கந்தான் கதிராமு வைத்திருந்த பஞ்சாங்கம் என்று உணர அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அதை எப்படியும் தான் அபகரித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், வல்லிபுரம் அந்தப் பஞ்சாங்கத்திலேயே கண் வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வல்லிபுரத்தைக் கதிராமுவுக்குத் தெரியாது சண்முகலிங்கத்தின் கூட்டத்தில் பல கூவியாட்கள் இருந்தமையால் அவர்களைக் கதிராமு அவதானிக்கவில்லை. ஆகையால், தான் வைத்திருக்கும் பஞ்சாங்கத்தில் அந்தப் பஸ்ஸாக்குள் இருக்கும் ஒருவன் கண் வைத்திருக்கிறான் என்பதைக் கதிராமு உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கதிராமு பஞ்சாங்கத்தைக் கைவிடாமல் இருப்பதைக் கண்டு அதைப்பிடுங்க என்ன செய்யலாம் என்று வல்லிபுரம் தீவிரமாக யோசித்தும் அவனுக்கு ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை. முறிகண்டிக் கடையில் பஞ்சாங்கத்தைக் கதிராமு

வைத்து விட்டுப் போன்றுடன், இதுவே சமயம் என்று வல்லிபுரம் அதை எவரும் பாராதிருக்க எடுத்துக் கொண்டான்.

பஸ் வண்டிகளிலே முன் பக்கத்திலே கூடாரத்தோடொட்டிய வண்ணம், சிவப்புச் சிலுவை அடையாளமிட்ட ஒரு பெட்டியிருக்கும் மருந்துப் பெட்டியென்று அவ்வடையாளம் காட்டிய போதிலும், கோட்டுச் சட்டையணிந்த படியாத மனிதன்போல அப்பெட்டிக்குள் ஒன்றுமிருப்பதில்லை.

வல்லிபுரம் தான் எடுத்த அந்தப் பஞ்சாங்கத்தைக் கையில் வைத்திருந்தால் ஆபத்து என்று உணர்ந்து அந்தப் பெட்டிக்குள் கொண்டுபோய் வைத்து மூடிவிட்டான். பிரயாணிகள், இறங்கி முறிகண்டி விராயகரை வணங்கச் செல்லும் ஆரவாரத்தில் ஒருவரும் இதைக் கவனிக்கவில்லை.

பஞ்சாங்கத்தைக் காணவில்லையென்று தேடின கதிராழுவைத் தானும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கேவி பண்ணினான்.

கதிராழு பஞ்சாங்கத்தை இழந்த துக்கத்தினால் தனது பிரயாணத்தை மேலே தொடராது கிளிநொச்சியில் இறங்கிவிட்டான். இச்செயல் வல்லி புரத்திற்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது. எனினும் அப்பிரயாணிகள் முன்னிலையில் பெட்டியைத் திறந்து அப்பஞ்சாங்கத்தை எடுத்தால் தனது களவு வெளிப்பட்டு விடும் என்று நினைத்து அதை ஒருவரும் அறியாமல் எடுக்கத்தக்க தருணத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பஸ் . வண்டி வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பிரயாணிகள் இடையிடையே இறங்கினார்கள். புதிய பிரயாணிகளை ஏற்றாமல் போனார்கள். பஸ்ஸில் அவர்கள் நினைத்ததுதானே சட்டம்.

அந்தப் பஸ் கண்டக்டருக்குச் சினிமாப் பாட்டுக்களிலே ஒரு அலாதியான பிரியம். எங்கும் தேடிக் கிடையாத ஒரு சினிமாப்பாட்டுப் புத்தகத்தை மன்னரிலே கண்டுபிடித்து வாங்கி, வல்லிபுரத்திற்கு முன்னரே அப்பெட்டியுள் அப்புத்தகத்தை அந்தப் பஸ் கண்டக்டர் வைத்திருந்தான்.

பஸ் சாவகச்சேரியைக் கடந்ததும் அதிகமானோர் இறங்கி விட்டார்கள். கண்டக்டருக்கும் உற்சாகம் பிறந்தது. அவன் அந்த முதலுதவிப் பெட்டியைத் திறந்து தான் வைத்த சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகத்தை எடுக்கச் சென்றான். அதனுள் கயிற்றால் வரிந்து கட்டியப்பழைய பஞ்சாங்கம் இருக்கவே, தன்னை அறியாமல் அந்தப் பெட்டியைத் திறக்க யாருக்கு அதிகாரம் உண்டு என்ற ஆத்திரத்தில் அப்பஞ்சாங்கத்தைச் சுழற்றி பஸ்ஸாக்கு வெளியே ஏறிந்தான். ஒடும் பஸ்ஸில் வல்லிபுரம் அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனால் என்ன செய்ய முடியும்.

(13)

இச்செயலா வீதுவரு மன்றாரா யாமலே
எச்செயலும் மேலோரியற் றார்தாம்- இச்சையொடு
வல்லை யியற்றுவரேல் வந்திடுமே மாறாத
ஆல்ல வவர்க்கெள்றேயறி
பாலாமிர்தம்.

நளமகா இராசனும், தமயந்தியும் ஒரு பட்சீயைப் பிடிப்பதற்காக, அப்பட்சிக்குமேல் விரித்த சீலையை அவர்கள் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே அப்பட்சி கொண்டு பறந்ததுபோல. வல்லிபுரத்தின் கண்ணுக்கு முன்னாலே அப்பஞ்சாங்கம் வெளியே பறந்தது. நல்ல வேளையாக அது கயிற்றினால் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தமையால், அதற்குள்ளிருக்கும் சிறு காகிதத் துண்டு விழாதென்று நினைத்து வல்லிபுரம் சிறிது ஆழுதலடைந்தான்.

அப்பஞ்சாங்கம் எங்கே போய் விழுக்கிறதென்று, வல்லிபுரம் பஸ்ஸாக்குப் பின்னால் எட்டிப் பார்த்தான். அது ஒரு வளவுக்குள் விழுந்தது. வல்லிபுரம் இறங்கும் இடம் சமீபத்து. அதற்கு முன்பே இருங்கி அப்பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு செல்லவோம் என்ற கருத்தில், உடனே தான் இறங்கப் போவதாகக் கூறி, பஸ்ஸை மறிந்து இறங்கிக் கொண்டான்.

அந்தப் பஸ் கண்டக்டர் பஞ்சாங்கத்தை எடுத்து ஏறிந்ததும் ஒரு வகைக்கு நல்லதாய்ப் போய்விட்டது என்று நினைத்து மகிழ்ந்து கொண்டு, பஞ்சாங்கம் விழுந்த இடத்தை நோக்கி வல்லிபுரம் சென்றான். அது ஒரு வளவில் ஆள் நடமாட்டம், இல்லாத ஒரு முலையில் விழுந்து கீட்டின்து. அந்த வளவின் வேலிக்கும் ஒரு மலூடத்திற்கும் இடையிலுள்ள ஒரு ஒடுங்கிய இடத்திற்குள்ளே அந்தப் பஞ்சாங்கம் கிடந்தது.

அந்த மாலை நேரத்திலே, பகிரங்க ரோட்டிலே, வேலியால் ஏ அப்பஞ்சாங்கத்தை எடுப்பது ஆயத்தாக முடியும். அந்த வளவுக் காரருக்கு விஷயத்தைச் சொல்லி முறையாகப் போய் எடுப்பதே புத்தியான காரியம் என்ற வல்லி புரத்தின் குற்றம் செய்த நெஞ்சிற்குத் தோன்றவில்லை. இரா நேரத்திலே சன நடமாட்டம் குறைந்த பின்னர், வேலியால் ஏறி எடுத்துக்கொள்வது, சலபழு தொல்லையற்றுதுமான வழியென்று அவன் நினைத்தான். அந்த வளவைக் குறிப்பாகப் பார்த்து வைத்துக் கொண்டு அவன் திரும்பினான்.

வல்லிபுரம் வந்து நிற்கும் காலத்தில், மழுக்கமாகக் கள்ளுக் குடிக்கின்ற கள்ளுக் கொட்டிலுக்குச் சென்றான். "வாருங்கோ தம்பி! இப்பதான் வருகிறீர்கள் போவிருக்கு" என்று அக்கள்ளுக் கொட்டிற் சொந்தக்காரரான முருகன் வல்லிபுரத்தை வரவேற்றான். வல்லிபுரம் வீட்டுக்குப் போக முன்பு தன்னிடம் வந்து தான் போவான் என்பது முருகனுக்குத் தெரியும் அன்றியும் தன்னிடம் குடிப்பவர்களில் நல்லுணவைக் கண்டு நாய் வாலாட்சி சுற்றிச்சுற்றி வருவது போல, வாயில் நீருறக்கள்ளுப் பானையை எட்டி எட்டிப் பார்ப்பவர் யார் யார் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும் ஆனானப்பட்ட ஆட்கள் எல்லாம் அந்தக் கள்ளுத் தண்ணீருக்குள் மடங்குவது அவனுக்கே புரியாத ஒரு அதிசயமாகும்.

தான் வந்து நிற்பதை முருகனின் முத்த மகன் மூலம் தனது வீட்டுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டுப் பானையில் ஊற்றிய கள்ளுடன் வல்லிபுரம் ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். வல்லிபுரம் கள்ளின் நினைப்பில் நெடுந்தாரம் பிரயாணங்கு செய்து வந்தான் என்பதும், அவன் இப்போதைக்குப் போக மாட்டான் என்பதும் முருகனுக்குத் தெரிந்திருந்தமையால், அவனுக்கு ஒரு பக்கமாகக் கள்ளையும் கொடுத்துவிட்டான்.

வல்லிபுரம் புரைக்கேறாமல் நிதானமாக முதலில் கொஞ்சம் கள்ளைக் குடித்து விட்டுப் புகையிலைச் சுற்றைப்பற்றிக் கொண்டுதான் எடுக்கும் சம்பளம், சம்பளம் தங்களுக்கு வருகிற திகதி, பென்சனுக்காக மாதாமாதம் கழிக்கிற தொகை ஆகியனவற்றைப் பற்றி, ஆங்கில வார்த்தைக்களையும் இடையிடையே கலந்து, அங்குள்ளவர்களிடம் தனது பெருமையை வெளியிட்டான்.

இரவு ஒன்பது பத்து மணியானவுடன் முருகனிடம், "ஒரிடத்திற்குப்போய் விட்டுப் பிறகு வருகிறேன். இந்த மிச்சக் கள்னு இருக்கட்டும்" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டான்.

அன்று நிலா வெளிச்சம் இல்லாத முன் இருட்டு நாள். அந்நேரத்தில் அந்த வளவைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கு வல்லிபுரம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டான். கால் ஒரு நிலையில் நில்லாத வெறி தெருநாய்கள் ஒரு பக்கம் தூரத்தின. இரண்டு முன்று வளவு வெலிகளில் ஏறிப்பார்த்துக் கடைசியாக மலகூடம் இருந்த வளவைக் கண்டு பிடித்தான்.

அவ்வளவுக்குள் சிறிது தூரத்திலே பெரிய கல் வீட்டில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. ஆட்கள் அதிகம் நடமாட்டம் இல்லாவிட்டாலும், ஐன்னல்களும், கதவுகளும் திறந்திருந்ததிலிருந்து அங்கே ஒருவரும் இன்னும் படுக்கவில்லையென்று தெரிந்தது.

வல்லிபுரம் ஒசையின்றி அந்த உயர்ந்த வேலியால் ஏறி உள்ளே இறங்கிப் பஞ்சாங்கம் இருந்த இடத்தைப் பார்த்தான். பஞ்சாங்கம் அப்படியே அந்த இடத்தில் பத்திரமாய்க் கிடந்தது.

அவன் ஒரு புன்சிரிப்புடன் அந்தப் பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு, வெளியேற வேலியில் ஏற்போகிற சமயம், வீட்டின் முன்பக்கத்திலிருந்து வல்லிபுரம் நின்ற பக்கத்திற்கு யாரோ வருவது தெரிந்தது. அச்சமயத்தில் வேலியில் ஏறினால் கண்டு விடுவார்கள் என்று நினைத்து அந்த ஆள் திரும்பிப் போகும் வரையும், மலகூடத்திற்குள் நிற்பது வசதி என்று வல்லிபுரம் மலகூடத்தைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

உள்ளே சென்ற வல்லிபுரத்தின் கீழ்வாயை ஒரு முரட்டுக்கை நெருக்கீப் பிடித்துக் கொள்ள, இன்னொருகை அவன் விலாவின் இரு பக்கங்களில் குத்தியது. சற்றும் எதிர்பாராத இத்தாக்குதல், அன்று முழுவதும் கள் அன்றி வேறு உணவு உண்ணாத வல்லிபுரத்தை எதிர்த்தாக்குதலுக்கு இடமின்றிச் சோரச் செய்து விட்டது. அவன் அறிவு மயங்கி அம்மலகூடத்துள் வீழ்ந்தான். அவன் கையில் இருந்த பஞ்சாங்கம் மலகூட வாளிக்குள் வீழ்ந்தது.

(14)

சோமன் புறப்படத் தென்றலும் வீசத் துயிலொழிய மாங்கக் கோறுங் குயில்வந்து கூவிட அந்நேரத்திலே நாழும் பிழைத்து மனிதர் முன் பேசிட நாழுமுண்டாய்க் காமக்கலகந் தெளிந்துபின் னானுங் கதை சொல்வனே.

-காளமேகப் புலவர்.
வல்லிபுரம் சிறிது நேரத்தால் மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்துப் பார்த்தொழுது, மலகூடத்திற்கு வெளியே பேச்கக் குரல் கேட்டது. மலகூடக் கதவு வெளியே பூட்டப்பட்டிருந்தது. நிலவொளி மேல் துவாரத்திற்குள்ளால் உள்ளே விழுந்தது. வெறியும் முறிந்து விட்டது.

அந்நேரத்தில் மலகூடக்கதவைத் திறக்க முயல்வது ஆபத்து என்று, அரவமின்றி வெளியே கேட்கும் பேச்சை அவதானித்தான்.

நாடகத்திற்கு ஒத்திகை செய்யவர்களின் குரலைப் போல வெளியில் கேட்கும் தொனி அவனுக்கு இருந்தது. மெல்லிய ஒசையாக இருந்தபோதிலும் தெளிவாக அவனுக்கு கேட்டது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் உரையாடுகிறார்கள்

என்பதையும் அவனால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

"என் கண்ணே! கண்ணின் கருமணியே! உன்னைக் கணப் பொழுதும் இனிப்பிரியேன்! எனக்காக நீ உனக்காக நான்," - இது ஆணின் குரல்.

"ஜேயா, என் அரசே! இரைந்து பேசாதீர்கள் அம்மா விழிப்பாயிருக்கிறான்." இது பெண்ணின் குரல்.

"அம்மா விழித்தாலென்ன? ஆண்டவன் நேரில் வந்தாலென்ன? இதோ உன் பூங்கரத்தைப் பற்றியிருக்கும் எனது கரத்தைச் சிறிதும் இனி நெகிழ்க்கப் போவதில்லை."

"ஜேயா, கைவலிக்கிறது. கையை நெரியாதீர்கள்."

"காந்தார் மலரணைய நின் பூங்கரத்தின் மென்மையை நான் உணராதவனோ."

அவர்களுடைய சம்பாஷணை இதே பாணியில், ஒரு முடிவில்லாமல் சுற்றிச் சுற்றிச் சென்றது. வல்லிபுரத்திற்குச் சிறிது நேரத்திற்குமுன் குத்திய அம்முரடனின் குத்துகள் வலித்தன. வேறு வழியின்றி அவர்கள் கதையைக் கேட்டுக்கொண்டு அம்மலகூடத்துள் கிடந்தான்.

அங்கே பேசிய பெண் குரல் தான் சண்முகவிங்கத்தின் தகப்பனுக்குக் கடன் கொடுத்த கணபதிப்பிள்ளையின் மகள் கமலாதேவி. அவளுடைய காதலனின் குரல்தான் ஆண்குரல், அவன் பெயர் பத்மநாதன் அவன் பஸ் டிக்கட் பரிசோதகராக வேலை பார்த்து வந்தான்.

பத்மநாதனின் நீண்ட காற்சட்டையும், அழகான கைக்கடிகாரரும், நனை உடை பாவனைகளும், பஸ் முழுவதற்கும் பெரிய தலைவன் என்று பஸ்ஸிலே படிக்கப் போய் வந்த கமலாதேவிக்குத் தோன்றியது. அவர்கள் இருவரு காதலர்கள் ஆனார்கள்.

அவர்களுடைய அன்றைய சம்பாஷணையில், கமலாதேவி தனது காதலனுக்கு இரண்டு வேலைகள் கொடுத்தார். அதற்குக் கூலியாக ஒரு தொகைப் பணமும் கொடுத்தத் தனது காதலனை அனுப்பி வைத்தாள்.

ஒன்று செல்லையா உபாத்தியாயர் கொண்டு வருகிற சாதகத்தைப் பத்மநாதன் திருத்திரும்பவும் சண்முகவிங்கத்திற்கு அனுப்பிவிடவேண்டும். சண்முகவிங்கத்தின் காதல் நிறைவேறினாற்றான், தான் பத்மநாதனை விவாகஞ் செய்வதில் இடைஞ்சல் ஏற்படாது. ஆகையால் அச்சாதகத்தைத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும் என்பது கமலாதேவியின் எண்ணம்.

பத்மநாதன் இப்பொழுது பார்க்கிற தொழிலை விட்டுக் கொழும்பில் வேறு உத்தியோகம் எடுக்க வேண்டும் என்பது கமலாதேவியின் மற்றக்கட்டளை. பத்மநாதன் எஸ்.எஸ்.எலி. கூட்டச் சித்தியடைய வில்லை என்பது அப்பேதைப் பெண்ணுக்குத் தெரியாது.

இத்தீர்மானங்களோடு அன்று காதலர் இருவரும் பிரிந்தனர். அதற்குமுன், வல்லிபுரத்தை மலகூடத்துள் குத்தி மடக்கிய முரடன் இக்கதைக்குத் தொடர்பில்லாதவன்.

கணபதிப்பிள்ளையிடம் பணம் அதிகம் உண்டு என்பது உலகப் பிரசித்தமான விடுயம். அவருடைய பணப் பெட்டி எங்கே இருக்கிறது, திறப்புகளை எங்கே வைக்கிறார், எங்கே படுக்கிறார், என்பனவற்றை. அறிந்து அவருடைய பணத்தைத் திருடுவதற்காக அம்முரடன் வந்தான்.

கணபதிப்பிள்ளை வளவில் மலசலகூடத்துக்குள் நின்று பார்த்தால் அவ்வீடில் நடப்பவை எல்லாம் தெரியும். ஆகவே அம்முரடன் மலசலகூடத்துக்குள்

நின்று தனக்கு வேண்டியவற்றை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வல்லிபுரம் திட்டரென அதற்குள் நுழைந்தான். அவன் தன்னைப் பிடிக்க வந்தவன் என்று நினைத்துக் கொண்டு, அவனைக் கையால் குத்தி மடக்கி விட்டு முரடன் தப்பி ஓடிவிட்டான்.

அதன்பின் மற்றக் கள்வனாகிய கமலாதேவியின் காதலன் வந்தான். அந்தக் கள்வனும் சென்றியின் வல்லிபுரம் வெளியே கொழுவியிருந்த கதவை முன்னும் பின்னும் அசைக்க அது திறப்பட்டது.

மலசலகூட வாளிக்குள் விழுந்திருந்த பஞ்சாங்கத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வல்லிபுரம் சாவதானமாக வெளியேறி வழியில் தென்பட்ட ஒரு குளத்தில் அரைவாசி மலத்துள் தோய்ந்திருந்த பஞ்சாங்கத்தை மேலும் தோய்த்துக் கழுவிக் கொண்டு கள்ளுக் கொட்டிலுக்குச் சென்றான்.

அக்கள்ளுக் கொட்டிலை நடத்திய முருகனுக்கு ஒரு அபூர்வமான யோசனை தோன்றிற்று அங்கேயிருந்து கள்ளுக் குடிப்பவர்களுக்கு வெறி முற்றிய நேரத்தில் சில சமயம் ஒரு குானம் பிறந்து, கடவுளை நினைத்து பாடுவார்கள். அவர்களுக்கு வசதியாக அக்கொட்டிலில் முருகன் படத்தை அவன் தூக்கியிருந்தான்.

வல்லிபுரம் தான் கொண்டு வந்த பஞ்சாங்கத்தை உலர்ட்டும் என்று நினைத்து அப்பத்திற்கும், அப்படம் தூக்கியிருந்த தூணுக்கும் இடையில் வைத்து விட்டு, மிகுதிக் கள்ளைக் குடித்துவிட்டுத் தன் வீட்டுக்குச் சென்றான். மறுநாட்காலை வந்த பார்த்த பொழுது பஞ்சாங்கத்தை காணவில்லை.

(15)

பொய்யருக்குப் பொய் யுரைத்தால்
வெற்றியா எவருக்கும் பொய்யாகாத

மெய்யருக்குப் பொய்யுரைத்தால்
தேய்பிறைபோற் றவங்குறையு மிடியுண்டாகும்
துய்யதாய் தந்தையர்க்குப்பொய்யுரைத்தால்
வறுமை பினிதொலையா வென்றும்
உய்யவரு டேசிகற்குப் பொய்யுரைத்தா
நரகமது வுண்மைதானே”

அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார்

திருக்கேதீஸ்வரத்தினின்று அன்று மாலை புறப்பட்டு நடு இராத்திரியில் தனது வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த செல்லையா உபாத்தியாயருக்குத் தான் பாடுபட்டு, அயகித்த பஞ்சாங்கம் தவறினது சிறிது துக்கந்தான். அதற்கிணி என்ன செய்யலாம்: “கிட்டாயின் வெட்டென மற” என்று நினைத்து ஆழுதலடைந்தார்.

அவர் மறுநாள் காலையில் எழுந்து, தான் வந்த சம்பவத்தை அறிவித்து, வழக்கப்பிரகாரம், கலப்பற்ற புதிய கள்ளைக் குறித்த இடத்தில் வைக்கக் கொல்வதற்காக முருகனின் கொட்டிலை நோக்கிச் சென்றார். அவர் தனது வழமையான பாதையான, கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் பின் பக்க வழியால் வந்த முருகனைக் கூப்பிட்டார். அத்தருணம் கள்ளுக் கொட்டிலிலுள்ள முருகன் படத்திற்குப் பின்னால் தான் முதனாள் இழுந்த பஞ்சாங்கம் போன்று ஒன்று இருப்பதைக் கண்டார். இ : “ வாரகன் திருவிளையாடல் தான்” என்று

சொல்லிக்கொண்டு அதை எந்ததுப் பார்த்தார். அதே பஞ்சாங்கமாயிருப்பதைக் கண்டு இறைவன் திருவுருளை நினைந்து, அதிசயத்தோடு “பஞ்சாங்கத்தையும் கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றார்.

வீட்டில். தன்னிடம் கல்வி கற்ற பழைய மாணவனாகிய பத்மநாதன் என்பவன் செல்லையா உபாத்தியாயரை தீர்பார்த்து இருந்தான். “ உதன்ன உபாத்தியாயர் கையிலே? ” என்ற பத்மநாதன் அவரை விசாரித்தான்.

செல்லையா உபாத்தியாயர் தனது வெற்றிப் பிரதாபத்தைக் கூறத் தக்க தருணத்தில் தனது மாணவன் கிடைத்ததைக் கண்டு உள்ளுற மகிழ்ந்தவராய். பார் பத்மநாதன். இந்தப் பஞ்சாங்கத்திற்காக எத்தனையோ மைல் தூரம் பிரயாணங்கு செய்து இதை எடுத்தேன். கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாதமாதிரிக் கடைசியில் என் கையிலிருந்து தவறிவிட்டது. ஆனால் இந்தப் பஞ்சாங்கத்திற்குச் செல்லையா உபாத்தியாயர் எப்படி ஆன ஆள் என்று தெரியாது. விட்டேனா! பார! என்று பத்மநாதனுக்கு ஒரு வீரப் பிரசங்கம் செய்தார். அத எப்படிப் பின்பும் அவர் கைக்குக் கிடைத்ததென்று அவர் சொல்ல விரும்பவுமில்லை பத்மநாதன் கேட்க விரும்பவுமில்லை.

அந்தப் பஞ்சாங்கம் தான் தான் திருட வேண்டிய பொருள் என்று அவன் யோசித்துக் கொண்டு. எங்கள் வீட்டிலே பழைய பஞ்சாங்கம் முழுவதும் அடுக்காயிருக்கிறதே என்னைக் கேட்டால் நான் தந்திருப்பேனே இதற்கு இவ்வளவு அலவலானேன் என்று பத்மநாதன் தனது முடிவை உறுதிப்படுத்துவதற்காக மேலும் கிண்டினான்.

பஞ்சாங்கத்திற்காக வல்ல; பத்மநாதன் இப்பஞ்சாங்கத்தில் ஒருவளின் பிறந்த நேரம் குறித்திருக்கிறது; அதற்காகத்தான் எனும் செல்லையா உபாத்தியாயர் கூறினபொழுது மிகுதியை யூகிக்கப் பத்மநாதனுக்கு நேரம் செல்லவில்லை. அவரை அந்த இடத்தால் அப்பொழுதே யகற்றி, மேசைமீது அவர் வைத்த அந்தப் பஞ்சாங்கத்தை உடனடியாக எடுத்துக் கொண்டு போவதே சிக்கவில்லாத நேரான வழி என்று பத்மநாதன் நினைத்தான்.

அதேல்லாம் சரி உபாத்தியார்! உங்களை நெடுந்தீவுக்கு மாற்றியிருக்காமே! நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையோ! என்று ஒரு பெரிய குண்டைத் தூக்கிப் பத்மநாதன் போட்டான்.

செல்லையா உபாத்தியாயின் சப்த நாடிநரம்புகளும் ஒடுங்கி, முகம் களையிழந்து, விழி புரண்டு. முனியறைந்த மாதிரி முச்ச விடுகிறாரா! இல்லையா என்று கூற முடியாதபடி அவர் இருந்தார். எந்த இடத்திலேயாருக்குத் தொட வேண்டும் என்ற விததை செல்லையா உபாத்தியாயின் பாடசாலை முகாமைக்காரருக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதே விதத்தையைப் பத்மநாதனும் அறிந்திருந்தான். அந்த இடத்தில் தொட்டான். உடனே செல்லையா உபாத்தியாயர் மினசாரத்தால் தாக்குண்டவர் போலானார்.

அதேன் உபாத்தியாயர்! மற்ற எல்லாரும் இருக்க உங்களை மாற்ற வேண்டும். எனக்குக் கேட்ட நேரந் தொடக்கம் பெரிய ஆக்திரமாயிருக்கு என்று பத்மநாதன் மேலும் உருகி வழிந்தான்.

அவனுடைய அன்பான வார்த்தையில் களை தெளிந்த செல்லையா உபாத்தியாயர், மனேச்சர் தன்னுடைய ஆடொன்று கிடாய்க்குவிட வேண்டும் என்று சொன்னவர், நான் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அதன் பின் அந்தப் பக்கம் போகவில்லை. சில வேளை அந்தக் கோபந்தானோ என்று அவர் அடித்தொண்டையால் கூறினார். குறவும் கம்மிப்போய்விட்டது.

இப்பவே போய் அந்த ஆட்டைக் கொண்டு வந்தால் அலுவல் சரி என்று பத்மநாதன் கூறினான்.

ஆட்டைக் கொண்டுவர எனது பெண்சாதி சம்மதிக்கிறாளில்லை. என்னிடம் ஒரு செவியன் கிடாய் நிற்பது உண்மைதான். மறி ஆட்டை அதற்குக் காட்டினால் அது தீன் தீன்னாது. பழுதாய் விடும். மானமாய் விற்க முடியாது என்று எனது மனைவி கொண்டு வரப்படாது என்று கூறுகின்றாள்.

அதற்காக இப்பொழுது நெடுந்தீவுக்குப் போகப் போகிறீர்களா? என்று பத்மநாதன் திருப்பிக் கேட்டான்.

இந்தச் சின்ன விஷயத்திற்காக என்னை மாற்றியிருக்கமாட்டார். என்று சொல்லிச் செல்லையா உபாத்தியாயர் யோசித்தார்.

பொன்னையா உபாத்தியாயர் ஏதும் கோள் விட்டிருப்பாரோ அவர் மனேச்சற்றை கையாளன்றோ என்று பத்மநாதன் கரண்டினான்.

ஓ! பொன்னையா உபாத்தியாயர் இரண்டொரு இன்குரள்ஸ் பிடித்துத்தரச் சொல்லிச் சொன்னவர் அவர்தான் சிலவேளை ஏதும் கோள் விட்டாரோ தெரியவில்லை.

நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் என்று பத்மநாதன் வற்புறுத்தினான். எதற்கும் நான் பொன்னையா உபாத்தியாயர் வீட்டை போட்டு வாறன் என்று தனது வீட்டுக்காரருக்கும் கேட்கக் கூடியதாக உரத்துக் கூறிவிட்டுச் செல்லையா உபாத்தியாயர் ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார். அவரது டபட்பில், பத்மநாதனை இரு, போ, என்று கூட அவர் சொல்லவில்லை.

பத்மநாதன் அவர் போவதை இருந்து பார்த்தவிட்டு, ஒரு புன்சிரிப்புடன் முந்து சென்று அப்பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு, செல்லையா டபாத்தியாயின் மனைவியிடம் உபாத்தியாயருக்கு நெடுந்தீவுக்கு மாற்றம் என்று கதைத்தார்கள் உண்மையோ பொய்யோ என்று அறிந்துவரப் போட்டார் என்று கூறிவிட்டு மௌலிய வெளியே நடந்தான்.

(16)

பொல்லாத மூர்க்கருக்

கெத்தனைதான் புத்தி போதிக்கினும்

நல்லார்க் குண்டான

குணம்வருமோ நடு ராத்திரியிற்

சல்லாப் புடவை குளிர்தாங்குமோ

நடுச் சந்தையினிற்

செல்லாப் பணஞ் செல்லுமோ

தில்லைவாழுஞ் சிதம்பரனே.

-பொற்கீளந்தைப் படிக்காகத் தம்பிரான்

பண்டைக் காலத்து ஆசிரியர்கள் கதைக்குள்ளே கதைகளும், உபகதைகளும் கூறிக்கதையை வளர்த்துக் கொண்டே போவார்கள். அக்கருத்து எனக்கில்லையாயினும், கற்பகத்தின் கதையோடு தொடர்புகொண்ட கமலாதேவியின் கவியாணத்தைக் கூறவேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

பத்மநாதன் தனது காதலி கமலாதேவி கொடுத்த பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தனது பஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வேலையையும் வேண்டாம் என்று எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுக் கொழும்புக்குச் சென்று ஒரு விடுதிச் சாலையில் தங்கினான். அங்கிருந்து கொண்டு தான் வருமான வரிக் கந்தோரில் இரகசியப் புலன் விசாரணைப் பகுதியில் வேலை பார்ப்பதாகவும், மாறுவேடத்தில் பற்பல இடங்களுக்கும் சென்று குறிக்கப்பட்டவர்களின் வருமானத்தை அறிந்து வருவதாகவும், தனது உறவினருக்கும், நண்பர்களுக்கும் அறிவித்தான்.

கொழும்பு மாநகரிலே உத்தியோகம் பார்க்கின்ற அவனுடைய ஊரவர்கள், அவனைத் தேடிப் பிடித்து என்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறான் என்று விசாரிக்கவில்லை. அது சிரமான காரியமுகும். பத்மநாதனைப் போன்றவர்களாற்றான் விசாரித்து உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியும் தானும் தன் பாடுமாக உத்தியோகத்தலத்திற்கும், விடுதிக்கும் ஒடுகிறவர்கள், பத்மநாதனின் துப்பைத் துலக்க முன்வரவில்லை. ஏதோ உத்தியோகம் பார்க்கிறானாக்கும் என்று நினைத்துத் தங்களை விசாரித்தவர்களுக்கு ஆழாம் சொல்லி விட்டார்கள். அவன் சொன்னமாதிரி ஒரு உத்தியோகம் இருக்கிறதோ என்றுகூட அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. பத்மநாதன் கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்க்கும் கதை அவனுடைய ஊர் முழுவதும் உறுதியாகப் பரவிட்டது. அதற்கு மறுப்புச் சொல்வார் எவருமில்லர்.

அந்த வாய்ப்பான நேரத்தில் கமலாதேவி தனது காதலைத் தாய்க்குச் சிறிது சிறிதாக வெளியிட்டாள். தனது மகள் நல்ல ஒரு கணவனைத் தேடி பிடித்திருக்கிறாள் என்று தாய் அவனுக்குத் திருவ்ஷ்டி கழித்தாள்.

கமலாதேவியின் தாய் தனது புருஷனிடம் பத்மநாதனைப்பற்றிப் புகழ்ந்தாள் அவன் ஒரு சிறந்த வாலிபன் என்று போற்றினாள். கணபதிப்பிள்ளைக் கு அவன்மீது பொதுவாக விருப்பமில்லாவிட்டாலும், மனைவியின் தூண்டுதலா பதம் நாதனைப் பற்றி விசாரித்தார். கொழும் பில் ஏதோ நல்ல உத்தியோகமாயிருக்கிறான் என்று எல்லா இடத்திலிருந்தும் ஒரே மாதிரியாகக் கணபதிப்பிள்ளைக்குத் தகவல் வந்தது. கணபதிப்பிள்ளையும் அவ்வளவோடு திருப்திப் பட்டுக் கொண்டார்.

மூன்று மாதங்களின் பின் மூன்றுநாள் வீவில் வந்திருப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு பத்மநாதன் ஊருக்கு வந்தான். தொழிலொன்று மின்றி விடுதிச்சாலையில் சாப்பிட்டமையால் முன்னரிலும் வாட்ட சாப்பிடமாயிருந்தான்.

கண்ணுக்குக் கண்ணாடி, கையில் கடிகாரம், நீண்ட காற்சட்டை, இத்தியாதி அலங்காரங்களோடு காரிலிருந்து இறங்கி, மிடுக்காக நடந்து, கமலா, என்று அழைத்துக்கொண்டு, முதலில் கணபதிப்பிள்ளையின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

தான் வந்திருப்பதை ஒருவரும் அறியக்கூடாதென்றும், வருமானவரி கட்டாமல் கடத்துபவர்கள் தன் வீட்டில் வந்து மொய்த்து விடுவார்கள் என்றும், கமலாதேவிக்கும், அவள் தாய்க்கும் கூறியிட்டுக் கொழும்பிலிருந்து கொண்டு வந்த சொக்லேட் பெட்டிகளையும் கொடுத்து விட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் போனான்

கமலாதேவியின் தாய் தன் புருஷனை ஏவி விவாகப் பேச்சைத் தொடக்குவித்தாள். பத்மநாதன் தான் உத்தியோகம் ஆகி ஒரு வருஷம் முடியமுன் விவாகஞ் செய்வதில்லையென்ற ஒரு கொள்கையோடு இருப்பதாக முதலில் மறுத்துவிட்டான்.

கணபதிப்பிள்ளையின் ஆட்கள் விடாது, தம்பி, தம்பி, என்று அவனுக்குக் தூபம் போட்டனர். தான் முன்று நாள் லீவில் வந்ததென்றும், இதற்குமேல் லீவு தரமாட்டார்கள் என்றும் பிறகு அவன் வேறொரு தடையைக் கூறினான்.

கணபதிப்பிள்ளை சோர்க்கிற நேரத்தில் அவர் மனைவி தாண்டவே, பத்மநாதனைப் பலரும் குழந்து நெருக்கினார்கள்: அவனும் கடைசியில் ஒரு வார லீவுக்குத் தந்தியடிப்பதாக ஓப்புக் கொண்டான். ஒரு வாரத்திற்குள்ளே எல்லாவற்றையும் முடிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டான்.

அவன் விருப்பப்படியே செல்வன் பத்மநாதனுக்கும், செல்வி கமலாதேவிக்கும் மிகவும் ஆடம்பரமாக விவாகம் நடந்தேறியது.

அதன்பின் அவனுக்குக் கொழும்புக்குப் போகவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை என்பதும், கணபதிப்பிள்ளை தம்பதிகள் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டதற்குத் தங்களிலே மனம் வருந்துவதற்கு வேறு செய்யக்கூடிய தொன்றுமில்லை யென்பதும் வெளிப்படை ஆகையால் நாம் கற்பகத்தின் கதைக்குப்போவோம்.

(17)

சிவகாமி யானுனது சிதம்பரனே என்னச்
செப்புமுனம் இருவருமற் றோருருவம் ஆனார்
எவர்தாமுன் அணைந்தனரென்றிதுகாறும் அறியோம்.
இருவரு மொன்றாயினரென் றேயறையும் சுருதி
-மனோன்மணியம்.

கற்பகமும் சண்முகவிங்கமும் தத்தம் இடங்களில் ஊனையும் வெறுத்துச் சோகமே யுருவாய்க் கிடந்தனர். அவர்களின் பரிதாப நிலையைக் கந்தையாவால் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை.

“ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்று சொல்லிக் கொண்டு திருக்கேதீஸ்வரம் சென்றார் திருக்கேதீஸ்வரநாதரை வணங்கிக்கொண்டு “ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆலய வாயிலில் வந்து இருந்தார். சகிக்க முடியாத துங்பம் தோன்றிய காலத்தில் அவ்வாறு அவர் நடந்து கொள்வது வழக்கம்.

மாங்கொட்டைச் சுவாமியார், கந்தையா இருந்த இடத்திற்கு வந்து நானும் ஒரு பித்து, இதற்குள் இருப்பதும் பித்து என்று கழுத்தில் உள்ள மாங்கொட்டையைச் சுட்டிக் காட்டிச் சொன்னார்.

“ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்று கந்தையா சொன்னார்.

அப்ப நியமொரு பித்து என்று அந்தச் சுவாமியர் சொன்னார்.

அதற்கும் கந்தையா “ஏதோ திருவருள் விட்ட வழி” என்றார்.

நீ சோதனையில் சித்தியடைந்து விட்டாய் என்று அந்தச் சுவாமியார் சொல்லிக் கையில் வைத்திருந்த ஒரு சிறு கட்டைக் கந்தையாவின் கையில் வைத்து விட்டு அவ்விடத்தில் நிற்காமலே சென்று மறைந்து விட்டார்.

கந்தையா திரும்பிப் பார்த்தார் அவரைக் காளனில்லை. கையில் இருந்த கட்டைப் பார்த்தார். பழைய காகிதங்களும் விழுதி, பூ, வில்வம், ஆகியவைகளும் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது அக்கா’டு அதைப் பக்தியுடன் வெற்றிலை. மழித்து

வைத்திருக்கிற தனது கடுதாசிக்குள் வைத்து. மடிக்குள் வைத்துக் கொண்டார்.

சன்முகலிங்கத்திற்கு அன்று அவனுடைய வீடு வளவு விலைப்பட்போகிறது என்று காகிதம் வந்தது. கடன் கொடுத்த கணபதிப்பிள்ளை, கோட்டில் வழக்குத் தொடுத்து வீடு வளவு விற்கக் கோட்டில் தீர்ப்பாயிருக்கிறதென்றும், அவருடைய மகள் கமலாதேவியை விவாக்ஞ் செய்வதாக வாக்களித்தாற்றான் வீடு வளவை விலைப் படாமற் காப்பாற்றலாமென்றும் கமலாதேவி படித்தவள் அழகானவள் என்றும் சாதகம் பொருத்தம் என்றும், உடனே பதில் பேர்கும்படியும் அவனுடைய தாய் அவனுக்கு எழுதியிருந்தாள்.

சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் குழம்பியிருந்த அவன் மனம் அக்காகித்ததைக் கண்டு மேலும் குழம்பியது. தாய்க்கு என்ன பதில் எழுதுவது என்பது அவனுடைய மனத்தில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. என்ன எழுத? என்ன எழுத என்ற இந்தக் கேள்வி மயமாகவே அவனைச் சுற்றியுள்ள எல்லாம் தோன்றின. நடுக்கடலில் புயலிற் சிக்கித் தத்தளிக்கும் மரக்கலம் போன்று, செய்வதறியாது. அக்கடாரத்திற்குள்ளே வளைந்து வளைந்து வந்தான்.

சன்முகலிங்கம் இளமை தொடக்கம் பண்பாக வளர்ந்து வந்தவன். தாய் தந்தையர் சொல் கடவாது. பொய், களவின்றி நல்ல ஸபையன் என்று எல்லோராலும் போற்றப்பட்டு வந்தான். வறுமையான குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த போதிலும், அவனுக்கு ஒரு குறைவுமின்றி அவனைப் பெற்றோர்கள் வளர்த்து வந்தார்கள்.

எல்லோருக்கும் நல்ல பிள்ளையாகிய சன்முகலிங்கம் துன்பத்தையே அறியாதவனாக வளர்ந்து வந்தான். முதன் முறையாக அவன் வாழ்க்கையில் ரற்பட்ட இத்துன்பத்தைச் சகிக்கவோ, அனுபவிக்கவோ, தெரியாது முக்கு முட்டிய தண்ணீருக்குள் நின்று தத்தளிப்பவன் போல் தத்தளித்தான்.

தனது தாயினால் கொடுக்கப்பெற்றுக் கூடாராத்தில் தூக்கியிருந்த முருகன் படத்திற்கு முன்னிலையில் நின்று இறைவா என்னை ஏன் இவ்விதம் சோதிக்கிறாய், நான் என்ன குற்றம் செய்தேன். இன்பத்தைக் காட்டிப் பிறகு இருமடங்கு துன்பத்தைக் கொடுக்கிறாயே என்று வாய்விட்டு அரற்றினான்.

அத்தருணத்தில் கற்பகம் சத்தம் சந்தடியின்றி அவனருகில் வந்து இந்தாருங்கள் திருக்கேதீஸ்வர விபூதிப் பிரசாதகம் என்று தனது தந்தை கொடுத்ததைப் பக்குவமாக இரு கைகளாலும் கொடுத்தாள்.

கந்தையா திருக்கேதீஸ்வரத்தினின்றும் வந்து, தனத மகள் மேலும் படுக்கையாயிருப்பதைப் பார்த்து வருந்தி, இந்தா! முகத்தைக் கழுவி இதைப் பூச என்று சவாயியார் கொடுத்த அந்தச் சிறு கட்டைக் கொடுத்தார். கற்பகம் அதை வாங்கிக் கொண்டு, சன்முகலிங்கம் என்ன செய்கிறான் என்று பார்க்க மெதுவாக வந்தாள்.

சன்முகலிங்கம் பயபக்தியுடன் அதை வாங்கி அவிழ்த்து, விபூதி சந்தனத்தைத் தரித்துக் கொண்டு மிகுதியைக் கற்பகத்திடம் கொடுக்கும் பொழுது, அவ்விபூதி சந்தனத்துக்கடியில் பழைய காகிதங்களுடன், கற்பகம் பஞ்சாங்கத்துள் வைத்து இழந்த அந்தச் சிறு காகிதத்துண்டு போன்ற ஒன்றும் இருப்பதைக் கண்டான். அவன் கையிலிருந்து அக்காகித்தை மாத்திரம் இழுத்த எடுத்துப் பார்த்தான். அதே காகிதந்தான் அந்நேரத்தில் அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியை வார்த்தைகளால் வருணிக்க முடியாது.

ஒன்றென்றிரு தெய்வம் உண்டென்றிரு
உயர்செல்வ மெல்லாம்

அன்றென்றிரு பசித்தோர்
முகம்பார் நல்லறமும் நட்பும்
நன்றென்றிரு நடுநீங்கா
மலே நமக் கிட்டபடி
என்றென்றிரு மனமே
உனக்கே உப தேசமிதே
-பட்டினத்தடிகள்.....

கற்பகமும் சண்முகவிங்கமும் ஒருவரை யொருவர் காதலித்தார்கள். ஆனால் கற்பகம் காதல் என்று ஒரு வார்த்தையேயே கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை காதல் என்றால் என்ன? காதலன் காதலி என்றால் என்ன அர்த்தம் என்பது ஒன்றுமே கற்பகத்துக்குத் தெரியாது.

சண்முகவிங்கத்தின் அன்மையிலிருக்கும் பொழுது, ஒருவித கிழ்ச்சியையும், பிரிந்திருந்திருக்கும் பொழுது இனந் தெரியாத ஒருவித க்கத்தையும் அனுபவித்த போதிலும் ஏன் அப்படி இருக்கிறது என்று கூட அவள் நந்திக்கவில்லை. சண்முகவிங்கத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அவனுடன் எவ்வளவோ பச வேண்டும் என்றும் ஒரு தூண்டுதல் அவள் மனத்தில் இருந்து வந்தது. ஆனால் அவளைப் பார்க்கும் பொழுது அவள் தன் செயலற்று விடுவாள். யாதும் கெட்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தாலும் அவனைக் காணும்பொழுது எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுவாள். இப்பேதமையை நினைத்து அவள் தன்னைத்தானே கடிந்து கொள்வாள்.

சண்முகவிங்கம், கற்பகம் இவ்வுலகத்துப் பெண்களுக்குள்ளே ஒரு ஒப்பற்ற மாணிக்கம் என்று நினைத்தான். தான் விவாகம் என்று ஒன்று செய்வதானால் அவளைத்தான் விவாகஞ் செய்வது என்று தனக்குள் தீர்மானித்தான். ஆனால் அவளை விவாகஞ் செய்வதற்குக் கடன் தொல்லை குறுக்கே நின்றது. கடனை எப்படித் தீர்த்துத்தான் சுதந்திர புருஷனாகலாம் என்று ஆலோசித்து வந்தான் சிக்கனமார்க வாழ்ந்து கடனைத் தீர்ப்பதுதான் வழி என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

சண்முகவிங்கம் ஒரு நாள் இலங்கைத் தேசிய ஆஸ்பத்திரி கலீப்டிக்கெட் ஒன்று வாங்கிக்கொண்டு வந்து பத்திரமாய் வைக்கும்படி கற்பகத்திடம் கொடுத்தான். அதுதான் சிறு காகிதத் துண்டு என்று முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது. அதைக் கற்பகம் கொண்டுபோய்த்தான் பிறந்த வருஷப் பஞ்சாங்கத்திற்குள்ளே வைத்தாள்.

சில நாட்களின் பின் தான் எடுத்த டிக்கெட்டுக்கு முதற்பரிசு கிடைத்திருப்பதைச் சண்முகவிங்கம் பத்திரிகையில் பார்த்தான். இனித்தான் கற்பகத்தை விவாகஞ் செய்வதற்கு ஒரு தடையுமில்லை என்று உணர்ந்தான். கற்பகம் உண்மையில் கற்பகத்தோடு வான மண்டலத்தில் சஞ்சாரங் செய்தாள்.

உடனே கற்பகததை அழைத்து அவளின் அதிர்வட்டத்தைக்கூறி அச்சிறு காகிதத்துண்டைக் கொண்டுவரும்படி கூறினான். அதைச் செல்லையா உபாத்தியாயர் பஞ்சாங்கத்துடன் திருக்குவித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். கைக்குக்கிட்டினது வாய்க்குக்கிட்டவில்லை என்று இருவரும் சோகமே யுருவாய்த்துடித்தது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவர்கள் இருவரும் பட்டவேதனை சொல்லுந்தரமன்று. என்னோடு கூடிய எலிப்பிழுக்கை போன்று அந்தப் பழைய பஞ்சாங்கம் பட்ட பாடும் சொல்லுந்தரமன்று.

செல்லையா உபாத்தியாயர், பஞ்சாங்கத்தைக் கொண்டுபோய், திருக்கேதீஸ்வர ஆலய முன்றிலிலிருக்கும் வயோதிபரின் பந்தலுக்குள் உள்ள பலகையில் வைத்துவிட்டு, வடக்கேயிருந்த மண்டபத்திற்குள்ளே பாம்பைப் பார்க்கப் போய்விட்டார் என்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அத்தருணத்தில் தென்றும் காற்று உருவத்தில் உலாவிய வாய்பகவான் திருக்கேதீஸ்வர நாதரின் ஆணையை மேற்கொண்டு ஒரு சிறு விளையாட்டு விட்டார்.

தென்றும்காற்று பஞ்சாங்கத்தின் ஒற்றைகளைக் கிளப்பி அடிக்க, அதற்குள்ளிருந்த லொத்தர் சீட்டுக் காற்றோடு பறந்து குப்பையோடு கலந்து கொண்டது. இச்சம்பவம் வாயு பகவானுக்கும் திருக்கேதீஸ்வர நாதருக்கும் அன்றி மற்றையோருக்குத் தெரியாது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கண்சிமிட்டிப் புன்னகை புரிந்தனர்.

குப்பைகளைக் கிளறிக் கல்லும் மணியும் பொறுக்கிப் பித்து விளையாட்டு விளையாடுகின்ற மாங்கொட்டைச் சுவாமியார், தான் எடுத்த சில பொருட்களோடு அந்த ஆஸ்பத்திரி லொத்தர் சீட்டையும் பொறுக்கி எடுத்தார். கோயில் பூசை நிரத்திலே குருக்கள் கொடுத்த விபுதி சந்தனம், வில்லம், ஆதியவற்றையும், துப்பையில் தாண்டுத் தொருட்களையும் (ஆஸ்பத்திரி லொத்தர் சீட்டு உட்பட) சௌர்த்து ஒரு கட்டாயக் கட்டிக் கொண்டு வந்து கந்தையாவின் கையில் வைத்து விட்டுப் போய் விட்டார். இவையெல்லாம் முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

கந்தையா அதைக்கொண்டு வந்து தனது மகளிடம் கொடுக்கக் கற்பகம் கொண்டுபோய்க் கண்முகவிங்கத்திடம் கொடுத்தாள். எதிர்பாரதவிதமான அதற்குள், இழந்த அந்த ஆஸ்பத்திரி லொத்தர் சீட்டு இருப்பதைச் சண்முகவிங்கம் கண்டான்.

அன்றைய தபாலிலேயே பத்மநாதன் அனுப்பிய, கற்பகத்தின் பிறந்த வருஷப் பஞ்சாங்கமும் சண்முகவிங்கத்திற்குக் கிடைத்தது. பத்மநாதன் அந்தப் பஞ்சாங்கத்தைச் சண்முகவிங்கத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத்தான் கொழும்புக்குச் சென்றான்.

கற்பகத்தினதும், சண்முகவிங்கத்தினதும், விவாகம் முடிந்த சில மாதங்களின் பின் தான் கமலாதேவிக்கும் பத்மநாதனுக்கும் விவாகம் நடந்தேறியது. கதையோடு கதையாக அது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. சண்முகவிங்கத்தின் விவாகம் முடிந்தது. பத்மநாதனின் விவாகம் நிறைவேறுவதற்கு அனுகூலமாக இருந்தது.

சண்முகவிங்கம் ஆஸ்பத்திரி லொத்தர்சையை முதற்பரிசைப் பெற்றுத் தனது தந்தையின் கடனைத் தீர்த்ததும், தனது தாய்தந்தையரையும் அழைத்து வந்து, திருக்கேதீஸ்வரத்தில் கெளரி அம்பாள் வாயிலில் கற்பகத்திற்கு மாலை குட்டிய வரலாறுகளும், திருக்கேதீஸ்வரம் திருப்பணிச் சபைக்குத் தான் பெற்ற பரிசுப் பணத்தில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்ததும், இங்கு சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆனால் சண்முகவிங்கம் ஒரு நூறு ரூபா நோட்டை மாங்கோட்டைச் சுவாமியாரிடம் சமர்ப்பித்தபொழுது. அவர் அதைக் கிழித்துச் சண்முகவிங்கத்தின் முகத்தில் வீசியெறிந்த சம்பவத்தைச் சொல்லாமல் விடமுடியாது.

சண்முகவிங்கத்தினதும் கற்பகத்தினதும் தவப் புதல்வன் திருக்கேதீஸ்வர நாதனின் பால் பருக்கும் வைபத்திற்குச் சமுகம் கொடுத்து ஆலய மண்டபத்தில் அற்புதம் விருந்துண்டு வந்த நன்றியையும் பாராட்டாது. இவ்வரலாற்றை வெளியிட்டதை அன்னார் மன்னிப்பார்களாக.

எல்லாருமின்புற
நிருக்கநினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன்
றறியேன் பராபரமே
தாயுமான சுவாமிகள்

முற்றும்.

சௌந்தக்கால்

‘கனிஞ்’

முன்வரை

குரியன் தனது செங்கதிர்களைத் தான் வருவதற்கு முன்னாலே நீட்டித் தனது வருகையைத் தெரிவிக்கும் அதிகாலைப் பொழுதில், கொழும்புக் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தின் ஜுந்தாவது மேடையின் ஆரம்பத்தில் ஒரு இரும்புத் தூண்ணுகில் நின்றேன்.

நான் இருக்கும் இடத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் அரையில் நான்கு முழு வேட்டியும், தோளில் ஒரு சிறுத்துண்டும் மாத்தீரம் அனிந்து கொண்டு அந்தப் பளி பெய்த குளிர் நேரத்தில் பெரிய தலையும், கறுத்த வாட்ட சாட்டமுமான உருவமுழுள்ள ஒரு மனிதர் புன்சிரிப்போடு காட்சி அளித்தார்.

சிறிது சிறிதாக மனிதர்களும் கார்களும் வந்து கூடி அம்மேடை முழுவதும் புதிய தோற்றத்தை அளித்தது. சற்று நேரத்தில் அங்கே வந்து நின்ற மாழ்ப்பானத் தபால் வண்டி அம்மேடைக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி ஊட்டியது போன்று எங்கும் சுறுசுறுப்பும் பரபரப்பும் காணப்பட்டன. நான் தேடிய நண்பர் அவ்வண்டியினின்றும் இறங்கி வருகிறாராவென்று ஓவ்வொருவரின் முகத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன். எனக்கருகே நின்ற ரெட்டை நாடியான அந்த இரும்பு மனிதர் எனக்கு மாறாக முகத்தைப் பார்ப்பதற்குப் பதில் ஓவ்வொருவரின் காலையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

அநேகமாக எல்லோரும் சென்ற பின் புகைவண்டியின் முதல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த ஒரு பெரிய உத்தியோகத்தர் தனது பெரிய காரிலே ஏறி வந்தபொழுது எனக்கருகே நின்ற இரும்பு மனிதரைக் கண்டுவிட்டுக் காரினின்றும் இறங்கிச் “சுவாமி வணக்கம்” என்று தாழ்ந்து வணங்கினார். “நீ போடர்: நான் யாரும் காலுள்ள மனிதர் இந்த வண்டியிலிருந்து இறங்கிவருகிறார்களா? என்று பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்” என்று அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டு மேலும் வருபவார்களின் காலைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

சுவாமி போடா என்றால் நிற்கக்கூடாது என்று அந்தப்பெரிய உத்தியோகத்தர் தனது மனைவிக்குக் கூறிக்கொண்டு காரில் ஏறிப் போய்விட்டார். அந்த பெரிய உத்தியோகத்தர் வணங்கியதிலிருந்து அந்த இரும்பு மனிதர் அங்கோடை வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்தவர்ல்லர் என்று நான் உறுதிப்படுத்தியபோதிலும் “யாரும் காலுள்ள மனிதர்கள் வந்தார்களா? என்று பார்க்கிறேன்” என்ற வார்த்தைகள் என் உள்ளத்தில் ஒரு சிறு கேள்விக்குறியை எழுப்பி, அந்தக் கேள்விக் குறி வர வரப் பருத்து முடிவில் அந்தக்கேள்வி குறிக்குள்ளே நான் மறைந்த நிலையில் இந்தக் கடை கோண்றியது.

சொந்தக்கால்

‘கசின்’

முதலாம் அதிகாரம். மெல்லியலாள்

எவுமிச்சம் பழம் போன்ற மறுவற்ற அழகுடைய அவள் நெற்றியிலும், கண்ணத்திலும், நன்கு வாரி முடியப்பெற்ற போதிலும் சில கூந்தல்கள் கழன்றாடிய வண்ணம் இருக்கும். அவளின் முகத்தின் அளவிற்குச் சிறிது பருத்ததாகவே அவள் விழிகள் தோன்றும். கண் இமைகளிலுள்ள மயிர்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேராது, குரிய கிரகணங்கள் போன்று நீண்டு சிலிருத்து நிற்கும். அவ்விழி அழகு அவனுக்கு மட்டும் சிறப்பாயமைந்த தொன்றாகும்.

மெல்லியலாள் என்று பொதுவாகப் பெண்களைக் கூறிய போதிலும், அப் பெயர் விழியழகி சரஸ்வதிக்கு முற்றும் பொருத்தமானதாகும். சிறிது பிளைந்து மெலிந்த அவள் உடல் மெல்லியலாள் என்ற சொல்லை மயப்பிதித்தது. அவள் மெலிந்தவளெனினும் பல மற்றவர் அல்லள்.

அன்னப் பட்சி போன்று அசைந்தசைந்து வருகின்ற உருவத்தில் சிறிய சரஸ்வதியை முதன் முதலில், இயமர்தமராசனின் ஒரு வாரிக் என்று சொல்லக் கூடிய சடாட்சரம் கண்டபொழுது, அவனுக்கு ஓர் ஏளனச் சிரிப்புத் தொன்றியது. இந்தப் பெண்ணால் தொடர்ந்து ஒரு பத்து நிமிஷம் பேச முடியுமா? வைகாசி மாதத்தில், யாற்பாணத்தில் வீக்கின்ற தென்றல் காற்று இவளை அள்ளிக்கொண்டு போய்விடுமே என்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

கறுத்துப் பருத்துவளர்ந்து பணை மரம் போன்று தோன்றிய சடாட்சரத்தை முதலில் கண்ட சரஸ்வதி, இது வெறும் முருங்கை மரந்தானோ, இந்தப் பாரிய உருவத்தால் இவ்வுலகிற்கு யாதும் பயனுண்டோ?” என்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

இவை அவர்கள் உருவத்தை ஒருவருக்கொருவர் கண்டு தங்களுக்குள் நினைத்துக் கொண்டவை. அதன்மேல் அவர்களின் போக்கை அவர்களின் செயல்களை ஒருவருக்கொருவர் அவதானித்து? ஜேயோ பாவம் என்று அவர்கள் தங்களுக்குள் ஒருவர் மீது ஒருவர் அனுதாபப்பட்டுக் கொண்டனர்.

முடர்களின் கூட்டத்தில் ஓர் இலக்கம் கூடிலிட்டது என்று சரஸ்வதியை முதலில் சடாட்சரம் நினைத்தான். அவளை நேரில் கண்டபின் “இது சாதாரணமுடன்று முழு முடடென்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

இராமாயணத்தில் சொல்லப் படுகின்ற இராவணன், கும்பகர்ணன் முதலியோரின் ஞாபகம் சடாட்சரத்தை முதலில் கண்டவுடன் சரஸ்வதிக்கு ஏற்பட்டது. அவனுடைய மாயாவாதப் பேச்சுக்கள் அவன் உண்மையான இராவணாவதாரம் எனப்பின்னர் அவளை நினைக்கச் செய்தன.

பாண் பாடசாலை

ஆயிரத்து தென்னூற்று இருபத்து நான்காம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆறு வருடங்கள் இவ்விலங்கைத் தீவை ஆங்கிலேயரின் பிரதிநிதியாக சேர் எட்வேட் பான்ஸ் என்ற தேசாதிபதி ஆண்டார். அவருடைய காலத்தில் பல சீர்திருத்தங்கள் இலங்கையில் ஏற்பட்டன. அரசியற் சீர்திருத்தமும் அக்காலத்திற்றான் ஆரம்பித்தது அவரை ஒரு நல்ல தேசாதிபதியாக அக்காலத்தவர் கருதினர். அவரை நினைவு கூருமுகமாக பான்ஸ் பாடசாலை என்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் தாபிக்கப் பெற்றது.

அந்தப் பெயர் பிற்காலத்தில் நல்ல பொருத்தமாய் அமையும் என்று பெயரை வைத்தவர் அப்பொழுது கருதியிருக்க மாட்டார்கள் பான்ஸ் பாடசாலை என்பது பாண் பாடசாலை என்று தமிழ் வாசிகளால் திரித்துக் கூறப்படும் என்றும் அவர் கருதியிருக்க மாட்டார். பாணைவாங்கிப் பின்னைகளுக்கு விநியோகிப்பது தான். அப்பாடசாலையின் முக்கிய நோக்கமாயிருக்கும் என்றும் அந்தக் காலத்தில் கற்பனைகூடச் செய்திருக்கமாட்டார்கள்.

பாண் பாடசாலை என்று கருதப்பட்டு வந்த அப்பாடசாலையில் புதியதோர் திருப்பம் ஏற்பட்டது. அங்கே விநியோகிக்கப்பட்டானின் சக்தியினாலோ என்னவோ அப்பாடசாலை மாணவர்த்தொகை பெருகிப் புதிய புதிய ஆசிரியர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவ்விதம் புதிதாகவந்து சேர்ந்த ஆசிரியர்களில் ஒருவர்தான் சடாட்சாரம். பாட்சாரம் என்ற பெயர் சொல்லவதற்குச் சிறிது கடினமாக இருப்பது போலவே அவனும் ஒரு கடினமான மனிதனாக விளங்கினான். முற்போக்கும் உற்சாகமும் நிறைந்த வாலிப்பாகிய சடாட்சாரம் தன்னைத்தவிர மற்ற ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் என்றும் தெரியாத மண்டுகள் என்று கருதினான்.

அவன் அப் பாடசாலையில் ஆசிரியனாக அமர்ந்து சில மாதங்களின் பின் சரஸ்வதி அப்பாடசாலைக்கு ஆசிரியையாக வந்தாள். சரஸ்வதியை முதலில் பார்த்ததும், அவளின் கவர்ச்சியான தோற்றும் சடாட்சரத்தைக் கவர்ந்த போதிலிலும், அவளின் விபூதிப் பூச்சும், அடக்கமும், அமைதியுமான போக்கும், அவனும் ஒரு புத்திசாலி என்று சடாட்சரத்தை நினைக்கச் செய்தன.

சரஸ்வதியைத் தலைமை ஆசிரியர் சடாட்சரத்திற்கு அறிமுகம் செய்துவைத்த பொழுது, அவன் உங்களைப் பார்த்தால் ஆசார அனுட்டானங்களை மிகவும் கடினமாக அனுட்டிப்பவர் போல் தோன்றுகிறது. பெண்களுக்கு ஆசாரசீலமும் வேண்டியதுதான். ஆனால் வெறும் வரட்டு ஆசாரங்களினால் பயனில்லை. உலகத்திற்கு உபயோகமாகவும் வாழவேண்டும்? என்று கூறினான்.

“தங்கள் புத்திமதிக்கு நன்றி: தங்களைப் போன்ற பெரிய மனிதர் உலகத்திற்கு உதவி செய்யமுனைந்து நிற்கும் பொழுது, உலகந்தான் எவ்வளவு அதிர்ள்டம் செய்தது! என் போன்ற பேதைகள், எங்கள் கருமத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, மற்றவர்களின் பணிக்கு இடையூறினியிருந்தாலே போதும்” என்று மிகவும் பணிவாகவும், தெளிவாகவும் சரஸ்வதி கூறினாள்.

அவன் வார்த்தைகள் சடாட்சரத்தின் காது வழியே உட்புகுந்து சர்வ நரம்புகளையும் ஒரு ஆட்டு ஆட்டியது. என்னோடு வாதாட அவனுக்கு என்ன அறிவிருக்கிறது? கதைக்குக் கதை பேசும் ஒரு அதிகப் பிரசங்கிபோலும்; என்று சடாட்சரம் நினைத்தான்

சடாட்சரம் கூறியதையும் அதற்குச் சரஸ்வதி சொன்ன பதிலையும், தலைமை ஆசிரியர் கூர்ந்து அவதானித்தார். உலகத்தைத் தெரியாதவர்கள் : முதலில் பகித்தான் பேசுவார்கள் : என்பது தலைமை ஆசியரின் கருத்தாகும். குனிய வேண்டியவர்களுக்குக் குனிந்து நிமிர்ந்து பேச வேண்டியவர்களுடன் நிமிர்ந்து பேசி. தன் காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்பது தலைமை ஆசிரியரின் முடிந்த முடிவாகும்.

சடாட்சரம் ஒரு தொல்லையான இளைஞருள்ள என்று தலைமை ஆசிரியர் உணர்ந்த போதிலும், எவனையும் சமாளிப்பேன் என்ற துணியும் அவருக்கிழந்தது.

சடாட்சரத்தின் வார்த்தைகளுக்குப் பதில் சரஸ்வதி சொன்னதும், நிலைமை மோசமானங்களும் ஆகலாக் என்பதை உணர்ந்த தலைமை ஆசியருக்கு எல்லாம் ஆறுதலாகப் பேசிக் கொள்ளலாம் : என்று சடாட்சரத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு சென்றார். சடாட்சரமும் “அவள் எங்கே போகப் போகிறாள் : இங்கே படிப்பிப்பவர் தானே : எல்லாம் ஆறுதலாகப் படிப்பிக்கலாம்” இப்பொழுது வகுப்புக்களைக் கவனிக்கலாம் : என்றுமினைத்துக் கொண்டு சென்றான். எனினும் அவன் தன்மான உணர்ச்சி தூண்டப் பெற்றுப் பொரிந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் சிறிது தூரம் சென்றுதிரும்பிப் பார்த்த பொழுது, சரஸ்வதியின் இதழ்க்கடையில் தோன்றியும், தோன்றாமலும் மறைந்த ஏனைப் புன்னகை அவனது தன்மானத்தை மேலும் தூண்டியது.

3ம் அதிகாரம்

காலைப் போதனை

பான் பாடசாலை காலையில் தேவாரத்துடன் ஆரம்பிப்பது வழக்கம். “தேவாரம் சமய பாட நேரத்தில் படிப்பிக்கிறோம் தேவாரம் சொல்லி ஆரம்பிக்கத் தேவையில்லை. ஆண்பிள்ளைகள் பெண் பிள்ளைகளை வெவ்வேறாக இரு நிறையில் விட்டு முதலில் தமிழ்த்தாய் வணக்கம் கூறி, இறுதியில் “ஒன்றே குலம்” என்று ஒரு நிறையினர் கூற, மற்ற நிறையினர் “ஒருவனே தெய்வம்” என்று கூறவேண்டும்” என்று சடாட்சரம் தலைமை ஆசிரியருடனும், மற்ற ஆசிரியர்களுடனும், வாதாடினான். நெடுஞ்காலப் பழக்கமாகவுள்ளதை மாற்ற இலகுவில் சம்மதிக்கவில்லை. பாஷாபிமானத்தின் அவசியத்தை எடுத்துக்கூறி அதிகமுறைச்சி செய்து, ஆசிரியர்களைத் தனது பக்கம் திருப்பினான். தன்னுடைய ஏற்பாட்டைச் சரஸ்வதி எதிர்பாள் என்று சடாட்சரம் கருதினான். மற்ற ஆசிரியர்களும் அவ்விதமே நினைத்தார்கள். எல்லோரும் சரஸ்வதியின் அபிப்பிராயத்தை எதிர்பார்த்தபொழுது “தேவாரம் சொல்லப்படும்பொழுது பிள்ளைகளோ மற்றவர்களோ இறைவன்மீது பக்தி செலுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. பக்தியில்லாமல் தேவாரம் படிப்பதிலும், படியாமல் இருப்பது நல்லது” என்று சாரஸ்வதி அந்த ஏற்பாட்டை ஆழோதித்தாள். அவனை மட்டம் தட்டலாம் என்று நினைத்தசடாட்சரம் தலை குனிந்தான்.

“தமிழ்த்தாய் வணக்கத்திற்குப் பின்னர் ஒவ்வொருநாளுக்கு ஒவ்வொரு ஆசிரியராக முறைவைத்து ஜூந்து நிமிடம் மாணவர்களுக்கு நற்போதனை செய்ய வேண்டும்” என்று சடாட்சரம் கேட்டான். “போதனையிலும் பார்க்கச்

சாதனையிற்றாள் நான் நமபிககையுள்ளவள். எனினும் போதனை எங்கள் தொழிலாகையால், அதையும் நான் வரவேற்கிறேன்” என்று சரஸ்வதி சொன்னாள்.

இப்புதிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் பாண் பாடசாலை என்ற அப்பாடசாலையின் பெயரை மாற்ற உதவின. மாணவர்களியிடத்தும், ஆசிரியர்களிடத்தும் புதிய உற்சாகம் தோன்றியது.

“ஓவ்வொருவரும் உழைத்துத் தங்கள் உழைப்பின் பயன் கொண்டு சீவிக்க வேண்டும்: இன்னொருவன் பணத்தை எடுப்பது எவ்வளவு பாவமோ அதுபோல இன்னொருவன் உழைப்பை உபயோகிப்பதும் பாவம். ஒருவனின் உழைப்பிற்கு தாங்கள் கூலிக்கொடுத்த போதிலும் அது போதாது. அந்த உழைப்பினாற் கிடைத்த பயன் முழுவதும் உழைத்தவனுக்குத்தான் சேரவேண்டும். நாங்கள் கூலி என்று கொடுத்து அவனை ஏமாற்றிவிட்டு அவன் உழைப்பின் பெரும் பகுதியை அனுபவிக்கின்றோம்” என்று ஒரு நாட் காலைப்போதனையின் போது சடாசரம் கூறினான்.

அதன் பின் ஒருநாள் சரஸ்வதி என்னை எனது ஆசிரியர் படிப்பித்து ஒரு ஆசிரியை ஆக்கினார். எனது ஆசிரியர் இல்லாவிட்டால் நான் ஆசிரியையாக வந்திருக்கமுடியாது. ஆகையால் நான் பெறும் சம்பளம் முழுவதும் எனது ஆசிரியர்களுக்குச் சேரவேண்டும் என்று சிலர் கூறக்கூடும் அது இயற்கைக்கு மாறானது. உழைப்பும் கூலியும் என்பது நாங்கள் நினைப்பதுபோல் ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்டதால் காற்றும் சருகும் புசித்து வாழ்ந்த மகாஞானிகள் இவ்வுலகம் உட்யை எத்தனையோவுறிகளை வகுத்துச் சென்றனர். அவர்கள் செயலுக்கு எங்களால் கூலிகொடுக்க முடியுமா! என சமீபத்தில் மகாத்மா காந்தி ராதநாட்டினி சுதந்திரத்திற்காக உழைத்தார் அவர் உழைப்பிற்குக்கூலி கொடுக்க முடியுமா? என்று போதித்தாள் எல்லோரும் கைதட்டி ஆரவரித்தாள்.

“சமயத்தை போதித்துக்கொண்டு அனுட்டிக்கின்றது ஒரு பிற்போக்குவாதி” என்று சடாசாரம் நினைத்த சரஸ்வதி தன்னை மட்டந்தட்டப் பார்க்கிறானே என்று அவன் மனம் புழுங்கினான். ஒருவன் தனதுடைய தேவைக்கத்திமாகப் பணத்தையோ நிலத்தையோ வைத்திருப்பது துரோகச் செயல் என்று கருத்தில் ஒருநாள் பேசினான்.

“ஒருவனுடைய தேவை என்பதற்கு ஒருவர்யரயன்றி இன்னொருவன் தேவைக்கு அதிகமாகப் பணத்தைக் குவித்து வைத்திருக்க அதே நேரத்தில் பலர்பட்டினி கிடக்கிறார்கள். இதுஆதிகாலந் தொட்டுச் சமூகத்தைப் பீடித்தாரு நோய். இந்த நோய்க்கு மருந்து செய்யாத பல அரசாங்கங்கள் அழிந்துவிட்டன. இந்த நோய்க்கு மருந்துசமயபக்தியை வளர்ப்பதுதான். அதுதான் இயற்கைவைத்தியம்.

அரசாங்கத்தினாலும் அது இயற்றும் சட்டங்களினாலும், செயற்கை முறையாக ஓரளவுக்குத்தான் சிகிச்சை செய்யமுடியும். இயற்கையாகச் சமூகத்திற்கு நல்லறிவுப்பரப்பி இறைபக்தி உண்டாக்கித் தருமசிந்தனையைக்கிளர்த்தெழுச் செய்தால். சமூகத்தில் ஏற்படக்கூடிய எல்லா நோய்களுமே தீர்ந்துவிடும். ஒரு செல்வனின் பணம் பலவழிகளிலும் கரைந்து செய்வதற்குப் பல சமயங்கள் வழிவகுத்திருக்கின்றன என்று சரஸ்வதி கூறினாள்.

சரஸ்வதியின் போதனை, மாணவர்களை உணரச் செய்ததோ? என்னவோ எப்படியெனினும், அவன் செயல் சடாசரத்தைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. அவளிடமும் கொஞ்சம் இருக்கிறது. என்று அவன் உள்ளமன் கூறியது. ஆனால் அவளைப்போற்றவோ புகழுவோ அவன் தன்மான உணர்ச்சி விடவில்லை. அவனை எங்கே மட்டந்தட்டலார் என்றால் அவன் எதிர்பார்த்தாள்.

4ம் அதிகாரம்

சங்கக் கடை

இரண்டாவது மகாயுத்தக் காலத்தில் இலங்கையில் தோன்றியதொன்று, சங்கக் கடை நாகரிகமாகும். இந்தக் கடைகளினால் பல கிராமங்கள் நன்மையைடைந்திருக்கலாம். ஆனால் எல்லாக் கிராமங்களிலுமின்னள் நல்ல, தீய மனிதர்களைச் சங்கக் கடைகளின் மூலம் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஒரு கிராமத்தில் சங்கக் கடை வாபத்துடன், நல்லமாதிரியாவும் நடைபெற்றால் நல்லவர்கள் அதிகம் உள்ள நாடென்றும் நஷ்டத்துடனும், முறைகேடாகவும் நடைபெற்றால் தீயவர்கள் அதிகம் உள்ள கிராமம் என்று ஒரு பொதுவிதியைக் கூறலாம்.

பான் பாடசாலைக்கு அருகில் உள்ள சங்கக்கடையின் மனேச்சர் வேதவனம் என்னும் வாலிபனாவான். சங்கக்கடை வேதவனம் என எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்டான். அவன் சங்கக்கடையில் வருடா வருடம் ஏற்படக்கூடிய இலாப நஷ்டமோ வேறு குறைநிறைக்களையோ பற்றிப் பொதுசனங்களைச் சிந்திப்பதற்கு இடம்பொயாமல் எல்லோக்கும் ஏற்றமாதிரிக் கடையை நடத்திவிந்தான். விஷயம் தெரிந்த இரண்டாரு ஆசிரியர்களுக்குப் பணம் கைமாற்றாகக் கொடுத்தும், ஒரு வியாபாரி செய்யக்கூடிய வேறு பல உதவிகளைச் செய்தும், அவர்கள் வாயையும் கட்டிவைத்திருந்தான். மொத்தத்தில் சங்கக்கடைதான் வேதவனம் நான் சங்கக்கடை. அவன் வேறு கடைவேறு என்று பிரிக்க முடியாமல் வேதவனம் அபேதமாக விளங்கினான்.

இரு எட்டு மணிக்குக் கடையை பூட்டிவிட்டு, அதன்பின் இரண்டு போத்தல் கள் அருந்திவிட்டு வீட்டுக்குப் போவான். வயலிலும், தோட்டத்திலும், வெயிலில் அலைந்த வேதவனம், நீழலிலிருந்து வியாபாரஞ்செய்த தொடங்கிய பின், உடல் கொழுத்து மினுமினுப் பேறித் தள தளவென்று விளங்கினான். தன்னைப் புத்திசாதுர்யத்திலோ, குள்ளத்தனத்திலோ எவரும் வெல்ல முடியாதுதென்ற ஒரு ஒளியும் அவனுக்கு வீசியது.

வேதவனம் சில நாட்களாகக் கடைக்குக் காலையில் வரும்பொழுது பிரகாசமான ஒரு சந்தனப்பொட்டுடன் தோன்றுவது ஆராய வேண்டிய ஒன்றாகும். அந்த ஆராச்சிக்கு முன்னர் பான் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியரைப் பற்றியும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்ட போதிலும், பான் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் சிட்டுப் பிடிப்பதைத்தான் தனது முக்கிய தொழிலாகச் செய்துவந்தார்.

அந்தத் தொழிலுக்குச் சங்கக்கடை வேதவனம் பக்கபலமாக இருந்தான்.

நன்பகல் இடைநேரத்தில் கடையைப் பூட்டிவிட்டுத் தலைமை ஆசிரியருடன் கதைக்கும் சாட்டில் வேதவனம் பாடசாலையில் சில மணிநேரத்தைக் கழிப்பான். விஷயத்தை நேராகச் சொன்னால் சரஸ்வதி என்னும் புதிதாகவந்த ஆசிரியை தனக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாவதற்குப் பொருத்தமானவள் என்று வேதவனம் கருதினான். விழுதிப் பூச்சும் சந்தனப் பொட்டுமாகக் காட்சியளித்த வேதவனத்தின் மீது சரஸ்வதிக்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. அவன் அவனோடு மிகவும் மரியாதையாகப் பழகினாள்.

வேதவனம் அவநுடன் பேசும் பொழுது கதிர்காமம், சிதம்பரம் போன்ற புண்ணிய தலங்களைப் பற்றியும், அவற்றின் புதுமைகளைப்பற்றியுமே எப்பொழுதும் பேசுவான். அவ்வரைகள் சரஸ்வதியின் காதில் தேனாகப்பாயும். அக்கிராமத்தில் ஒரேயோரு சுற்பாத்திரத்தைக் கண்டுவிட்டாக அவன் கருதினாள்.

வேதவனத்தின் பேச்சுப் படிப்படியாக விசாலம்மடைந்தது. சித்தர்கள் பற்றியும், அவர்களின் சிறப்புகளையும் சொன்னான். இறைவனின் திருவுருவத்தைத்தான் கனவில் கண்டாகவும் கூறுவான். அவைகளைக் கேட்ட சரஸ்வதி அவனை மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்து மதித்தாள்.

சங்கக்கடை உத்தியோகம் எந்தக்காலமும் இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. உத்தியோகம் பார்க்கிற ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கொண்டால் தான் அகப்பட்டவரையில் சூர்யதிக்கொண்டபணத்தையும், திரட்டிவட்டிக்குக் கொடுத்துக் கொண்டு பெரிய செல்வனாக வாழ்நாள் முழுவதும் கவலையற்றுச் சீவிக்கலாம்: என்று வேதவனம் கற்பனை செய்தான். காரியம் முடிந்த மாதிரியே அவன் கருதினான்.

சரஸ்வதியை வேதவனம் விவாகஞ் செய்தால், வேதவனம் எப்பொழுதும், தனக்கு அடக்கமாக இருப்பான் என்று தலைமைஆசிரியர் கருதினார். வேதவனமும் சரஸ்வதியும் நெருங்கிப் பழகத் தலைமை ஆசிரியர் தன்னால் முயன்றதைச் செய்து வந்தார்.

வேதவனம் பாடசாலையில் வளைய வந்து கற்றுவதையும், அவனது புதியகோலத்தையும், அவதானித்த சடாட்சாரத்திற்கு வேதவனத்தின் எண்ணம் விளங்கியது. கிளியை வளாத்துப் பூணையின் கையில் கொடுத்த மாதிரி, வேதவனம் சரஸ்வதியை விவாகஞ் செய்தால் இருக்கும் என்று அவன் விணைத்தான். இப்படித் தேவாரம் பழித்துக்கொண்டு திரிகிறவர்களுக்குக் கோவிலை இடிக்கும் உருத்திராட்சப் பூணைகள் தான் வந்து சேருவார்கள் என்று அவன் கருதினான்.

வேதவனம் சடாட்சரத்தை தனது ஒரேயோரு எதிரியென நினைத்தான். தன்னுடைய திட்டங்களுக்குக் குறுக்கே நிற்கக்கூடியவன் அவன் ஒருவனே என்று நினைத்தான்.

5 ம் அதிகாரம்

பழச்சாரு

சரஸ்வதி வேதவனத்தை ஒரு கடவுள் பக்தி நிறைந்த உத்தமன் என்று அவன் மீதுப் பலவுக்கு வைத்தானோயென்றி, அதற்குமேல் அவன் சிந்திக்கவில்லை. ஒருநாள் வேதவனம் பழச்சாரு நிரம்பிய ஒரு பெரிய போத்தலொன்றைத் தலைமையாசிரியரிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து, இதைத் தண்ணீர் கலந்து நீங்களெல்லோரும் நண்பகலில் அருந்தலாம். ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒரு மாரத்திற்கு இது போதும் என்று நினைக்கிறேன். இது உங்களுக்குப் பிடித்துக்கொண்டால் இனிமேல் பணம் தந்து வாங்குங்கள். இது உங்களுக்கு இனாமாகத் தந்திருக்கிறேன். என்று கூறினான்.

சரஸ்வதி ஒவ்வொருநாளும் ஒரு சூசாவைக்கொடுத்துச் சிறிது தூரத்திலுள்ள கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளுவிப்பதை அவதானித்த வேதவனம், அந்தப் பழச்சார்றுப் போத்தலைக் கொண்டுவந்து பொதுவாக எல்லோருக்கும் என்று கொடுத்தான்.

சரஸ்வதி தான் இப்படியான நவீன தயாரிப்புகள் அருந்துவதில்லை யென்றும், தனக்குத் தண்ணீர்தான் உவந்ததென்றும், அந்தப் பழச்சார்றை அருந்த மறுத்துவிட்டாள். ஏனைய ஆசிரியர்கள் அவனை வாழ்த்திவிட்டுத்

தாங்கள் பருகினர்.

வேதவனம் தனக்குள் “கொஞ்சம் பொறு: நான் உன்னை மணந்தபின் உன்னை இறைச்சியும் மீனும் தின்ன வைதக்கிறேனோ? இல்லையோ பார்” என்று சொல்லிக் கறுவிக்கொண்டான். ஏனைய ஆசிரியர்கள் “என்ன அருமையான பழச்சாறு” என்று சொல்லி அவனை ஒவ்வொருநாளும் உற்சாகப்படுத்தினர். அவர்களுடைய உற்சாக வார்த்தைகள் அவனுடைய அடிவயிற்றில் புகைச்சலைக் கிளப்பும், எல்லோரையும் ஏழாற்றிய நான் இதில் ஏழாந்த சோனகியாகிவிட்டேன், என்று மனம் புழுங்குவான்: அந்தப் பழச்சாற்றைச் சடாட்சரம் பருகும்பொழுது வேதவனம் பல்லை கடித்துக் கொள்வான்.

சரஸ்வதியைச் சடாட்சரம் காதலிப்பான் என்று வேதவனம் கருதவில்லை. சடாட்சரமும் சரஸ்வதியும் இருதுருவங்கள். பொருந்திவராதென்று வேதவனத்திற்குத் தெரியும்.

நியாயம் என்றும், நீதி என்றும் பேசித் திரிகிறவர்களைக் கண்டால், வேதவனத்திற்கு எப்பொழுதும் பயம். நியாயம், நீதி பேசுகிறவர்களைக் கண்டால், மெல்ல விலகி நழுவிச் சென்று விடுவது வேதவனத்தின் மழக்கம். நியாயம், நீதி பேசுகின்ற சடாட்சரத்தை வேதனம் வெறுத்தான். அவனுடன் அதிகம் கதை வைத்துக் கொள்ளாமல் வேதவனம் தூர விலகி நடந்துகொள்ளவான். நஞ்சுடமை தானிற்து நாகம் கரந்துறையும்.

வேதவனம் பலவாறு முயன்றும், சரஸ்வதியின் மதிப்பைப் பெற்றேன் என்றோ, பெற்றிலன் என்றோ அவனால் உணர முடியவில்லை. அவனைக் கவர்வதற்கு என்ன செய்யலாமென்று பலவாறு சிந்தித்தான்.

ஒருநாள் நண்பகல் அவன் வழக்கம்போல் பாடசாலையில் இருந்து ஆசிரியர்களுடன் கதைக்கும்பொழுது, “இலங்கையில் பிரசித்திபெற்ற தலமாகிய இருக்கேதீஸ்வரம் ஒருமுறை போய் வரவேண்டும்” என்று, சாதுரிய முள்ள ஒரு ஆசிரியர் சொன்னார். அக்கருத்தைச் சரஸ்வதி வெகுவாகப் பாராட்டினாள். கார்ச் செலவு அதிகம் என்று தலைமை ஆசிரியர் பஞ்சம் கூறினார். வேதவனம் “நான் ஒரு வான்கொண்டு வருகிறேன். அச் செலவு என்னைப் பொறுத்து. மற்றச் செலவுகளை நீங்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று சொன்னான். வேதவனத்தின் இவ்வார்த்தைகளை எல்லோரும் போற்றினர். சரஸ்வதியுட்பட எல்லோரும் மேற்படி தல யாத்திரைக்குச் சம்மதித்ததும், அப்பிரயாணத்தைப் பற்றி வேதவனம் மனக்கோட்டை கட்டினான். சடாட்சரம் தான் வருவது நிச்சயமில்லை: என்று கூறிவிட்டான். இது வேதவனத்திற்கு மேலும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

பாடசாலை விடுமுறைக் காலத்தில் ஒரு திகதி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அத் திகதியில் எல்லோரும் காலை எட்டு மனிக்குப் பாடசாலையில் நிற்கவேண்டு மென்றும், அங்கு நின்று புறப்படுவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

குறித்த திகதியில் காலை எழு மனிக்கு எல்லோரும் பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டனர். வேதவனமும் வானுடன் வந்து சேர்ந்தான். அந்த வான், மூன்று மூன்று பேராக இருக்கத்தக்க ஆசனங்களை ஒரு பக்கமும், நீண்ட ஒரே ஆசனத்தை மறுபக்கமும் கொண்டது. வேதவனம் முதல் ஆசனத்தை ஆசிரியைகள் முவருக்கும் ஒதுக்கி அதற்குத்த ஆசனத்தைத் தனக்கும், தலைமை ஆசிரியருக்கும், சாதுரியமாகப் பேசும் இன்னொருவருக்கும் ஒதுக்கி எல்லாமே

தனது திட்டப்படி காரியங்களைச் செய்தான். ஆனால் சரஸ்வதி இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

சரஸ்வதி இரண்டு மைல் தூரத்திலிருந்து வருவதற்கிடையில், தான் போய் அழைத்து வருவதாகவும், மற்றவர்களை அங்கே நிற்கும்படியும் கூறிவிட்டு, வானுடன் சரஸ்வதியின் வீட்டுக்குச் சென்றான். வேதவனம் சரஸ்வதியின் வீட்டுக்குச் சென்ற பொழுது, அவள் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டதாக வீட்டில் கூறப்பட்டது.

ம் அதிகாரம் தல யாத்திரை

சரஸ்வதியின் வீட்டுக்குச் சென்ற வேதவனம், அங்கே அவள் இல்லாததைக் கண்டு விரைவில் பாடசாலைக்குத் திரும்பி வந்தான். பாடசாலை முன்றவில், சடாச்சரமும், இன்னொருவனும் சரஸ்வதியும், இன்னும் புதிய இரு பெண்களும், ஒரு காருடன் நிற்பதை. வேதவனம் கண்டான். அவர்கள் தாங்கள் அந்தக் காரில் வானைப் பின்தொடர்ந்து வருவதாகக் கூறினர். வேதவனம் ஏதும் கூறும் முன்னரே, நல்லதாய்ப் போச்சு, இந்தச் சிறிய வானில் எல்லோரும் நெருக்குப் பட்டு நீண்ட தூரப்பிரயாணஞ் செய்யவேண்டியிருந்தது. திருக்கேதீஸ்வரத்தான் அருளால் பெரிய வசதியாய் விட்டது என்று கூறிமற்ற எல்லோரும் வானில் ஏறிக்கொண்டனர்.

வேதவனத்தின் முகம் வாடிச் சோர்ந்து விட்டது. அவனால் ஏதுவும் ஸ்யமுடியவில்லை. அவனுடைய மனக்கோட்டையெல்லாம் இந்து நோருங்கின் டன் என்ன நோக்கத்தை நினைத்து வான் செலவை ஏற்கமுன் வந்தானோ, நந்நோக்கமெல்லாம் சிதைந்து வீண் தண்டச் செலவாயிற்றே, என்று நினைத்து னம் புழங்கினான். விஷாயம் தெரிந்தோர் தங்களுக்குள் நகைத்துக்கொண்டனர்.

எதிர்பாராத விதமாகச் சடாச்சரத்தின் சொந்தக்காருளள் நன்பனொருவன் டாச்சரத்தைத் திருக்கேதீஸ்வரத்திற்கு அழைத்தான். அந்நன்பனின் சகோதரி தானும் வருவதாகப் பிடிவாதம் பிடித்தாள். சடாச்சரமும், அவன் நன்பனும், நன்பனின் சகோதரியும், சகோதரியின் சினேகிதிகளான், சரஸ்வதியும் இன்னொருத்தியும், எல்லாமாக ஜந்து பேரும், காரில் வானுடன் சேர்ந்து திருக்கேதீஸ்வரம் செல்வதென்று தீர்மானித்தனர். சடுதியான இத்தீர்மானத்தை வேதவனம் தவிர எல்லோரும் விரும்பி ஏற்றனர். எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளவே வேதவனத்தால் ஏதும் பேச முடியவில்லை. வான் முன்னே செல்லக் கார் பின் சென்றது.

யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டைக் கடந்து சென்று எல்லோரும் தரித்துச் செல்கின்ற முறி கண்டியில் தரித்தனர். முறி கண்டியில் கால் முகம் கழுவி முறிகண்டி விநாயகரை வணங்கினர். தனது கடவுள் பக்தியை எல்லோரிலும் பார்க்க ஒரு படி அதிகமாகக் காட்ட வேதவனம், முன்சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கிப் பழக்க மின்மையால், புதிதாக முரட்டுத்தனமாக விழுந்து வணங்கினமையால் அவன் உடுத்திருந்த பட்டு வேட்டியின் பின்பக்கம் வெடித்துவிட்டது. அவனுக்கு வயிறுபற்றி எரிந்தது.

முறிகண்டியைக் கடந்து சில மைல் தூரம் சென்றகாரின் சில்லு ஒன்று காற்றுப்போய்விட்டது. சில்லுமாற்றிச் செல்ல சில நாழிகை சென்றது. “அவர்கள் சில்லு மாற்றிக்கொண்டு வரட்டும்: நாங்கள் வானில் முன்னுக்குப் வவுனியாவில்

நிற்போம்: நீயும் எங்களுடன் வா” வென்று சரஸ்வதியை வேதவனம் அழைத்தான். சரஸ்வதி தான் வந்தவர்களுடனேயே கூடிவருவதாகக் கண்டிப்பாக மறுத்தவிட்டாள். வான் முன்னே சென்றது.

காருக்குச்சில்லு மாற்று வரையும், மற்றையோர் காட்டு பழங்கள் பறித்து உண்பதற்காக வீதியருகே உள்ளே காட்டிற்குள் சென்றனர். கற்று நேரத்தில் சடாட்சரம், “ஜேயோ ஆத்தே! என்று பெரும் சத்தம் இட்டு அலறும் ஒசை கேட்க எல்லோரும் அவனருகே ஓடினர்.

ஆஜானுபாகுவான் சடாட்சரம் காலில் ஒரு முள்ளுத் தைத்து அவ்விதம் அழுது துடித்ததை கண்டு மற்ற எல்லோரும், தமக்குள் நகைத்துக்கொண்ட போதிலும், வெளியிற் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. முள்ளுத் தைத்த காலை தூக்கிக்கொண்டு சடாட்சரம் சுற்றிச் சுற்றி நடனம் புரிந்தது அந்தக்காட்டுப் பிரதேசத்தில் ஒரு நல்ல காட்சியாயிருந்தது.

சடாட்சரம் தனது காலில் குத்திய முள்ளைத் தானும் இழுத்து எடாமல், மற்றவர்களையும், எடுக்க விடாமல், துடித்தான். அவன் நிலத்திலிருந்து கொண்டு முள்ள தைத்த காலுக்குக் கிட்ட மற்றவர்களை அனுகவிடாமல் தனது கைகளால் காவல்புரிந்தான். கடைசியில் சரஸ்வதி தான் ஒன்றும் செய்யவில்லையென்றும் சும்மா பார்க்கப்போகிறேன் என்றும் உறுதி கூறியதின் பேரில் அவன்மீது அவன்கொண்ட நம்பிக்கையினால், அவளை அந்த முள்ளைப் பார்க்க அனுமதித்தான். சரஸ்வதி சும்மா பார்ப்பதுபோலப் பாசாங்கு செய்து, வெடுக்கெனப் பிடித்து முள்ளை இழுத்து விட்டாள். சடாட்சரம் அவளுக்கு அடிக்கக் கையை ஒங்கினபோதிலும் அடிக்கவில்லை.

“பார்க்கச் சாதுபோல: பொல்லாத பென்” என்று சடாட்சரம் சரஸ்வதியை நோக்கிச் சொன்னான். “பார்க்க முரடன் போல, பொல்லாத பயந்த ஆண்?” சரஸ்வதி சொன்னாள். எல்லோரும் வெகுநேரம் சிரித்தனர்.

திருக்கேதீஸ்வரத்தில் கவாமிக்கு அருச்சனை செய்யச் சடாட்சரம் மறுத்தபோதிலும், சரஸ்வதி விடாது தானே பணம் கொடுத்துச் சடாட்சரத்தின் பேரில் அருச்சனை செய்வித்தாள்.

இந்த யாத்திரை எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்த போதிலும், வேதவனத்திற்கு வயிற்றெரிச்சல் தீர்ப் பல் மாதங்கள் சென்றன.

7ம் அதிகாரம்

யாத்திரைப்பலன்

திருக்கேதீஸ்வர யாத்திரையின்பின், சரஸ்வதிக்கும் சடாட்சரத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு சிறிது கனிவாக இருந்தது. ஒருவரையொருவர் கனிவோடு நோக்கினர். இருவரின் கொள்கையை ஒருவர் எதிர்க்கும் தன்மை மாறி, ஏற்கும் தன்மை ஏற்பட்டது. இந்நட்ப மாறுதலை ஒருவரும் கவனியாத போதிலும், வேதவனம் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவனுக்கு இது மிகப் பெரிய காரியமாகத் தோன்றியது. சடாட்சரத்தை தனது முதல் எதிரியாகக் கருதினான்.

பான் பாடசாலையில், தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு வேறான ஆசனமும் மற்றவர்களுக்கு வேறான ஆசனமும் கொடுத்து வந்தார்கள். சடாட்சரம் தனது வகுப்பில் உயர்த்தின்படி, சிறிய பிள்ளைகளை முன்னுக்கும்,

பெரிய பிள்ளைகளை பின்னுக்கும் ஒழுங்காக இருத்தினான். தாழ்த்தப்படவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் என்று அவன் பிரிக்கவில்லை. இச்செயலை ஆரம்பத்தில் ஒருவரும் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. அவனுடன் வாதாடி அவன் செயலை மாற்ற முடியாதென்பதும், எல்லோருக்கும் தெரியும்.

வேதவளத்திற்கு இது நல்ல ஒரு சந்தர்ப்பமாகத் தோன்றியது. தலைமை ஆசிரியருடன் கலந்துகொண்டு, இருவருமாகப் பாண்பாடசாலை முகாமைக் காரரிடம் கூறினார். முகாமைக்காரர் சடாட்சரத்திற்குப் புத்தி சொல்லிப் பார்த்தார். சடாட்சரம் தான் தனது மன்சாச்சிப்பிடியே நடப்போன் என்றும். வேண்டுமானால் மேலதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கும்படியும் கண்டிப்பாகக் கூறவில்டான்.

வேதனம் இரவோடிரவாக திரிந்து உயர்ந்த சாதிப்பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு வராமல் வேலை நிறுத்தம் செய்வித்தான். தொண்ணாறு சதவீதமான உயர்சாதிப்பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. எல்லா ஆசிரியர்களும் சடாட்சரத்திற்குப் புத்தி சொன்னார்கள். சடாட்சரம் தனது கொள்கையிலிருந்து சிறிதும் இறங்கிவரவில்லை. எது எப்படி நடந்தாலும் தான் பிடித்த பிடியை விடப் போவதில்லை என்று கூறினான்.

சடாட்சரம் கொலை செய்யப்படுவான் என்று அநாமதேயக் கடிதங்கள் அவனுக்குக்கிடைத்தன. அவன் தெரு வழியாகப் போகும் பொழுது பலரும் அவனைத் திட்டினார். தகாத வார்த்தைகள் பேசிப் பழித்தனர். எல்லாவற்றையும் அவன் பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டு தனது கொள்கையில் பிடிவாதமாக இருந்தான். சரஸ்வதி மாத்திரம் அவனுக்கு ஒரு புத்திமதியும் கூறவில்லை. அவன் என்ன சொன்னாலும் அவன் கேட்கப்போவதில்லை என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

ஒரு சிறிய விஷயம் எவ்வளவு பெரிதாக வந்துவிட்டது என்று சரஸ்வதிக்குச் சடாட்சரம் சொன்னான். அவள் அதற்கு ஒன்றும் கூறவில்லை. எவ்வளவு தொல்லை வந்தாலும் நான் எனது கொள்கையை மாற்றப்போவதில்லை என்று அவன் மேலும் கூறினான். காரியம் இவ்வளவு தூரதிற்கு வந்த பின் விட்டுக் கொடுக்க முடியாது தான் என்று சரஸ்வதி கூறினாள். அவள் இப்படிக் கூறியது சடாட்சரத்திற்குப் பெரிய ஆழுதலாக இருந்தது.

ஒருவராம் பாடசாலை நடக்கவில்லை. பாடசாலை முகாமைக்காரர் பல குற்றச்சாட்டுகளைக் காட்டிச் சடாட்சத்திற்கு வேலை நீக்க அறிவிப்புக் கொடுத்தார். சடாட்சரம் தான் வேலையிலிருந்து விலக ஆயத்தம் என்றும், ஆனால் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறினான். மாணவர்களுக்குள் பிளவு உண்டுபேண்ணி வேலைனிறுத்தத்தைத் தூண்டிவிட்டான். என்பது அவன்மீது சுமத்தப்பட்ட முதலாவது குற்றச்சாட்டு. அதைப்பார்த்ததும் அவனுடைய மனம் தூடித்தது. இது விசாரிக்கப்படவேண்டும் என்று எழுத்தில் எழுதிக் கொடுத்தான்.

இந்நிலைவரத்தில் அன்று இருவு பாடசாலைக் கட்டிடம் ஏரிந்து சாம்பலாகியது. ஓலையால் வேயப்பட்ட பெரிய மன்றபம் தீப்பற்றி ஏரிந்தபொழுது எவராலும் அதை அணைக்க முடியவில்லை. நடுச்சாமத்தில் அம்மன்றபம் ஏரிந்த சோதி நான்கு ஜந்து மைல் வட்டத்திற்குத் தெரிந்தது. அதேபோன்று, பாண்பாடசாலையைச் சடாட்சரந்தான் கொளுத்தி வைத்தான் என்ற வதந்தியும் எங்கும் பரவியது. அவனுக்காக கதைப்பார் ஒருவருமில்லை. சிறுவர் தொடக்கம் வயோதிப்பர் வரை அவன்தான் நெருப்பு வைத்தான் என்று நம்பினர். சிலர் அச்சாம நேரத்தில் அவன் ஓடிப்போனதைக் கண் தாகவார் கற்பனை செய்து சொன்னார்கள்.

உண்மையில் யார் நெருப்பு வைத்ததென்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் எல்லோரும் அவன்தான் என்று சிறிதும் சந்தேகமின்றி நம்பினர். வயது சென்ற கிழவிகள் அவனைப் பார்த்து, மன் அளித்திட்டினார்கள், காறிதுப்பினார்கள், அவன் உயிருக்கு எந்நேரமும் ஆபத்து நேரலாம் என்றிருந்தது.

எட்டாம் அதிகாரம்

ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்

ஒரு நாளும் போகாத வீட்டிற்குச் சடாட்சரம் போனான். அக்கிராமத்துள் எந்த வீட்டிற்குள்ளும் சடாட்சரம் நுழைய முடியாது. எல்லோரும் அவனை வெறுத்தார்கள். அங்கேயும் தன்னை ஏசித் துரத்துவார்களோ, என்ற எண்ணத்துடன் தான் அவன் சென்றான். ஆனால் அவன் நினைத்ததற்கு மாறாகச் சரஸ்வதி மிகுந்த முகமலர்ச்சியிடன் அவனை வரவேற்றான். அவன் சென்ற நேரம் சரஸ்வதி வீட்டில் வேறு ஒருவரும் காணப்படவில்லை.

சரஸ்வதி அவனுக்கு ஆசனம் கொடுத்து உபசரித்தான். பாடசாலைக்கு நெருப்பு வைத்தது யார் என்று கண்டுபிடிப்பது தான் எனது முதற் கடமை என்ற சடாட்சரம் கூறினான்.

அது செய்ய முடியாத ஒரு கரும். நீங்கள் எப்படி முயன்றாலும்கண்டு பிடிக்க மாட்டார்கள். இது பலர் கூடிச் செய்கின்ற வேலையன்று. ஒருவன் தனித்து: செய்யக்கூடிய சிறு வேலை. அவன் வாயிலிருந்து வெளிவரப்போவதில்லை அதையால் எவராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாது. அன்றியும் அந்தத் துப்பைத் துலக்க முயன்றால் நீங்கள் செய்த குற்றத்தை மறைக்க வழி தேடுகிறார்கள் என்றுமேலும் உறுதிப்படுத்துவார்கள் என்று சரஸ்வதி கூறினான். தான் அக்குற்றத்தைச் செய்யவில்லையென்று நினைக்கின்ற ஒரேயொரு சீவன் அக்கிராமத்தில் இருக்கிறதென்று நினைத்துச் சடாட்சரம் பெரிதும் ஆறுதலடைந்தான்.

நீ சொல்வது சரி: அந்த எண்ணத்தை நான் விட்டுவிடுகிறேன். பாடசாலையைப் பழைய படி கட்டி முடிக்க என்னால் இயன்றளவு முயல்ப்போகிறேன். அதுவும் உங்களால் முடியாது. உங்களுக்கு அந்த ஊரவர்களின் குணம் தெரியாது. தான் செய்த குற்றத்தை மறைக்க முயலுகிறான் என்று கூறுவார்களா.

பாடசாலைக்கு நெருப்பு வைத்தவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது: அதைத் திருப்பிக்கட்டவும் முயல முடியாது. அவ்விதமானால் நான் என்ன செய்யலாம்?

எனக்குத் தெரிந்தது: நீங்கள் இவ்வுரையே மறந்து சென்றுவிடவேண்டும். அதுதான் ஒரேயொரு வழி.

அது கோழைத்தனமாகாதா? நான் இவ்வுரைவிட்டு ஒடினால் நான்தான் செய்தேன் என்று எல்லோரும் தீர்க்கமாக முடிவு செய்துவிடுவார்களே.

இப்பொழுது தான் என்ன? எல்லோரும் நீங்கள் என்று தான் உறுதியாக நம்புகிறார்கள். அதை மாற்ற முடியாது.

இவர்களுக்குப் பயந்து ஒடுவது கோழைத்தனமல்லவா?

ஒரு மனிதனுக்குப் பயந்து ஒடுவதுதான் கோழைத்தனம். ஊரே வெறுக்கிறபொழுது அங்கே வசிப்பாயும், ரிவுடைமையன்று. அவ்வுரைத் துறப்பது, கோழைத்தனமுமன்று. அன்றியும் நீங்கள் வேறிடத்தில் உத்தியோகம் பார்த்துச் சிறப்பாக நடக்கும் பொழுது. உங்கள்மீது இவ்வுரவர்கள் கொண்ட கெட்ட எண்ணம் படிப்படியாக மாறலாம்.

நீ சொல்வது நியாயந்தான் இனி எனக்கு இந்த ஊரில் இடமில்லை. நான் இன்றே புறப்படுகிறேன் என்று சடாச்சரம் சொன்ன பொழுது, சரஸ்வதி சற்று இருங்கள்! என்று சொல்லித் தேநீர் கொண்டு வர உள்ளே சென்றாள். சடாச்சரம் அருகில் பூத்துச் செழித்து நின்ற ரோசாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சரஸ்வதி கொண்டுவந்து கொடுத்த தேநீரை வாங்கிக்கொண்டு நல்ல அழகான ரோசா என்று சுட்டிக்காண்பித்தான். அதற்குச் சரஸ்வதி ஒன்றும் பேசவில்லை.

“நீங்கள் இவ்யூரிலிருந்து சென்று என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்று சரஸ்வதி கேட்டாள்.

நானா? (தனது கை கால்களைப் பார்த்து) பலமான கை கால் இருக்கிறது. உரமான நெஞ்சிருக்கிறது. என்னைப்பற்றி எனக்குச் சிறிதும் கவலையில்லை. இப்பாடாலை ஏரிவதற்கு நானும் ஒரு காரணாவேணோ? இந்நிலையில் இப்பாடாலையை விட்டுப் போக வேண்டியிருக்கே! என்பதுதான் எனது கவலை.

இதில் உங்களுக்குச் சிறிதும் பங்கில்லை. உங்கள் மனச்சாட்சிப்படி நீங்கள் நடந்தீர்கள். தீவினை நிறைந்த மக்கள் உள்ள ஊரில் இப்படிப் பல நிகழும், அது அவர்கள் தீவினை.

நீ இவ்விதம் கூறுவது எனக்குப் பெரிதும் ஆழுதலாக இருக்கிறது. நான் வருகிறேன். இனி எனது வாழ்நாளில் உன்னைக் காண்பேணோ தெரியாது. எப்போதாயினும் கண்டால் மறக்கமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஏழுந்தான்.

நீங்கள் அப்படிச் சொல்லக் கூடாது: அதோ நிற்கும் ரோசாச் செடி பூக்கள் மறந்ததில்லை, என்று அவள் சொல்லுமுன் அவன் புறப்பட்டுவிட்டான். அவளால் மேலே பேச முடியவில்லை. அவன் திரும்பிப்பார்த்தபொழுது அவள் கண்ணிலிருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணர் கீழே விழுவதைக் கண்டான்!

9 ம் அதிகாரம் தர்மோபதேசம்

சடாச்சரம் அக்கிராமத்தை விட்டு நீங்கியதும் எல்லாப் பிரச்சினைகளும் நீங்கியது போலிருந்தது. அவனை அடித்து முறித்துப்போட வேண்டும் என்று மூலைக்கு மூலை கூட்டங்கஷதிக் கதைத்த வாலிப்பகளைல்லோரும் பாடசாலையைக் கட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். முதலில் தற்காலிகக் கட்டடங்களில் பாடசாலை ஆரம்பமாகி நடந்தது. பின் ஆறு மாதத்துள் பாடசாலை முன்னரிலும் அழகாக கட்டி முடிக்கப்பட்டது. ஓலையால் வேயாமல் ஓட்டால் வேய்ந்தார்கள். ஓர் ஊர் கூடி முயன்றால் முடியாத காரியம் ஒன்றுண்டா? அப்பாடசாலையைக் கட்டி முடிப்பதற்கு வேதவனம் முழுமுக்காக உழைத்தான்.

பழையபடி பான் பாடசாலை, பான் பாடசாலையாக நடந்தது. வேதவனம் தான் சரஸ்வதியை விவாகஞ் செய்வதற்கு, இனி எவ்வெதிரிகளும் இல்லை என்று கருதினான். ஆனால் முன்போல அவன் தன்னுடன் முகங்கொடுத்துப் பேசாது விலகி நடப்பதை உணர்ந்தான். எனினும் அதை ஒரு பொருட்டாக அவன் மதிக்கவில்லை. கால காலத்தில் எல்லாம் சரிவந்துவிடும் என்று அவன் நினைத்தான்.

வேதவனம் வழைம் போலவே நண்பகல் நேரத்தில் பாடசாலையில் யோய்ப் பொழுதுபோக்கினான். அன்றியும் வாரத்தில் ஒருமுறையாகிலும்

சரஸ்வதியின் வீட்டுக்குப் போய்வருவான். பாடசாலையிலாவது வீட்டிலாவது வேதவன்த்தைச் சரஸ்வதி ஏற்றுக்கூடுதம் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் வேதவனம் என்னைக் காணமல் சரஸ்வதி ஒரு நாளாயினும் இருக்க மாட்டாள். என்று தனது நண்பர்களுக்குச் சொல்லுவான். என்னை விவாகஞ் செய்ய வேண்டும் என்று அவள் என்னைக் கேட்கிறாள். நான் எல்லாம் ஆறுதலாக யோசிப்போம் என்று சொல்லி வருகிறேன். என்று அவன் தனது நண்பர்களுக்குச் சொல்வான். பென் பழி பொல்லாதது. நீ அவளை விவாகஞ் செய்யவேண்டும். அன்றேல் உனது கருத்தை முன்னரே சொல்லிவிடவேண்டும். என்று அவன் நன்பன் ஒருவன் தருமம் உபதேசித்தவன் போல் பெருமையுடன் கூறினான்.

அடே நீ ஒன்று: நான் அவளை விவாகஞ் செய்யமுடியாது. என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டால், அவள் தற்கொலைசெய்து கொண்டால் அந்தப் பழி யாருக்குதா? என்று அதற்கு மேல் தருமம் தெரிந்தவன் போன்று வேதவனம் கூறுவான்.

அப்ப நீ அவளைப் பழுதாக்கப் போகிறாயா? என்று நன்பன் கேட்க நடந்து முடிந்த காரியத்தை இனிமேல் பேசி என்ன பயன்? என்று கூறி வேதவனம் பெருமுச்சு விட்டான்.

அன்னே! பென்பழி பொல்லாதது, என்று பெரிய எச்சரிக்கை விடுவன் போல் கூறிவிட்டு அவன் நன்பன் சென்றான்.

வேதவனமும் சரஸ்வதியும் காதல் என்று இள வட்டாரங்களில் பலமான வதந்தி அடிப்பட்டது. இளைஞர்கள் எல்லோருக்கும் அது சுவையான செய்தியாக இருந்தது. அச்செய்தியை முதன்முதல் தெரிந்தவன் தான் என்று நிருபிப்பதில் ஒவ்வொர் இளைஞரும் பெருமைப்பட்டான். இவை ஒன்றும் சரஸ்வதிக்குத் தெரியாது.

ஒருநாள் வேதவனம் இரவு கடையை முடிவிட்டு வீட்டுக்குப் போகும்பொழுது ஓர் அழிர்வ யோசனை அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் பாண்பாடசாலையுள் சென்று, சரஸ்வதி இருந்து படிப்பிக்கும் வகுப்பறைச் சுவரில் தன்னையும் சரஸ்வதியையும் இணைத்து சில வாக்கியங்களைக் கரியினால் எழுதிவிட்டுச் சென்றான்.

அடுத்தநாள் அந்த வாக்கியங்களை முதன்முதலில் மாணவர்கள் தான் பார்த்தனர். மாணவர்கள் எல்லோரும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து அந்த வாக்கியங்களை வாசித்து மகிழ்ந்தனர். அவ்வாக்கியங்களை அழிக்கும் மனப்பான்மை அம்மாணவர்களில் ஒருவருக்கும் தோன்றவில்லை, அதைப்பக்குவமாகப் பாதுகாத்து எல்லோருக்கும் காட்டுவதில் அவர்கள் சிரத்தை காண்பித்தார்கள். அன்றியும் அதை ஒருவரும் அழித்துவிடாமல் காவலும் போட்டார்கள்.

மாணவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நின்று சுவரில் எழுதியிருப்பதை வாசித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட சரஸ்வதி அதைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். முதலில் அவ்வெழுத்துக்களை அழித்துவிட யோசித்தாள். பின் தான் அழிக்காமல் தலைமை ஆசிரியருக்குச் சென்று முறையிட்டாள்.

தலைமை ஆசிரியர் பரிபூரண விசாரணை நடத்தினார். பாடசாலைக்கு அன்று முதலில் வந்த மாணவர்கள், முதலில் கண்ட மாணவர்கள், என்று விசாரணை நீண்டு சென்றது. முடிவில் தலைமை ஆசிரியர் தனது புத்தி சாதுர்யத்தைப்பற்றி நீண்ட சொற்பொழிவாற்றித் தான் பழமும் தின்று கொட்டையும்

போட்ட ஆள் என்று முடிவுரை கூறியின் இரு மாணவருக்குப் பிரம்படி கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அதன்பின் ஒவ்வொரு நாளும் பாடசாலயில் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் இரண்டு கெட்ட வார்த்தைகள் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

10 அதிகாரம்

நித்திய விருந்து

சரஸ்வதியின் பெரிய தந்தையார் ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கிழக்கே இருபத்தெந்து மைல் தூரத்தேயுள்ள பளை என்னும் இடத்தில் இருந்தார். அவர் மனைவி மக்களை இழந்து தனியே வசித்துவந்தார். பளையில் அவருக்குச் சொந்தமான சிறியதொரு தோட்டமிருந்தது. அத் தோட்டத்தில் வசித்துவந்தார். அவர் ஒரு சாப்பாட்டுப் பிரியர். மதிய உணவு அவருக்குப் பிரதானமானது. ஒவ்வொருநாளும் பத்துக்கறிவகையானாலும் அவருக்கு வேண்டும். அதைவிடத் தயிர், நெய், பழவகை முதலியன வேண்டும். உணவினால் கிடைக்கக் கூடிய அவ்வளவு இன்பத்தையும் அவர் அனுபவித்துவந்தார். அவர் பெயர் சுந்தரமூர்த்தி. சுந்தரம் என்று அழைப்பார்கள்.

சுந்தரம் வருஷத்தில் ஒரு முறையாவது சரஸ்வதியிடம் வந்து இரண்டு முன்றுநாள் தங்கிப் போவார். பிரதானமாக அவர் வருவது ஓர் உயர்தர விருந்துச் சாப்பாட்டிற்காகத்தான். சரஸ்வதி சமையலில் அவருடைய உறவினருக்குள் பெயர்பெற்றவள். சரஸ்வதி கொடுத்த விருந்துகளை நினைத்து வாவத்திருந்து கூறுவார்.

சுந்தரம் சரஸ்வதியின் வீட்டில் வந்து நிற்றால், அவர் நிற்கும்வரையும் பீடு அல்லோலக்கல்லோலப்படும். சமையலறை கலகலப்பாயிருக்கும். அவருக்கு அரையல் வகையில் ஜந்துக்குக் குறையாமல் இருக்கவேண்டும். கூட்டு, குழம்பு, பாரியல் என்று பல்வேறுவகைகள், இவைகள் எல்லாவற்றிலும் பிரதானம் பெரியதலை வாழ இல்ல. அவர் வந்துநிற்கும் நாட்களில் அண்டை அயலார்களும், காய்கறி தேடிக்கொடுத்து, கீரைவகை தேடிக்கொடுத்துத் தங்களால் இயன்ற உதவியைச் செய்வார்கள்.

சரஸ்வதி இனி உள்ளிடம் அடிக்கடி நான் வரமாட்டேன். இப்பொழுது உள்ளையும் வெல்லக்கூடிய ஒரு சமையற்காரனைப் பிடித்திருக்கிறேன். அவனை வெல்லக்கூடியதாக, நாள் மகா இராசனாலோ, வீமனாலோ சமைக்க முடியாது. மகாகெட்டிக்காரன். முந்தா நாள் பாகற்காய்க் குழம்பு ஒன்று வைத்திருந்தான். ஆகா, அதை என்னவென்று சொல்ல, என்று சுந்தரம் தனது சமையற்காரனைச் சரஸ்வதியிடம் புகழ்ந்தார். அவருடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால். எவருக்கும் வாய்ப்பும், எல்லாம் உணவுவகைளைப் பற்றியே இருக்கும்.

நீ என்னுடன் வந்து இரண்டு நாளைக்கு நின்று சாப்பிட்டுப்பார். நேற்று முகமுக்க்கை இலையில் ஓர் அரையல். அரையல் என்று சொல்ல முடியாது. தேவலோகத்திலிருந்து கிடைத்த அமிர்தம் என்று சொல்லவேண்டும். இட்லிக்கு மிளகாய் பொடிசெய்து வைத்திருக்கிறான். எண்ணையே விட்டுக் குழைத்தவுடன் அதன் மணமும் குணமும் சொல்லல்முடியாது, என்று கூறி வாயில் ஊறிய நீரை விழுங்கினார்.

என்ன பெரியப்பா ஒரேயடியாகப் புளுகுகிறீர்கள். நான் இரண்டு மூன்று கிழமைவந்து உங்கள் வீட்டில் நிற்கப்போகிறேன். அந்தச் சமையற்காரனிடம் கற்கக்கூடியதைக் கற்கலாம். இந்தப் பாடசாலை விடுமூறையில் நிச்சயம்

வருகிறேன், என்று சரஸ்வதி கூறினாள்.

நிச்சயம் வா: வருகிற பொழுது மறந்து போகாமல் கொஞ்சம் மோர் மிளகாய் கொண்டு வா. இன்னுமொன்று: மறந்து போகாதே. நீ மார்கழி மாதத்திலேதானே வருவாய். அக்காலத்திலே இங்கே பனங்கீரை ஏராளம் அது அங்கே கிடையாது. மறந்து போகாமல் ஒரு கட்டுக்கொண்டு வந்துவிடு, என்று சுந்தரம் கூறச் சரஸ்வதியால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. இந்த அற்ப பொருள்களை எவ்வளவு ஆவ்வாகச் சொல்கிறார் என்று நினைத்தாள்.

சுந்தரம் மனைவி மக்கள் இல்லாதவராகையால் அவருடைய திரண்ட செல்வம், பிற்காலத்தில் தங்களுக்கே சேரும். என்று சரஸ்வதியின் பெற்றோர் நினைத்தனர். அதனால் அவர் வருங்காலங்களில் பலமாக உபசரித்தனர். பலமாக உபசரித்தல் என்றால் நாலு கறிவகைகளைக் கூடுதலாகச் சமைத்தல் என்று தான் அர்த்தம். அன்றியும், அவரை உபசரிப்பதில், சமையல் கஷ்டமேயன்றிச் செலவு அதிகமாயிராது. அவருக்குக் காட்டு இலைகுழை களிற்றான் நாட்டம் அதிகம். அவைகளைப் பிடிங்கிப் பெய்துகொடுப்பதுதான் வேலை.

சுந்தரம், சென்றபின், அடுத்து வந்த மார்கழி மாதம் பாடசாலை லீவு காலத்தில் சரஸ்வதி அவரிடம் பளைக்குச் சென்றாள். பாடசாலைச் சூழல் அருவருப்பு நிறைந்ததாயிருந்ததாலும் பளையில் போய் இரண்டு வாரத்தைக் கழித்துவருவது ஒரு மாற்றமாக இருக்குமாதலாலும், அவள் பெரிதும் விரும்பிப் பளைக்குச் சென்றாள். பெரிய தந்தையின் நித்திய விருந்தையும் அனுபவிக்கலாமல்லவா?

11ம் அதிகாரம்

நெஞ்சு விடுதாது

சரஸ்வதி தனது விடுமுறை நாட்களைக் கழிக்கப் பெரிய தகப்பனாரிடம், பளையிலுள்ள தென்னாந்தோட்டத்திற்கு வந்தாள். அவள் முன்னரே அறிவித்துவிட்டு வந்த போதிலும், அவள் வரவை எதிர்பார்த்து ஒருவரும் நிற்கவில்லை. தென்னாந்தோட்ட வாயிலில் அவள் பஸ்ஸிலில் வந்து இறங்கியபொழுது, அவளை எதிர் பார்த்துப் பெரிய தகப்பனார் நிற்ப்பார் என்று நினைத்தாள். வீதியிலிருந்து கால் மைலுக்குச் சிறிது அதிகமான தூரத்தில் அவர் வீடு இருந்தது. தன்மீது அதிக அன்பு வைத்திருந்த பெரிய தந்தை தான் குறித்த நேரத்திலும் பிந்தி வந்திறங்கிய பொழுது, தன்னைக் தேடி வீதிக்கு வந்திருப்பார் என்று அவள் நினைத்தாள். எனினும் அவள் கொண்டுவந்த மோர் மிளகாய், வடகம், பனங்கீரை, முதலிய பொருட்கள் அடங்கிய பொருளையும் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தாள்.

வீட்டு வாயிலை அடைந்த பொழுது அவள் மீண்டும் ஏராற்றமும், அச்சமும் அடைந்தாள். வீடு உட்பக்கம் பூட்டியிருந்தது பெரிய தந்தை தோட்டத்தின் உட்பக்கம் போயிருக்கலாம் என்று கருதினாள். அவரின் சமையற்கான உள்ளே இருக்கலாம் என்று கருதிக் கதவைத் தட்டினாள்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேவந்த பெரிய மனித உருவத்தைக் கண்... சரஸ்வதி அதியசப்படாள். தனது பெரிய விழிகள் நிறைய அவ்வருவத்தைப் பார்த்தாள். அவள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் நான் இன்று இங்கே வருவேன், என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும், என்று கேட்டாள். பல நாட்களாக மலர்க்கியே காணாத சரஸ்வதியின் முகம், புதிய பொலிவடன் மலர்ந்தது. எவ்வரையும் கவரக் கூடியதாயிருந்தது.

நான் இங்கே இருப்பேன், என்று உனக்கெப்படித் தெரியும், என்று (அவ்வருவம்) சடாட்சரம் கேட்ட பொழுது, அவ்வினாவிலிருந்து, தனது நிலையைச் சடாட்சரம் உணர்ந்திருக்கிறான். என்பதை அறிந்து அவள் மேலும் மகிழ்ந்தாள்.

கேள்வியைப் பாருங்கள், எவ்வளவு காலம் ஆகியும் ஒரு சிறிய காகிதம் எழுத மனம் வராதவரின் கேள்வியைப் பாருங்கள், என்று சரஸ்வதி படர்க்கையில் கூறிச் சின்னங்கினாள். காகிதங்களினாலோ, பிற தூதுகளினாலோ ஏற்படுத்த முடியாத ஒரு அழுர்வு சந்திப்பு இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து காகிதங்கள் முதலியன் இரண்டாந்தரமானது, அல்லது அதிலும் தாழ்வானது என்று தோன்றவில்லையா?

அவ்விதம் காகிதங்கள், தூதுகள்: ஆகியன இரண்டாவதாயின் முதலாவது எது?

முதலாவது எது என்று நான் சொல்லமாட்டேன். நான் சொல்லித் தெரிவதற்கு நீ குழந்தையுமல்லன்.

பெரியவர்கள், கற்றவர்கள், என்றால் எல்லாம் தெரிந்தவர்களல்லர், கற்றவர்கள் கல்லாதவர்களிடமும், சிறு குழந்தைகளிடமும், அறியவேண்டியவையும் உண்டு. நீங்கள் சொல்லாவிட்டால் நான் இதில் நின்ற நிலையிலேயே திருப்பிச் செல்லப் போகிறேன்.

என்னுடைய மதியைப்பார், நின்ற நிலையில் கதைத்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். உள்ளே வந்து இருங்கள், குடிக்க ஏதும் கொண்டுவருகிறேன் என்று அவள் வாயிற்படியில் வைத்திருந்த பொதியையும் தூக்கிக்கொண்டு சடாட்சரம் உள்ளே சென்றான்.

சரஸ்வதி உள்ளே சென்று இராமல் அவனைப்பின்தொடர்ந்து சென்றாள். சடாட்சரம், பொதியை உள்ளே ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டுச் சமையல் அறைக்குச் சென்று அடுப்புப் பற்றவைக்க முயன்றான். அவன் அடுப்புப் பற்றவைக்க ஆயத்தஞ் செய்வதைக் கண்ட சரஸ்வதி, நீங்கள் விடுங்கள், நான் பற்ற வைக்கிறேன் என்று சொன்னாள். அவள் வாத்தைகளைக் கோாதவன்போன்று சடாட்சரம் தனது வேலையைச் செய்தாள்.

சரஸ்வதிக்கு மிகுந்த ஆத்திரம் வந்தது. அவள் துணிந்து, அவள் கையிலிருந்த தீப்பெப்டியைப் பறித்தாள். இதைச் சர்றும் எதிர்பாராத சாட்சரம் தனது தோல்வியால் பதட்டமடைந்து, அவள் கையைப் பற்றித் தீப்பெப்டியைப் பறிக்க முயன்றான். அவன் முரட்டுத்தனமாக அவள் கையைப்பற்றிய பொழுது, அவள் கையில் அனிந்திருந்த கண்ணாடி வளையல் நறுக என உடைந்து கையில் குத்தியது. கண்ணாடி வளையல் குத்திய வளி பொறுக்காது ஆ வென்று கத்தினாள். சடாட்சரம் தனத முரட்டுத்தனத்திற்காக வெட்கமடைந்து அவள் கையை விடுத்துநகர்ந்தான்.

கண்ணாடி வளையல் குத்திய இடத்திலிருந்து கிரத்தம் பொசிந்தது. அதைப் பார்த்த சரஸ்வதி அதை விரலால் அமர்த்திப் பிடித்தாள். அந்தக் காயத்தைத் தனக்குக் காட்டும்படி சடாட்சரம் கேட்டான்.

சரஸ்வதி தனது கைகளைப் பின் பக்கமாக மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, ஞாபகமாக, கடிதங்கள், தூதுகள் இரண்டாவதாயின் முதலாவது எது: என்று கூறுங்கள்: காட்டுகிறேன் என்று கூறினாள். சடாட்சரம் எவ்வளவோ தெண்டித்தும், அவள் சொன்னாலன்றிக் காட்டாமாட்டேன் என்று மறுத்துவிட்டாள்.

சடாட்சரம் நெஞ்க விடுதோது என்று மெல்லிய குரலில் ஆணால் அழுத்தமாகக் கூறினான். அச்சமயத்தில் ஒரு காரிலிருந்து இறங்கிச் சங்கக்கடை வேதவனமும், வேறு ஒரு தடியனும் அவர்கள் வீட்டை நோக்கி வருவதைப் பலனிவாயிலால் இருவரும் பார்த்தனர்.

12 ம் அதிகாரம்

கண்ணிப் போர்

சிவ பூசையிலே கரடி நுழைந்ததுபோல, சரஸ்வதியும், சடாட்சரமும், தங்களை மறந்து, தாங்கள், எங்கே, எவ்விடத்தில் எப்படிச் சந்தித்தோம் என்பதை மறந்து - வானத்தில் நின்றபொழுது, சங்கக்கடை வேதவனத்தினது வருகை, அவர்களை, இவ்வுலகத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. அவர்கள் நிகழ்கால உலகத்திற்கு இறங்கிவந்தபோதிலும், தங்களுக்குள் நிலைவரத்தைப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்வதற்கிடையில் வேதவனமும், அவனோடு வந்த தடியனும், கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தனர்.

சரஸ்வதியையும், சடாட்சரத்தையும், ஒரு சேரக்கண்ட வேதவனம், திடுக்குற்றபோதிலும், அடுத்தகணம் சமாளித்துக் கொண்டு. அயோக்கியபயலே, இங்கே ஏன் வந்தாய் என்று சடாட்சரத்தை நோக்கிக் கேட்டான். அயோக்கியபயலே என்ற வார்த்தை சடாட்சரத்தின் செவியிலே நுழைந்து அவன் நரம்புகள் எல்லாவற்றையும் உலுக்கி முறுக்கிவிட்டது. அவன் கைத்தசை நார்கள் எல்லாம் புடைத்து விம்மின். பூசினிப் பழம்போன்ற வேதவனம், சடாட்சரம் ஒரு பலசாலி என்பதை அறிந்திருந்தும், தன்னுடன் வந்த தடியனின் துணிவில், சடாட்சரத்தை வலிந்து சண்டைக்கிழுத்தான்.

மனிதப்பல்லுருவியே, இன்னொரு தரம் அயோக்கியன் என்ற வார்த்தையை உபயோகித்தாயானால், உன்னுயிர் உனக்குச் சொந்தமில்லை என்று உரத்து, ஆணால் தெளிவாகச் சடாட்சரம் கூறினான்.

உனது உயிர் உனக்குச் சொந்தமோ என்று சொல்லிக் கொண்டு, வேதவனத்துடன் வந்த தடியன், தான் ஆயத்தமாகக் கையில் கொண்டுவந்த கருங்காலிக் கொட்டனைச் சடாட்சரத்தின் தலையைக் குறிப்பார்த்து ஓங்கிக்கொண்டு சென்றான்.

ஓங்கிக்கொண்டு வந்த கொட்டனை, வெகு இலாவகமாகச் சடாட்சரம் கையால் பற்றி ஒத்தி இழுத்தான். இழுத்த வேகத்தில் கொட்டன் தடியனின் கையையிட்டு நழுவவே அவன் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டான். தள்ளாடிப் பின்னுக்குச் சென்ற தடியன், உழாராகிப் புதுப் பலத்துடன் கொட்டனைப் பறிக்கவந்தான். சடாட்சரம் அவன் தலையில் அடிக்கவே, தலை பிழந்து ஜயோ என்று நிலத்தில் சரிந்தான்.

இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவேதவனம், தனதுமடியில் வைத்திருந்த பெரிய வில்லுக்கத்தியை எடுத்து விரித்துச் சடாட்சரத்தைக் குத்தச் சென்றான். சடாட்சரம் வெகு நிதானமாக அவன் கைக்குக் கொட்டனால் அடிக்கவே, கையிலிருந்த வில்லுக் கத்தி நழுவிப் பறந்து பக்கத்தில் நின்ற வாழை மரத்தில் குத்திக்கொண்டு நின்றது. ஜயோ என் கையை முறித்துப் போட்டான் என்று குழறிக் கொண்டு தான் வந்த காரை நோக்கினான்.

இந்த சண்டையைப் பார்த்த கார் சாரதி, சொல்லிக்கொள்ளாமலே தனது காரைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்றான். நில்லடா நில்லடா என்று வேதவனம் குழறியதை அவன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் சென்று விட்டான்.

இந்தச் சத்தத்தில் தோட்டத்தில் நின்ற கலியாட்கள் ஒடி வந்து கூடிவிட்டார்கள். அவர்கள் மேலும் : வேதவனத்திற்குச் சடாட்சரத்தை அடிக்கவிடாமல் தடுத்தார்கள். வேதவனம் வீட்டுக்கு வெளியே சென்று அடிவாங்கிய கையை மற்றக்கையால் பிடித்துக்கொண்டு, ஜேயோ என்றை கை முறிந்துவிட்டது என்று சிலசமயமும்: வாடா, வெளியிலே, உன்றை குடலை எடுத்து மாலையாய்ப் போடுறேன் என்று சிலசமயமும் கத்திக் ககொண்டு நின்றான். அவனுடையதுத்திரம் ஊட்டும் பேச்சைக் கேட்டுச் சடாட்சரம் மேலும் அவனைத் தாக்கிவிடாமல், சரஸ்வதியும் மற்றையோரும் தடுத்துக் கொண்டு நின்றனர்.

வேறு சிலர் அறிவிழந்து இரத்த வெள்ளத்துடன் கிடந்த தடியனுக்கு வேண்டிய முதலுதவி செய்தனர். அவனுடைய இரத்தக் காயத்தைத் துணியால் கட்டி, முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து வேண்டியன செய்தும் அவன் கண் விழிப்பதாயில்லை. ஆணால் வேதவனம், தான் கூட்டி வந்தும், அவனைக் கிட்ட வந்து பார்க்கவில்லை. அவன் தன்னுடன் வந்தவன் அறிவற்றுக் கிடக்கிறானே என்று கவலைப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை.

சடாட்சரத்தைக் கெட்டியாய்ப் பலரும் பிடித்திருக்கிற நேரத்தில், வேதவனம், வாடா பார்ப்போம் என்று பல்லைக் கடித்துக் கத்துவான். சடாட்சரம் தன்னைப் பிடித்திருப்பவர்களைத் திமிறிப்பறிக்கிற நேரத்தில் ஜேயோ என் கை முறிந்துவிட்டது என்று கத்துவான்.

ஊரை கொள்ளளியிட்டு வாழுகிற உன்னைக் கொன்றாலும் புண்ணிம்: என்று சொல்லிக் கொண்டு, அவர்கள் பிடியிலிருந்து, திமிறிப் பறிக்க முயற்சித்துக்கொண்டு சடாட்சரம் நின்றான்.

இத்தருணத்தில் ஒரு பஸ்ஸில் சரஸ்வதியின் பெரிய தந்தையாரும், தந்தையாரும், இரண்டு பொலிஸாரும், வேறு சிலரும் வந்து இறங்கினார்கள். எங்கும் அமைதி நிலவியது.

13 ம் அதிகாரம்

உண்மை வெல்லும்

மனிதன் இவ்வுலகில் சுதந்திர புருஷனாகப் படைக்கப்பட்டான். கொடுமைசெய்யும் மனிதனுக்கு மேலே மேலே கொடுமைகள் செய்துக்கொண்டு போவதற்கு, இவ்வுலகில் நிறைய வசதிகளுண்டு. அதே போல நன்மைகள் செய்வர்களுக்கும் மேலே மேலே நன்மைகள் செய்வதற்கும் போதிய வசதியுண்டு.

பொலிஸ்காரரையும், மற்றையோரையும் வேதவனம் கண்டவுடன் அவனுடைய முளை மின்னல் வேகத்தில் வேலை செய்தது. சரஸ்வதி புறப்பட்டுப் பளைக்கு வந்ததையும், “மகேஸ்வரி சுகமில்லை: உடனே வரவும்” என்று ஒரு தந்தியனுப்பப்பட்டதையும், தான் அறிந்து விரைந்து வந்ததாயும், இங்கே வந்தபொழுது சடாட்சரத்தையும், சரஸ்வதியையும் கண்ட தாயும், தன்னுடன் வந்தவனைச் சடாட்சரம் அடித்துக் கொண்டு விட்டதாயும், தன்னைக் கைமுறிய அடித்துவிட்டான்னிறும், பொலிஸ்காரருக்கு வேதவனம் கூறினான்.

அவனுடைய கூற்றை முதலில் எல்லோரும் நம்பினபொழுதிலும் பின்னர் சரஸ்வதியினதும் கொல்லப்பட்டான், என்று வேதவனத்தால் கூறப்பட்ட

அந்தத் தடியனுடைய வாக்குமூலத்தினாலும், சடாட்சரம் குற்றமின்றித் தப்பினான். வேதவனத்துடன் கூடவந்த தடியன் அடிப்பட்டுக் கீழே விழுந்த போதிலும் இறக்கவில்லை. அவன் வேதவனத்தினால் கூலிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவன். அவன் பின்னர் உண்மையாக நடந்தவற்றை கூறிவிட்டான்.

சரஸ்வதி பளைக்குத் தனது பெரியதந்தையாரிடம் விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காகப் பறப்பட்டுக் கென்றதை வேதவனம் அறிந்தான். அவள் தன்னைப் பூரக்கணித்துவருவதை வேதவனம் உணர்ந்தான். அவளாக விரும்பித் தன்னை விவாகம் செய்யச் சம்மதியாள் என்று வேதவனத்திற்கு நன்கு தெரிந்துவிட்டது. சரஸ்வதியின் தாய் தந்தையும், அவளை வேதவனத்திற்கு விவாகஞ் செய்துவைக்கச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். இந்நிலையாற்றில் வேதவனத்திற்கு ஒரு குறுக்கு வழி தோன்றியது.

சரஸ்வதியை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தூக்கிக்கொண்டு போய் ஓரிடத்தில் இரண்டொரு நாட்கள் வைத்திருந்தால், அவளைப் பின் ஒருவரும் விவாகஞ் செய்ய முன்வரமாட்டார்கள். மாணம் மரியாதைக்குப் பயந்த சரஸ்வதியின் தாய் தந்தையாள் விஷயத்தை வெளியேவிடாமல் அவளை வேதவனத்திற்கே விவாகஞ் செய்துகொடுப்பார்கள். தான் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போன சம்பவத்தைப் பொலினிற்கு அறிவித்தால் வழக்கு நடந்து அவர்களின் குடும்பத்தின் மதிப்புக் குறைந்துவிடுமென்று இருக்கியாக தனக்கே மணம்முடித்து வைப்பார்கள் என்று அவன் நம்பினான்.

இந்தத் திட்டத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு சரஸ்வதி புறப்பட்டு பளைக்குப்போனவுடன் அவனுடைய பெரியதந்தையாரை “சரஸ்வதிக்குச் சுகமில்லை உடனே வரவேண்டும்” என்று வேதவனமே தந்தியிடத்தான். தந்தியைக் கண்டதும் சரஸ்வதியின் பெரிய தந்தை சரஸ்வதியிடம் வரச் சரஸ்வதி பளைக்குப் போனாள்.

வேதவனம் தனக்குத் துணையாக முன்சொன்ன தடியனையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒரு கூலிக்காரில் பளைக்குச் சென்றான். அங்கே சரஸ்வதியைப் பெரிய தந்தைக்கு விபத்தென்று கூறி அழைத்துக்கொண்டு, மாங்குளத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் தனது நண்பன் ஒருவன் வீட்டில் இரண்டொருநாள் இருக்கும் திட்டத்துடன் சென்றான்.

வேதவனத்தின் திட்டம் எல்லாம் சரியாக நிறைவேறிய போதிலும், சரஸ்வதியுள் சடாட்சரம் காணப்பட்டது அவன் எதிர்பாராத ஒன்றாகும். சடாட்சரத்தைக் கண்டவுடன், தன்னுடைய காரியத்தில் எங்கேயும் சடாட்சரம் குறுக்கே நிற்கிறான், என்று அவன் நினைத்தான் எனினும் தாங்கள் இரண்டு பேர் அவனைச் சமாளித்து விடலாம் என்று நினைத்து அவன் முதலில் மனந்தளரவில்லை. அவன் வேண்டுமென்றே சடாட்சரத்தைத் தன் பேச்சின் மூலம் சண்டைக்கிழுத்தான். சடாட்சரம் பலசாலி என்று, வேதவனத்திற்குத் தெரிந்த போதிலும், தன்னுடன் வந்த தடியன்மீது அவனுக்குப் போதிய நம்பிக்கை இருந்தது. தான் சடாட்சரத்தை வலிந்து சண்டைக்கிழுத்தவுடன், தான் கட்டளையிடாமலே அவன், ஆயத்தமாகக் கொண்டுவந்த கொட்டளையைப் படித்துக் கொண்டு வந்து சடாட்சரத்தை ஒங்கி அடிக்கச் சென்றதைக் கண்டு வேதவனம் மகிழ்ந்தான். ஒரு கணத்தில் தனது கொட்டளையைப் பறிகொடுத்துத் தானும் அடியுண்டு, இனி ஒவ்வொரு கணமும் ஆபத்தென்பதை உணர்ந்து, வருவது வரட்டும் என்று தனது வில்லுக்கத்தியை விரித்துச் சடாட்சரத்தைக் குத்த முயன்றான்.

இவைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற, கூலிக்கார்க்காரன் இந்தத் தொல்லைகளுக்குள் தான் அகப்பட விரும்பாது, காரைத் திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டான். ஒரு சதித்திட்டத்திற்குத் தன்னை அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான். தனது கூலிப்பணம் கிடையாவிட்டாலும், தான் இச்சிக்கலுக்குள் மாட்டுப்படாமல் விலக நினைத்துச் சென்றுவிட்டான்.

14 ம் அதிகாரம்

கெட்டவன் கிழக்கே போ

உலகத்தில் வளைந்து கொடுத்து நடப்பவர்களுடைய வாழ்க்கை ஏற்றத்தாழ்வின்றி அநேகமாக ஒரே மாதிரியிருக்கும். கொள்கை என்று ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு, அதை விடாது பற்றி நடப்பவர்களுக்கு அநேக தொல்லைகளும், துன்பங்களும் தோன்றும். ஆனால் முன்னவர் தம்மனதுள் எந்நேரமும் சலிப்புடன் உலாவுவதால். இன்பத்தை அறிய மாட்டார்கள். வெற்றி யென்பதால் அடையும் இன்பம் அவர்களுக்கு என்ன வென்றே தெரியாது. பின்னவர், தமக்கு நேரிடும் ஒவ்வொரு துன்பங்களையெல்லாம் வெற்றி காணும் போதெல்லாம், பேரின்பத்தை அனுபவிப்பர்.

சடாட்சரம், பாண்பாடசலையையும், அக்கிராமத்தையும், தனது உத்தியோகத்தையும், துறந்து “விட்டது சனியன்” என்று நீங்கினான். அவன் அக்கிராமத்தைத் துறந்து சென்றபொழுது, சரஸ்வதியைத் தவிர, வேறு எவரும் அவனுக்காக அனுதாபப்படவில்லை. ரோசாச்செடி, பூக்க மறப்பதில்லை என்று சரஸ்வதியின் வார்த்தைகளை அவன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், சென்றான். அவன் சிறிது தூரம் சென்று சற்றுத் திரும்பிப்பார்த்த பொழுது, சரஸ்வதி கண்ணிர் சிந்துவதைக் கண்டான். தனக்காக அனுதாபப்படும் ஒருவர் இவ்வுலகில் உண்டென்பதை அப்பொழுதான் முதன் முதல் உணர்ந்தான்.

கெட்டவன் கிழக்கே போ என்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பழமொழி உண்டு. யாழ்ப்பாணத்தின் கிழக்குப் பாகம், சனெநருக்கடி இன்றிப் பற்றைக் காடுகள் நிறைந்த பிரதேசமாக இன்னும் இருக்கிறது. அப்பகுதிக்குச் சென்றால், பாடுபட்டு உழைத்துச் சில சமயம் முன்னேறலாம் என்ற கருதில் அப்பழமொழி வழங்கப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

அப்பழமொழியைச் சடாட்சரம், தெரிந்திருந்தானோ இல்லையோ தெரியாது.

அவன் பாண்பாடசாலையினின்றும், கிழக்கு நோக்கித்தான் புறப்பட்டான்.

சடாட்சரம் ஆங்கிலத்தில் சிரேஷ்ட வகுப்புச் சித்தியெய்திய ஒரு இளைஞன். அவனுடைய தந்தை புகையிலைத் தோட்டம் செய்து சீவமை நடாத்திவந்தார். தந்தையுடன் கூடப் புகையிலைத் தோட்டமுஞ் செய்து, பாடசாலைக்கும் போய்ப் படித்துச் சிரேஷ்ட வகுப்புச் சித்தியெய்தினான். தாயாரை இளம் வயதிலே இழந்துவிட்டான். அவன் சிரேஷ்ட வகுப்புச் சித்தியெய்திய சந்தோஷத்தை அனுபவித்துவிட்டு, அதன் பலனைக் காண முன்னாரே அவன் தந்தையும் இறந்துவிட்டார்.

அவனைக் கற்பித்த ஒரு ஆசிரியரின் நெருங்கிய நண்பர் பாண்பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியராவர்.. அவரின் முயற்சியினால், சடாட்சரத்திற்குப்

பாண்பாடசாலையில் ஆசிரியர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. தன்னுடைய சொந்தத் தெர்மிலையும் செய்ய அறியாது, ஆசிரியர் உத்தியோகமும் மின்றி இப்பொழுது, சடாட்சரம் கிழக்கு நோக்கிப் போனான்.

அவன் கற்பித்த இரண்டொரு வருஷங்களுக்கிடையில் உலக நிலைமை எவ்வளவோ, மாறிவிட்டது. படித்த பட்டதாரிகளே உத்தியோகம் இன்றி இப்பொழுது திரிகிறார்கள். இந்திலையில் சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரம் மாத்திரம் உடைய சடாட்சரம் ஒரு உத்தியோகம் பெறுவது, முயற் கொம்பென் நினைத்தான்.

அவன் பரம்பரையில் வந்த நேர்மையும், பிடிவாதக் குணமும், அவன் ஆசிரியர் கற்பித்த முற்போக்குக் கொள்கையும் மாத்திரம் அவனிடம் எஞ்சிபிருந்தன. அவனுக்குச் சொந்த நிலமோ, துணையோ, பற்றுக்கோடோ, கிடையாது. எனினும் மனச் சோர்வின்றி, உற்சாகமாகவே கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டான். மனதில் கவலை இருந்த போதிலும், அவன் தளர்வடையவில்லை.

சடாட்சரம் யாழ்ப்பானத்தின் கிழக்கே உள்ள பளை என்ற ஊரைக் கடந்து சென்றபொழுது வீதியில், விழுதிப் பூச்சும், சந்தனப் பொட்டும், பருத்த உருவமுள்ள ஒருவரைக்கண்டான். அவர் அவனை மறித்து, எங்கே தமிழ் போகிறாய் என்று கேட்டார். சடாட்சரம் தான் தொழில் தேடிப் போகிறேன் என்று கூறினான். உனக்குச் சமைக்க தெரியுமா? என்று அந்தப் பெரியவர் கேட்டார். உபாத்தியாயர் உத்தியோகம் பார்த்தநான், சமையல் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறதென்று தனக்குள் அவன் சிரித்துக்கொண்டான்.

சடாட்சரம் தனது தந்தையுடன் வசித்தகாலத்தில் சமையல் செய்து நன்கு பழகியிருந்தான். ஆகையால் அந்தப் பெரியவர் கேட்டபொழுது மிகவும் நன்றாகத் தெரியும் என்று அவன் கூறினான். இருவருக்கும் பேச்சளவில் ஒத்துப்போகவே, அவன் அந்கே சமையல் வேலையில் அமர்ந்தான்.

வேதவனத்துடன் வந்த தடியனை அடித்து விழுத்திவிட்டு, வேதவனத்தை மேலும் அடிக்க முயற்சித்துக்கொண்டு நின்ற பொழுது. சரஸ்வதியின் தந்தையும் பெரிய தந்தையும் காரில் வந்து இறங்கினார்கள். அதன் பின்புதான், தனது எஜமான் சரஸ்வதியின் பெரிய தந்தை என்று சடாட்சரத்திற்குத் தெரியும். தனது பெரிய தந்தையிடம் சடாட்சரம், சமையல் வேலை பார்க்கிறான் என்று அதன் பின்பு தான் சரஸ்வதிக்குத் தெரியும்.

ஒருவரை யொருவர் எதிர்பார்த்து சந்தித்த மகிழ்ச்சியில் ஒருவரைப்பற்றியொருவர் முதலில் விசாரித்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்கிடையில் வேதவனம் வந்து சேர்ந்தான்.

சரஸ்வதியின் பெரிய தந்தையாருக்குத் தனது உணவு வகைகளைப்பற்றித் தைத்தகவே நேரம் போதியதாயிருந்தமையால் அவன் வரலாற்றைத் தனக்கோ, தனது வரலாற்றை அவனுக்கோ விபரமாகத் தெரிவிக்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை.

15 ம் அதிகாரம்

கோவில் சொத்து

கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பவன் வெறு ஒன்றையும் பொருட்படுத்தான். மற்றவை யெல்லாம் அவனுக்குச் சாதாரணமானவை. சடாட்சரம் சமையல்வேலை செய்கிறேன்: என்று சந்தும் நாணமோ, அருவருப்போ அடையவில்லை.

நேர்மையாக உழைத்துச் சீவிக்கின்றேன், என்று மகிழ்ச்சியேயடைந்தான்.

சரஸ்வதி, சடாச்சரத்தை இன்னாரென்று அறிமுகம் செய்த பின், அவளின் பெரியதந்தை அவனைச் சமையற்காரனாக நடத்தவில்லை. அதற்குமாறாக தன்னுடைய ஒருபிள்ளை போலவே நடத்தினார். அவனுடைய சிறந்த குணங்களையும், பரந்த அறிவையும் சரஸ்வதி தனது பெரிய தந்தைக்குப் பள்ளிப்பன்னிக் சொன்னாள்.

அவள் சொன்னதில் உண்மை இருப்பதை உணர்ந்த அவளின் பெரியதந்தை அவனுக்கு உரிய மதிப்புக் கொடுத்தார். அவனை மிகவும் அன்பாக நடத்தினார்.

சுந்தரத்திற்கு அவருடைய தென்னந் தோட்டத்திற்குச் சில மைல் தூரத்திற்கப்பால் பெயர் பெற்ற ஒரு பிள்ளையார் கோவில் சொந்தமாக இருந்தது. அவரின் முன்னோரால் பரிபாலிக்கப்பட்ட அப்பிள்ளையார் கோவில் பரம்பரையாகச் சுந்தரத்தினுடைய பரிபாலனைத்தின்கீழ் வந்தது அக்கோவிலுக்கெனச் சில ஆதனங்களைச் சுந்தரத்தின் முன்னோர் எழுதிவைத்து, தமது சுந்ததியில் தோன்றும் சிரேஷ்ட புத்திரன் அவ்வாதனங்களைப் பரிபாலித்து, அக்கோவிலில் நித்தியழுசை முதலியவற்றையும் நடப்பிக்க வேண்டுமென்று எழுதிச் சென்றனர். அவர்களின் எழுத்துப் பிரகாரம் சுந்தரத்திற்கு அக்கடமை வந்துசேர்ந்தது.

சுந்தரம் வசித்து வந்த தென்னந் தோட்டமும் அக்கோவிலுக்குரியதே, என்பது சடாச்சரத்திற்குப் பல மாதங்களின் பின்புதான் தெரியும். பருப்பு, நெய், சியிர், மோர் என்று முக்காலமும் வயிறு புடைக்க உண்ப்பதெல்லாம் அக்கோவிலின் சொத்தென்பதை அறிந்த சடாச்சரம் செய்வதறியாது துடித்தான். கடவுளின் சொத்தில் காலாட்டி வயிறு வளர்ப்பது எவ்வளவு இழிவான செயல் என்று அவன் வருந்தினான். இது சம்பந்தமாகச் சடாச்சரத்தற்கும், சரஸ்வதிக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து நடந்தது.

தான் சுந்தரத்திடிமிருந்து விலகிச் செல்லப் போவதாகவும் ஒரு கோவிலின் சொத்தில் உண்டு சீவிக்கத் தன்னால் முடியாதென்றும் சடாச்சரம் சரஸ்வதிக்குத் தெரிவித்தான். சரஸ்வதி, ஒரு கோவிலின் சொத்தைப் பரிபாலிப்பவர்கள், வயிற்றைக்கட்டிக் கொண்டு சீவிக்கமுடியாது, அவர்களுக்கும் ஓர் ஊதியம் வேண்டும். நீங்கள் கோவிலின் சொத்தைத் திருடவில்லை என்று பதில் எழுதினாள்.

கோவிலின் சொத்தைப் பரிபாலிப்பவனுக்கு வருமானம் வேண்டும் என்பது உண்மைதான். அந் நேரத்தில் எத்தனையோ ஏழைச் சனம் தமக்கு உண்ணவழியின்றி இருந்த போதிலும், கோவிலுக்குச் சில சதங்களேனும் காணிக்கை கொடுக்கிறார்கள். அந்தச் சதங்களும், கோவிற் சொத்தென்பதற்குள் சேர்ந்துதானிருக்கின்றன. அவர்களும், அவர்களின் சிறுகுழந்தைகளும் பசியால் துடிதுடிக்க அவர்களின் சொத்துச் சுவரிய உணவை என்னால் அருந்தவே முடியவில்லை. என்று அவன் பதில் எழுதினான்.

நீங்கள் இருக்கும் தோட்டம், ஏழைகளின் சொத்தில் சேர்ந்த தன்று. அது எங்கள் முன்னோரால் கோவிலுக்கு வழங்கப்பட்டதோடல்லாமல், நாங்களே அவ்வாதனங்களைப் பரிபாலித்து வரவேண்டுமென்றும் அன்னாரால் எழுதிவைக்கப் பட்டதுமாகும், என்று சரஸ்வதி எழுதினாள்.

உங்கள் முன்னோரால் உங்களுக்கு எழுதிவைக்கப்படவில்லை. கோவிலுக்குத்தான் எழுதி வைக்கப்பட்டது. அதில் என்ன பங்கு நீங்கள்

எடுக்கலாம் என்று வரையறுத்துக் கூறப்படவுமில்லை. அவர்களின் நோக்கம் கொவில் பரிபாலிக் கப்பட வேண்டுமென்பதன்று. கோவிலை வழிபடுபவரால் இச்சொத்துக்களும், பிறவருமானங்களும் பரிபாலிக்கப்பட வேண்டியதுதான் நீதியானது என்று சடாட்சரம் எழுதினான்.

இங்கே பாடசாலையில் நடந்து கொண்டது போன்று, உவ்விடமும், கோவிலை வழிபடுவோரால், கோவிலின் சொத்துக்கள் பரிபாலிக்கப்பட வேண்டும், என்ற கருத்துப் புரட்சியைப் பரப்பிவிடாதீர்கள். பின் உவ்விடமும், உங்களுக்கு ஆபத்தாகப் போய்விடும் என்று சரஸ்வதி எழுதினாள்.

இவ்வார்த்தைகள் சடாட்சரத்திற்குச் சவுக்கால் அடித்தது போன்றிருந்தன. சரஸ்வதியும் தன்னைத் தெரிந்து கோள்ளவில்லை என்று கருதினான். இனித்தான் தாமதிக்கும் ஒவ்வொருகணமும் தவறானது என நினைத்தான். ஒர் ஆலயத் சொத்தின் வருமானத்தில் சீவிக்க எனது மனச்சாட்சி இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இவ்வளவு நானும் எனக்குச் செய்தநன்றிகள் என்னால் மறக்கக்கூடிய வையன்று அவற்றிற்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இக்காகித்ததைச் சரஸ்வதிக்கும் காட்டவும் என்று எழுதிவைத்துவிட்டு ஒருநாள் இரவு ஒருவருக்கும் தெரியாது சடாட்சரம் வெளியேறினான். சொல்லிச் சென்றால், சுந்தரம் தன்னைவிடா ரென்பதும், விண் கதை ஏற்படும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

16 ம் அதிகாரம்

கல்வி காட்டும் வழி

அதிகாலையில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சுந்தரத்தின் தோட்டத்தினின்றும் சடாட்சரம் புறப்பட்டான் எங்கே போகவேண்டும்? என்ன செய்வேண்டுமென்ற திட்டம் ஒன்றும் இன்றியே கால்போன போக்கில் நடந்தான்.

யாழிப்பாணத்திலிருந்து கண்டிக்குச் செல்லும் பிரதான பாதை யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் நுழைவாயிலாகிய ஆணையிறவைக் கடக்க முன்னா. வன்னியன்பாலை என்ற பற்றைக் காடுகளுக்கூடாகச் செல்கின்றது. வன்னியன்பாலை என்ற இடத்திலே தெருவோரத்திலே, இரு பெரிய ஆலவிருட்சத்தின் நிலிலே ஒரு வாலிபன் மிகுந்த சிந்தனையோடு இருப்பதை, அப்பவுயியால் நடந்து வந்த சடாட்சரம் கண்டான். அப்பொழுது, காலை பத்துமணியிருக்கும்.

சடாட்சரம் அவ்வாலிபனைச் சமீபத்து, இன்முகம் காட்டி அளவளாவினான். அவ்வாலிபன் மிகுந்த துன்பத்துடன் காணப்பட்டான். முதலில் எதுவுமே சொல்ல மறுத்துவிட்டான். சடாட்சரமும், தான் ஒரு ஆதரவற்ற அனாதை என்று, தனது கதையையும், சுருக்கமாகக் கூறிய பின்பே, சிறுது சிறிதாகத் தனது வரலாற்றை வெளியிட்டான்.

அவ்வாலிபனின் பெயர் நடராசா, அவன் தமிழ்நாட்டி கல்வி கற்றுக் கலை மாணிப் (BA) பார்சையில் தேறியவன். கடந்த இரண்டுவெருட்காலமாக உத்தியோக வேட்டையில் அலைந்து தோல்லியடைந்து சோர்வுடனிருந்தான்.

யாழிப்பாணத்திலிருந்து இவ்வளவு தூரம்வந்து தனிய இப்பிரதேசத்தில் இருக்கக் காரணம் என்ன என்று சடாட்சரம் கேட்டான்.

அதோ அந்த ஆலமரமும். அதனோடு சேர்ந்த காடும் கொண்ட பத்து

ஏக்கர் நிலமும் என்னுடைய பிதிரார்ச்சித் சொத்து. கடைசிகாலத்தில் இந்தக் காணி உன்னைக் காப்பாற்றும் என்று எனது தகப்பனார் இறக்கும்பொழுது கூறினார் இன்று காலை ஒரு யோசனை தோன்றியதால், பஸ் ஏறி இங்கே வந்து சேர்ந்தேன.

சரி இங்கே வந்து பார்த்து என்ன தீர்மானித்தாய்

இந்த ஆலமரத்தில் சுருக்குப் போட்டு இறப்பது ஒன்றுதான் சரியான வழி என்று எனக்குத் தோன்றியது.

உனது தீர்மானம் நிறைவேற முன்னர் நான் குறுக்கே வந்து விட்டேனாக்கும்?

நீ எங்கே குறுக்கே வந்தாய். எனக்கு முந்தி நீ சுருக்குப் போட்டிறக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறாயே?

நீ கலைமாணிப்பட்டம் பெற்றவன். நீ படித்த கல்வி உனக்கு உந்த வழியைக் காட்டுகிறது. பரிட்சையில் தவறிய சிலரும் தற்கொலை செய்ததாகக் கேள்வியப்பட்டிருக்கிறேன். இதுதானா கல்வி

நீ என்ன பேசுகிறாய்?

வாழ வழி காட்டுவதுதான் கல்வி. தற்கொலை செய்ய வழி காட்டுவதற்குக் கல்வி என்று பெயரா! உன்னில் குற்றமில்லை. இப்படி ஒரு கல்வியையும், பரிட்சையையும், வைத்து நடத்துகின்ற சமுதாயத்தின்மீதுதான் குற்றம். மலகூடம் சுத்தஞ்செய்யும் தொழிலாளியின் மகன், கல்விகற்கவில்லை. ஆனால் அவன் தற்கொலை செய்ய ஒருபோதும் என்னவில்லை. மரமேறிக் கள்ளிறக்கும் தொழிலாளி, அவன் கல்வி கற்கவில்லை. அவன் இறக்கத் துணியவில்லை. தெருவில் பிச்சை எடுக்கும் கூட்டத்தைப் பார். அவர்கள் தற்கொலை செய்ய நினைத்தார்களா? அவர்களுக்கும் உனக்கும் வித்தியாசம் கல்வி ஒன்றுதான். அந்தக் கல்வி தான் உனக்குத் தற்கொலை செய்யும் வழியைக் காட்டுகிறது. உனது சந்ததியில் ஒருவரும் தற்கொலை செய்யவில்லை. எல்லோரும் உடலுழைப்பால் உயர்வடைந்தவர்கள். அவர்கள் உழைத்து, உன்னை இன்னும் உயர்வற்றவன் ஆக்கவேண்டும் என்று நினைத்து உனக்கு உயர்தரக் கல்வி ஊட்டனர்கள். அவர்களுக்கும் உனக்கும் வித்தியாசம் உநதக்கல்வி ஒன்று தான், உனது முதாதையர் கற்கவில்லை. உழைத்து உயர்வடைந்ததார்கள். நீ கற்றாய், தற்கொலைசெய்யத் துணிந்தாய், என்று உணர்ச்சியிடன் சடாட்சரம் பேசினான்.

சபாஷ், நன்பனே: உனது பேசுக் கருத்து நிறைந்தது. மிகவும் அழகாக இருக்கின்றது. காரிய சாத்தியமான புத்தி ஒன்றும் உனது பேச்சில் இல்லாவிட்டாலும் எனக்கு ஒரு புத்தி தோன்றியது. உன்னுடைய மேடைப் பேசுக் மிகவும் நல்லாயிருக்கும். பட்டதாரி வாலிபனே, உன் தந்தை இறக்கும் பொழுது சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்துப்பார்.

நான் கல்வி கற்றிருக்காவிட்டால், அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் சில சமயம் பொருள் பொதிந்ததாக இருக்கக்கூடும்.

ஆகா, உண்மை, உண்மை, அந்த மோசமான கல்வியைக் கற்ற கதையை நியும் நானும் இப்பொழுதே மறந்துவிடுவோம். இப்பொழுது உனக்கும் எனக்கும் தேவை ஒரு கத்தியும் மன்வெட்டியும் என்று சடாட்சரம் சொல்லி வாய்மூட்டுன் அவர்கள் முன் கத்தியும் மன்வெட்டியும் காட்சியளித்தன. இருவரும் தங்களை மறந்து அதிசயத்துடன் ஒருவரை யொருவர் பார்த்தனர்.

புத்தொழி

எங்கள் கணபதிப்பிள்ளை அன்னனின் மகனா, அதுதான் தெரிந்த முகமாயிருக்கென்று பார்த்தேன். என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு வயோதிபர் சடாட்சரம், நடராசா ஆகிய வாலிபர்கள் முன்னிலையில் தான் கொண்டுவந்த கத்தியையும் மண்வெட்டியையும் போட்டுவிட்டு நின்றார்.

என்னுடைய மகன் எப்பொழுதுதாகிலும், இந்தக் காணியைப் பண்படுத்த வந்தால், அவனுக்கு இயற்ற உதவி செய்து கொடு என்று கணபதிப்பிள்ளை அன்னன் என்னைக் கடைசியாகக் கண்டபொழுது சொன்னார்: என்று அந்த வயோதிபர் மேலும் சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டார்.

இப்பொழுது நாங்கள் இந்தக் காணியைத் திருத்திப் பயிரிடத் தான் வந்திருக்கிறோம் என்ற சடாட்சரம் சொன்னான்.

சும்மா சொல்கிறீர்களோ, உண்மையாகச் சொல்கிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் படித்த பிள்ளைகள். எங்கே மண்ணைக் கிளறப் போகிறீர்கள். ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்லுகிறேன். இந்தக் காணியை யாருக்கும் விற்கமட்டும் நான் விடேன், நீ இல்லாவிட்டாலும் உனது பிள்ளை குட்டிக்கென்றாலும் இது உபயோகப்படும். அந்த இறந்த மனிதனுக்கு நாங்கள் துரோகம் செய்யக் கூடாது என்று அந்த வயோதிபர் சொன்னார்.

சடாட்சரம், துள்ளி எழுந்து, சும்மா, என்ன சும்மா, இதோ இப்பொழுதே வேலை தொடங்குகிறோம் என்று கூறி, முன்னால் கிடந்த கத்தியை எடுத்துக் காட்டை வெட்டத் தொடங்கினான். மற்ற இருவரும் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். உறுதியும் பலமும் வாய்ந்த சடாட்சரம் ஒரு புது வேகத்துடன் வேலை செய்தான்.

அங்கு தோன்றிய வயோதிபர், அருகிலுள்ள கிராமத்தில் வசிக்கும் சங்கரப்பிள்ளை என்பவராவர். அவர் அவர்கள் இருவருக்கும் வேண்டிய உதவியையும், புத்திமதியையும் அளித்து வந்தார்.

ஒரு மாதத்தில் இரண்டு ஏக்கர் காடு அவர்கள் இருவரும் வெட்டி எரித்துச் சுத்தஞ் செய்து விட்டனர். இருவருமாகக் கூடி அக் காணிக்குள் ஒரு கிணறு வெட்டினார். அவர்களுடைய முயற்சியே அவர்களுக்கு மேலும் ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் இருவரும் பகலில் வேலை செய்வார்கள். இரவில் தங்கள் திட்டத்தைப்பற்றி விவாதிப்பார்கள். அவர்களுடைய விவாதத்தில் சங்கரப்பிள்ளையும் கலந்துகொள்வார்.

சுத்தஞ் செய்யப்பட்ட இரண்டு ஏக்கர் நிலத்திலும், தனியே மிளகாய்க் கன்று நடவுது என்று அவர்கள் தீர்மானித்தனர். என்களுடைய நாட்டின் தேவைக்குரிய மிளகாயில் பெரும்பகுதி இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது. ஆகையால் எங்களுடைய தொழிலுக்குப் போட்டியிராது. அன்றியும் மிளகாய்க் கெய்கை இலகுவானது என்று அவர்கள் தீர்மானித்தனர்.

அவர்களுடைய முயற்சிக்குச் சங்கரப்பிள்ளையைவிட இன்னொருவர் உற்சாகங்கொடுத்து வந்தார். அவர்கள் தாங்கள் வெட்டித்திருத்திய காணக்குள் ஒரு சிறு வீடுமைத்து, அங்கேயே சமைத்துச் சாபிபிட்டு உறங்கினர். ஒவ்வொரு வார முடிவிலும், சமீபத்திலுள்ள பள்ள என்னும் சிறு நகருக்குச் சென்று, தங்கள் உணவுக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கி வருவார்கள்.

பளையிலே கடைவைத்திருந்த சுலைமான் என்பவர் அவர்களுக்கு நட்பானார். சுலைமான் அவர்களுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகளைக் கூறிவந்தார்.

தங்கள் தோட்டத்திற்கு ஒரு நீறைக்கும் இயந்திரம் வேண்டும்: கையில் பணமில்லை: என்ன செய்யலாம் என்று சடாச்சரமும் நடராசாவும் கேட்டனர். சுலைமான் அவர்களுக்கு ஓர் நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தைக் கடனாகக் கொடுத்துதவினார். வாலிபர் இருவரும் சுலைமானின் பெருந்தன்மையைப் போற்றினர். நீங்கள் அந்திய மதத்தினராக இருந்தும் முன்பின் தெரியாத எங்களுக்குச் செய்த உதவி சாதாரணமானதன்று என்று சடாச்சரம் கூறினான்.

தம்பிளாரே சோனகன், தழிழன், சிங்களவன் என்ற பாகுபாடெல்லாம் சமீபத்தில் தோன்றின. உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ தெரியாது. அந்தக் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத் தமிழர் எல்லோரும் சோனகரைக் காக்கா என்றும்

சிங்களவரை மாமா என்றும் அழைப்பார்கள். இது அவர்கள் மற்ற இனங்களோடு எவ்வளவு அந்தியோந்தியமாகப் பழகினார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது என்று சுலைமான் அவ்வாலிபர்களுக்கு ஒரு சிறு பிரசங்கம் செய்தார்.

சடாச்சரத்தினதும், நடராசாவினதும் மிளகாய்த் தோட்டம், அவர்கள் எதிர்பார்த்தத்திலும் பார்க்க அதிக பலனைக் கொடுத்தது. மிளகாய் பழங்கள் காய்ப்போட்டு எல்லாம் மூட்டைகளாகக்கப்பட்டன. மிளகாய் மூட்டைகள் சேமிப்பதற்கும், தாங்கள் வசிப்பதற்குமாகச் சிறிது பெரிய வீடொன்று கட்டினார்கள். அவர்கள் முகத்தில் இப்பொழுது புதுத்தொளி வீசியது.

18 ம் அதிகாரம்

மிளகாய்த் தோட்டம்

நண்பா, உன்னால் நான் மனிதனானேன் என்று நடராசா ஒரு நாள் சடாச்சரத்திடம் கூறினான்.

என்னால் நீ மனிதனானாயா? என்பது இறைவனுக்குத் தான் தெரியும். அது கிடக்க இம்முறை நாங்கள் பத்து ஏக்கரிலும் மிளகாய்க் கன்று வைக்கவேண்டும் என்று சடாச்சரம் சொன்னான். உனது பேச்கக்கு நான் மறுப்புச் சொல்வது உண்டா? என்று நடராசா கூறினான்.

அவர்கள் மூன்று வருடத்தில் பத்து ஏக்கர் நிலத்திலும் மிளகாயப் பயிர்செய்து பெரிய தோட்டமாக்கினார்கள். தாங்கள் வசிப்பதற்கு அழகான வீடு ஒன்று அமைத்தார்கள். தோட்டத்திற்குக் குரங்குகளினால் சேதம் ஏற்படுவதைக் கண்டு வீமன், அர்சுணன் என இரண்டு உயர்ந்த சாதி நாய்கள் வளர்த்தார்கள்.

அந்த இரண்டு நாய்களும் வீமன் அருச்சனன் போன்று இணைபிரியாது. அவர்கள் தோட்டத்தைக் காவல்காத்தன. அவைகளைப்போலவே, அவ்விரு நண்பர்களும் வீமன் அருச்சனன் போன்று இணைபிரியாது உழைத்தனர்.

சதாசிவத்திற்குச் சொந்தான அந்தப் பத்து ஏக்கர் கானியோடு அதன் அருகேயமைந்த இன்னொரு பத்தேக்கர் காட்டுக் காணியை விலைக்கு வாங்கி அதையும் மிளகாய்க் கோட்டை தோட்டமாக்கினார்கள். புதிதாக வாங்கிய காணி சடாச்சரத்தின் பெயருக்கு எழுதப்பட்டது.

இவ்விடம் யாண்பாசாலையில் ஏற்பட்டதுபோன்று, உவ்விடமும் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணிவிடாதீர்கள் என்று சரஸ்வதி எழுதிய காகிதம் சடாச்சரத்திற்கு முள்ளெனக்குத்தவே, ஆத்திரமடைந்து சுந்தரத்தின் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்டான். குழப்பத்தை உண்டுபண்ணும் ஒரு சில்லறைப்

ஆத்திரமாகவிட்டது. அவளின் தொடர்பை விட்டு வந்து மூன்று வருடங்களாகியும் சடாட்சரத்தினால் அவளை மறக்க முடியவில்லை. மறக்க முடியாத போதிலும் அவள் மீதேற்பட்ட வெறுப்பும் அவனுக்குக் குறையவில்லை.

சரஸ்வதி கடவுள்பக்தி மிகுந்தவள். வைதிக மணப்பான்மை கொண்டவள். தாங்கள் பரிபாலிக்கும் கோவில் பொது சனங்களிடம் கையளிக்க அவள் விரும்பில்லை. பொதுஜனங்களில் ஆசாரமற்ற. பொய்யர், குடியர், கள்ளர் கப்பர் அதிகம் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு கோவிலைப் பரிபாலிப்பதானால் கோவிலின் புனிதத் தன்மையே கெட்டுவிடும் என்பது சரஸ்வதியின் எண்ணம். அதனால் அவள் சடாட்சரத்தீற்குச் சிறிது காரமாகவே எழுதினாள். அது இப்படி விபீரமாக முடியும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சடாட்சரம் இன்ன இடம் என்று இல்லர்மல் மறைந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்து அவள் முதலில் துடித்தாள். ஊனும் உறக்கமுமின்றிப் பல நாட்களைக் கழித்தாள் காலகதியில் தனது மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, தன் பாட்டில் நடைப் பின்மாகச் சீவித்தாள்.

அவளுக்குப் பல விவாகங்களைப் பேசிவந்தனர். தான் விவாகமே செய்துகொள்வதில்லை யென்றும், தன்னை நெருக்கினால் தற்கொலை செய்துவிடுவேன் என்றும் கூறி அத்தொல்லையினின்றும் அவள் விடுப்பட்டாள்.

வேதவளம், அவளைத்தான் விவாகஞ் செய்யவேண்டுமென்று தொடர்ந்து முயற்சித்துவந்தான். ஆனால் அவனுடைய முயற்சிக்குக் குறுக்கே பெரிய இடையூறு ஒன்று ஏற்பட்டது. சங்கக்கடைகளைக் கண்காணிக்கும் புதிய உத்தியோகத்தர் ஒருவர் வந்து, அவனை வேலையினின்றும் நீக்கினார். அத்தோடு பெருந்தொகைப் பணமும் அவன் கடைக்குக் கட்டவேண்டும் என்று அவன்மீது வழக்கும் போடப்பட்டது. அத்தொல்லைகளில் ஈடுபட்டதனால், சில காலம் சரஸ்வதியின் எண்ணத்தை மறந்திருந்தான். ஒரு நாளைக்கென்றாலும், தான் அவளை மனைவியாக வைத்திராமல் விடுவதில்லை. என்று அவன் பலர் முன்னிலையிலும் சபதஞ் செய்திருக்கிறான். தனது சபதத்தை மறந்தானோ. மறக்க வில்லையோ என்று இருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

நடராசாவினதும், சடாட்சரத்தினதும் மிளகாய்த் தோட்டம், யாழ்பாளம் மட்டுமின்றி இலங்கை முழுவதும் பிரசித்தி அடைந்தது. பாராஞ்மன்ற அங்கத்தினர், மந்திரிமார், தோட்டத்திற்கு சென்று அவர்களைப் பாராட்சி சென்றனர். பல பரிசுகளை அரசாங்கம் அவர்களுக்குக் கொடுத்தது.

இங்ஙனம் அவர்கள் பெயர் இலங்கை முழுவதும் அடிப்படை, சரஸ்வதிக்கு மாத்திரம் தெரியாமல் இருக்கும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க் முடியாது. அவர்களுக்கேற்பட்ட பேரினாலும், புகழினாலும், அவர்களிலும் பார்க்க கூடுதலாகக் மகிழ்ந்தவள் சரஸ்வதியே.

தாங்களும், தங்கள் தோட்டமும் என்று எழுதியிருந்த இரு நண்பர்களுக்கும் சரஸ்வதியின் நீண்ட கடிதம் ஒன்று புதிய பல பிரச்சனைகளைக் கொண்டுவந்தது.

கிளிக்காவல்

என் அண்புக் குரியவரே,

என்னுடைய இக்காகிதத்தை நீங்கள் எவ்விதம் வரவேற்கிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் தங்களிடம் ஒன்று கேட்கிறேன் இக்கடிதத்தைக் கிழித்தெறியவேண்டுமென்று தோன்றினால், இதை வாசித்து முடித்துவிட்டுக் கிழித்தெறியுங்கள். வாசிக்காமால் கிழித்தெறிந்துவிடாதார்கள் என்று தங்களை மன்றாட்டமாகக் கேட்கிறேன்.

எனது இக்கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவீர்கள் என்ற துணிவில் தொடர்ந்து எழுதுகின்றேன். நீங்களும் நானும் முதன் முதல் சந்தித்த காலத்தில் ஒருவரை யொருவர் எதிர்க்கும் மனப்பான்மையுடனேயே சந்தித்தோம். ஓன்றை யொன்று சந்திக்கமுடியாத இரு வேறு முனைகளில் நின்று சந்தித்தோம்.

ஆனால் வெகு விரைவில், நாங்கள் நிற்பது இரு வேறு முனைகளில் அன்று. ஒரு இராஜபொட்டையில் தான் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். தங்களுடைய கனிவான பேச்கும், நேரமையான போக்கும், நிதானமான நடையும் என்னைப் படிப்படியாக கவர்ந்து தங்களுடையவாக்கின், இன்றுவரையும், இனிமேலும், நான் தங்களுடையவள் என்ற கருத்து மாறப்போவதில்லை.

இடையிலே தோன்றிய கருத்து வேறுபாடு, எங்களைப் பிரிக்கும் தன்மை வாய்ந்தன என்று நான் ஒருபோதும் கருதவில்லை. நீங்கள் மனிதன் தனது சொந்தக்கால்களில் நடக்கப்பழகிக் கொள்ளவேண்டும், என்று எப்பொழும் சொல்வீர்கள். அப்பொழுதெல்லாம் தங்கள் வார்த்தைகளின் பொருள் எனக்கு விளங்கவில்லை. இப்பொழுது நீங்கள் உங்கள் சொந்தக்கால்களில் நிற்பதைக் கண்டு உலகம் எல்லாம் வியக்கும் பொழுது தங்கள் கருத்து எனக்குத் தெரிகிறது. தங்கள் பலம் வாய்ந்த காலகள், காற்றினில் அள்ளுண்ணும் சருகு போன்ற என்னையும் தாங்கும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

வைகாசி மாதத்தில் அடிக்கும் புதிய தென்றங்காற்று, பாடாக வாய்த்தால் என்னையும் அள்ளிக்கொண்டு போய்விடும்? என்று நீங்கள் முன்னர் வேடிக்கையாகச் சொல்வீர்கள், அப்படி அள்ளிக் கொண்டு போகும் தென்றங் காற்று என்னைத் தங்கள் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் கொண்டு போய்ப் போட்டால், நான் அம் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் மிளகாய்ப் பழங்களைத்தின்னவரும் கிளிகளைத் துரத்திக் கொண்டு இருப்பேன்.

தங்கள் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் கிளிகளின் பிரச்சினை பெரிதாக இருக்கிறது: என்று தங்கள் தோட்டத்திற்கு விஜயம் செய்த விவசாய மந்திரிக்குத் தீங்கள் சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். தாங்கள் ஒரு சிறுவிரல் மூலம் சைகைகாட்டினால், ஒரு கிளியும் தங்கள் தோட்டத்துள் வராது காவல் புரிவேன்.

தாங்கள் என்னைக் கடைசியாகச் சந்தித்த பொழுது, எனது கையைப் பற்றியதால் கண்ணாடி வளையல் உடைந்து ஏற்பட்ட சிறு காயம், ஒரு சிறு தழும்பாக என் கையில் இருக்கிறது. அந்தத் தழும்பு ஓன்றுதான் எனக்குத் துணையாக இருக்கிறது. அந்தத் தழும்பைப் பார்க்கும் நேரங்களில் எனது

உள்ளம் எனக்குத் தெரியாமலே பூரிப்படைகின்றது. சுருக்கமாகக் கூறினால், அந்தத் தழுப்பு ஒன்றுதான் கடந்த முன்று வருஷ காலமும் எனக்குத் துணையாக இருந்து வருகிறது.

நீங்கள் என்மீது கோபங் கொண்டு சென்றபோதிலும் என்னை முற்றாக மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று என் உள் மனம் கூறுகிறது. அந்த உறுதியிடன் தான் இதை எழுதுகிறேன்.

நான் உங்களுடன் திருக்கேதீஸ்வரம் வந்தபொழுது எனது தோழியர் உங்களுக்கும் எனக்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லை என்று கூறினார்கள். நீங்கள் கறுப்பு, நான் சிவப்பு, நீங்கள் இரட்டை நாடி, நான் ஒற்றை நாடி, நீங்கள் முற்கோபி, நான் பிடிவாதக்காரி, நீங்கள் தெய்வ நம்பிக்கை அற்றவர், நான் வைத்துக்கம், இப்படி முழுவதும் வேற்றுமை. எங்கள் இருவருக்கும் ஒருபோதும் பொருந்திவராது என்று கூறினார்கள். நீங்கள் சொல்லுகின்ற அதே வேற்றுமைகள்தான் எங்கள் இருவருக்கும் உள்ள பொருத்தத்தைக் காட்டுகின்றன. மின்சாரம் எதிர் மின்சாரத்தை இழுக்குமேயன்றிச் சக மின்சாரத்தை இழாது. காந்தம் எதிர்த்துருவத்தைக் கவருமேயன்றித் தன் துருவத்தைக் கவராது என்று அவர்களுக்கு நான் சொன்னேன்.

மிகவும் சரி: பூணையிடம் போகப்போகிறேன் என்று விரும்பும் கிளிக்கு நாங்கள் புத்தி சொல்ல முடியாது என்று அவர்கள் என்னைப் பகடிபண்ணினார்கள். ஆனால் அந்தத் திருக்கேதீஸ்வர வாயிலிலேயே நான் மணந்தால் தங்களை மணப்பது என்று உறுதி பூண்டேன். ஒருபோதும் எனது உறுதியிலிருந்து பின்வாங்கவும் மாட்டேன்.

நான் கடைசியாகத் தங்களிடம் கேட்பது: நான் உத்தியோகம் பார்க்க விரும்பவில்லை. தங்களுடைய மின்காய்த் தோட்டத்திலே கிளிக்காவல் புயிவிரும்புகின்றேன். அந்த அரும்பேறை எனக்கு அளிக்குமாறு தங்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கேட்கின்றேன்.

20ம் அதிகாரம்

போழுது போக்கு

சரஸ்வதியின் காகிதம் நண்பர்கள் இருவரையும் வாதப்பிரதி வாதங்களில் இறக்கியிது. சடாட்சரம் தனது நண்பன் நடராசாவிற்கு, தனக்கும் சரஸ்வதிக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகள் எல்லாவற்றையும் விபரமாகக் கூறினான். இருவரும் காரசாரமாக விவாதித்தனர். முடிவில் அவர்கள் ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வந்தனர். அம்முடிவின்படி, நடராசா பின்வருமாறு சரஸ்வதிக்குக் காகிதம் எழுதினான்.

அன்புள்ள சரஸ்வதிக்கு,

இக்காகிதம் எனது நண்பன் சடாட்சரத்தின் உடன்பாட்டோடு தங்களுக்கு எழுதப்படுகின்றது.

உங்கள் காகிதம் கிழித்தெறியப்படாது பக்குவமாகக் கோவை செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உங்கள் தோட்டத்தில் கிளிக் காவலுக்கு ஒருவர் தேவை என்பது உண்மைதான். ஆனால் அப்பதவிக்குத் தங்களைப் போன்ற ஒருவர் தகுதியா வென்பது ஆலோசிக்கப்பட வேண்டியதாயிருக்கிறது. கிளிக் காவலுக்குத் தங்களை நியமிப்பது அப்பத்தென்று நண்பர் சடாட்சரம் கூறுகிறார். எங்கள் தோட்டத்தில் கிளிகள் மின்காய்ப் பழங்களை உண்ணும் பொருட்டுத் தோட்டத்தில்

தொல்லை விளைவிக்கின்றன. ஆணால் அவை எங்கள் வீட்டில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் செத்தல் மிளகாய்களை உண்ண ஒரு போதும் முயற்சித்தலை, தங்களை நியமித்தால், தங்கள் வீட்டில் பேசும் பொழுது, உங்கள் குரலைத் தங்கள் இனத்தின் குரல் என்று நினைத்து, வீட்டினுள்ளும் வந்து, அங்கே உள்ள மிளகாய்களுக்கும் ஆபத்து, என்று நண்பர் ஏச்சரிக்கிறார். அவர் உங்கள் குரல் தெரிந்தவர்களோ.

கிளிக் காவலுக்குப் பண்டைக்காலந் தொட்டுப் பெண்களைத் தான் நியமித்திருக்கிறார்கள் என்று தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. இலக்கியம் வேறு: வாழ்க்கை வேறு என்று நண்பர் அக்கருத்தை மறுக்கிறார். இலக்கியமும் வாழ்க்கையும் ஒன்றா வேறா என்று என்னால் வாதிட முடியவில்லை.

தங்களுக்கு முடிவாகத் தெரிவிப்பது: தங்கள் கிளிக் காவல் உத்தியோகத்தை விட்டு வேறு எதற்கேனும் விண்ணப்பித்தால் தங்கள் விண்ணப்பம் அனுதாபத்தோடு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

வணக்கம்.

இங்ஙனம்

தங்கள் அன்புள்ள

நடராசா.

இக்காகிதம் சரஸ்வதிக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சயைக் கொடுத்தது. தன்னிலே யிருந்து சிரித்தாள். முடிவாக அவர்களுக்கு ஒரு: பதில் எழுதினாள்.

எனது அன்பான நண்பருக்கு,

மிளகாய்த் தோட்டைக்காரரின் பதில் காரமாயிருக்கும் என்ற எனது அச்சத்தைத் தங்கள் காகிதம் போக்கிவிட்டது. எனது அன்பரிட மிருந்தில்லாவிட்டாலும். அவரின் நண்பரிடமிருந்தாவது ஒரு பதில் வந்தது. நான் பூர்வ பிறவியிற் செய்த புண்ணியந்தான்.

நான் கிளிக்காவல் உத்தியோகம் கேட்டது தவறுதான். அது பண்டைக்கால பெண்கள் அடிமையாக இருந்ததால்- பெண்களின் வேலை. இப்பொழுது பெண்கள் ஆண்களோடு சரிநிகர் சமனாக எத்தொழிலும் புரிகிறார்கள். ஆகையால் உங்கள் நண்பரைக் கிளிக்காவல் உத்தியோகத்திற்குப் பதவி உயர்வு கொடுத்து விட்டு, என்னை உங்கள் நண்பனின் தொழிலில் அமர்த்தலாம். இவ்வாலோசனைக்கு எவ்வித எதிர்ப்பும் இராதென நம்புகிறேன்.

அத்தோடு ஊனும், உறக்கமுயின்றித் தலைவி தலைவனைப் பிரிந்து வாடினாள் என்று இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதால், நிஜ வாழ்க்கையில் அப்படி நடவாதா? என்று உங்கள் நண்பனிடம் கேளுங்கள்.

வணக்கம்

இங்ஙனம்

தங்கள் நண்பனின்,

சரஸ்வதி.

சன் சஞ்சாரமற்ற காட்டுப் பிரதேசத்தில் பொழுது போக்கின்றி இருந்த சடாசரத்திற்கும், நடராசாவிற்கும் சரஸ்வதியின் காகிதங்கள், நல்லபொழுது போக்காக இருந்தன, அவர்களும் பதில்கழிதம் எழுதினார்கள்.

எனது நண்பரின் சரஸ்வதிக்கு. உங்கள் காகிதம் எங்களிடையே மிகுந்த பரப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. இன்னும் அதிகமாகத் தனிப்பட்ட

முறையில் எனக்கு அதிக கவலையைக் கொடுத்தது.

அம்மனி, இம்மிளகாய்த் தோட்டம் முழுக்க முழுக்க எனது நண்பனின் உங்கள் சடாசரத்தின்-இடையறா முயற்சியினால் உருவாகியது. அவனின்றேல் இம்மிளகாய்த் தோட்டம் பாழடைந்துவிடும்.

தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை யெனில் ஜகத்தினையே அழித்திடுவோம் என்னும் பாரதி வாழ்க்கையைத் தனது வாழ்க்கை இலட்சியமாகச் சடாசரம் கடைப் பிழப்பவன். நீங்கள் உணவு மாத்திரமின்றி உறக்கமும் இன்றி இருப்பதாக எழுதுகிறீர்கள். அவன் அந்தப் பிரகிருதியைத் தேடிப் புறப்பட்டால் இம்மிளகாய்த் தோட்டம் என்னாவது?

ஆகையால் ஊனும் உறக்கமுமின்றி வாடும் அந்தப் பிரகிருதியைத் தேடிப் பிழத்துச் சடாசரம் அப்பிரகிருதியை தேடிப் புறப்பட முன் அனுபவிவெக்குமாறு தங்களிடம் தாழ்மையாக வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்
பாரதி வாழ்க்கையைப் பிழப்புவதை
நங்கள் அன்பின் நண்பன்,
நடராசா.

21 ம் அதிகாரம்

சுதந்திர வாழ்வு

சரஸ்வதியின் காகிதத்தை நண்பர்களிருவரும் எதிர் பார்த்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு முன்னிலையில் சரஸ்வதியே வந்து நின்றாள். காய்ந்து மெலிந்து காணப்பட்ட சரஸ்வதியைக் கண்டு உங்களைக் கிளி காவிக் கொண்டு போய்விடும் என்று நடராசா சொன்னான்.

அவனுக்கு இப்பொழுதென்ன? இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் பார்த்தீர்களானால் வெறும் எவும்புக் கூடுதான்? என்று சரஸ்வதியுடன் கூடவந்த அவனின் பெரிய தந்தை சுந்தரம் கூறினார்.

அவனின் கதையை விடுங்கள் நான் நெடுக இப்படித்தான். உங்களுக்கு முதன் முதல் பார்த்தினால் அப்படி என்று சரஸ்வதி சொல்லி விட்டுச் சடாசரத்தைப் பார்த்தாள்.

ஒருநாளும் இல்லாது முதன் முதலாகச் சடாசரத்தின் கண்ணிலிருந்து ஒரு கண்ணீர்துளி விழுந்ததைச் சரஸ்வதி கண்டாள்.

அவனின் கண்ணீர்துளியைக் கண்டு. தனது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் பெருகுவதைக் கண்ட சரஸ்வதி அதை மறைக்கும் பொருட்டுச் சமையறைப் பக்கம் சென்றாள்.

அம்மா, எங்கள் சமையலறையில் பெண்வாடை வீசக்கூடாது. இது கண்டிப்பான உத்தரவு என்று சொல்லிக் கொண்டு நடராசா அந்தப் பக்கம் சென்றான்.

பச்சை மிளகாயில் மிளகாய்க் கறி வைத்தால் ஆகா! என்ன ருசி என்று சுந்தரம் சொன்னார்.

சிறிய அளவிலாவது கத்தரி, புடோல், பீர்க்கு பூசினி முதலியன பயிரிடவில்லையா. என்று சுந்கார் ரீவரும் கேட்டார்.

மிளகாய் அன்றி வேறு எதுவுமே கிடையாது. இப்பொழுது நாங்கள் ஒரு மிளகாய்ச் செடியில் சராசரி ஒரு இறாத்தல் செத்தல் மிளகாய் எடுக்கிறோம். ஒரு மிளகாய்ச் செடியில் இரண்டு இறாத்தல் மிளகாய் எடுக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் திட்டம் என்று சடாட்சரம் கூறினான்.

சுந்தரத்தினால் அவனது உற்சாகமான திட்டத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவருடைய திட்டம் முழுவதும் வெவ்வேறுவிதமான உணவு வகைகளைப்பற்றியது.

அச்சுந்தரப்பத்தில் ஒரு புதிய காகிதம் வந்து அவர்களுக்குள் ஒரு புதிய பிரரச்சினையைக் கிளப்பியது. நடராசாவின் நண்பளொருவன் கொழும்பிலிருந்து காகிதம் எழுதியிருந்தான். அக்காகிதம் அவனுடைய வீட்டுகுச் சென்று வீட்டிலிருந்து திரும்பி அவனைத் தேடிவந்தது.

எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு எத்தனையோ பேரைக்கண்டு உளக்கு ஒரு உத்தியோகம் தேடியிருக்கிறேன். இங்கேயுள்ள பிரபலகல்லூராரி ஓன்றில் ஆசிரிய உத்தியோகம். எத்தனையோ போட்டிகளுக்கிடையில் எனது பலமான முயற்சியினால், உளக்குத் தரலாம் என்று வாக்களித்திருக்கிறார்கள். இது கண்டவுடன் எல்லா ஆயத்தங்களுடனும் பூற்பட்டுவா கலைமாணிப் பரிசைகளேறிய நீ மிளாகாய்த் தோட்டம் செய்ய நான் உன்னுடைய நண்பன் என்று கொழும்பில் இருக்க என்னால் முடியாது. இரவும்பகலும், உளக்கு உத்தியோகம் தேடுவதிலேயே எனது சிந்தனை இருந்தது. இப்பொழுது தான் அப்பாடா என்று என்னால் முச்சவிட முடிகிறது என்று நடராசாவின் நண்பன் எழுதியிருந்தான்.

நேரம் போதும், கொழும்புப் புகைவண்டிக்குத் தாராளமாகப் போகலாம் என்று சுந்தரம் அவசரப்படுத்தினார்.

நடராசா, என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று சடாட்சரம் பார்த்தான். நடராசா, பெரிதாகச் சிரித்துவிட்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பானால் இந்தக் காகிதம் எனக்கு இறைவனைக் கண்டது போன்றிருக்கும். இப்பொழுது இக்காகிதம் எழுதினவனை நினைத்து நான் பச்சாத்தாப்பட்டுகிறேன் என்று சொன்னான்.

என்ன இருந்தாலும் உத்தியோகத்திற்கு வருமா? முந்நாறு ரூபா சம்பளம் என்றாலும் இருக்கும். அதுவும் கொழும்பில்...? என்று சுந்தரம் மேலும் தூண்டினார்.

நடராசா உள்ளே சென்று ஒரு கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்து வந்து விரித்துக்காட்டி இங்கே பாருங்கள் எங்களுக்கு எல்லாச் செலவும் தள்ளி, ஆளுக்குமாதம் சராசரி ஆயிரம் ரூபா, சென்ற வருஷம் கிடைத்திருக்கிறது. இவ்வருஷம் இன்னும் கணக்கு முடிக்கவில்லை. இன்னும்கூட இருக்கும் இந்த ஊதியம் இன்னொருவருக்குப் பணிவோ, பயமோ இன்றிச் சுதந்திர வாழ்க்கையில் கிடைத்தது. இதன்பெறுமதி சுதந்திர வாழ்க்கைச் சுவையின் இரசிப்பைப் பொறுத்துப் பலமாகப் பெருகும். புத்திகெட்ட சமுதாயத்தில் தோன்றியமை உங்களை இவ்விதம் கூறசேய்கிறது என்று நடராசா ஒரு பிரசங்கம் செய்தான். மற்ற எல்லோரும் வாய்டைத்து நின்றனர்.

நடராசா தனது சுதந்திர வாழ்வைப் பெருமையுடன் நெஞ்சு நிமிர்த்திப் பேசினான். அவனது பேச்சு எல்லோரிலும் பார்க்கச் சடாட்சரத்தை மனங்குளிர்க் கொட்டது. ஆளால் கண்டிட்டி போன்று அவர்கள் வாழ்க்கையையே ஆட்டக்கூடிய அதிபயங்கரச் செயல் ஒன்று அன்று இரவு நடந்தது.

22 ம் அதிகாரம்

புனருத்தாரணம்

பல நாட்களுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் அன்றிரவு மிளகாய்த் தோட்டத்தில் எல்லாரும் ஆழ்ந்த நித்திரை செய்தனர். சுந்தரமும், சடாட்சரத்தின் அறையிலும், சடாட்சரமும், நடராசாவும், நடராசாவின் அறையிலும் நித்திரை செய்தனர்.

நள்ளிரவில் அவர்கள் வீடு தீப்பற்றி எரிந்தது. துடித்தெழும்பிய எல்லோரும் தைய அணைக்க முயன்றனர். செத்தல் மிளகாய் மூடைகளில் தீபிடித்தமையால், அந்தப் பிரதேசத்திலேயே மனிதரால் நின்றுகொள்ள முடியவில்லை. மிளகாய் எரியும் காரத்திற்கு முன்னிலையில் மனிதர்களால் நிற்க முடியாது. நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தின் உதவியினால் தீயணைக்க முடிந்தபோதிலும், அநேக சேதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான மிளகாய் மாத்திரம் எரிந்தது. இதைவிட வீட்டுச் சாமான்கள் பல.

ஆனால், அவையொன்றுக்கும் சடாட்சரம் மனங்கலங்களில்லை. அவளின் உயிருக்குமிரான வீமன், அருச்சணன், என்ற இரு நாய்களில் ஒன்றான வீமன் கால் முறிந்து தூக்கி நின்ற நிலை அவன் மனத்தை உருக்கிவிட்டது.

யாரோ விவெழிகள்தான் வீட்டுக்கு நெருப்புவைத்திருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களுடன் போராடியே நாய்க்குக் கால் முறிந்திருக்க வேண்டுமென்றும், எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. ஆனால் அவர்கள் யாரையும் சந்தேகிப்பதற்கு அந்தக் கிராமத்தில் அவர்களுக்குப் பகையாடுள்ளவர்கள் எவருமில்லை. நடந்தது நடந்துவிட்டதென்று, அவர்கள் மேலே பார்க்கவேண்டிய கருமங்களைப் பார்த்தனர்.

எனது தென்னெதோட்டம் கோவிலுக்குரியதென்பது உள்குச் தெரியுந்தானே, கோவிலுக்குரிய தோட்டம் கேர்விலை வழிபடுபவர்களால் பரிபாலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற உனது வாதத்தைப்பற்றி நான் நீண்டநாள் ஆலோசனை செய்தேன். நீ சொல்வது தான் சரி என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் அத்தோட்டத்தின் நிர்வாகத்தை ஒரு சபை அமைத்து அதனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு நான் விலக எண்ணியுள்ளேன் என்று சுந்தரம் சடாட்சரத்திடம் கூறினார்.

மிகவும் நல்ல கருத்து. இவ்விதம் யாழ்ப்பானத்தில் கோவிற் சொத்துகளில் சீவிப்பவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இவ்விதம் நடந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும் என்று சடாட்சரம் சொன்னான்.

அப்பிதமான ஒரு சபையை ஏற்ற சட்டதிட்டங்களைமைத்து, அச்சபையிடம் கோவில் நிர்வாகத்தையும், தோட்ட நிர்வாகத்தையும் ஒப்புவிப்பதற்கு நீ உதவி செய்யவேண்டும்.

இப்படி ஓர் நல்ல காரியத்திற்கு நான் என்னால் இயன்ற உதவிச் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்.

நீ வந்து கோவிலில் ஒரு கூட்டம் கூட்டி எல்லாருக்கும் விஷயத்தை விளங்கப்படுத்தி ஒரு சிறப்பான சபையை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஓம், நான் வருகிறேன்.

அதற்கு முன்னர், அச்சபைக்குரிய இலட்சணங்களையும், சட்டதிட்டங்களையும் வகுத்து எழுதிக் கொண்டு போகவேண்டும்.

சட்ட திட்டங்களை அந்தச் சபை தான் ஆக்கவேண்டும் நாங்கள் ஆக்கும் பிரமாணத்திற்கு நாங்கள் இல்லாத சபை ஒன்று இயங்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

நீ சொல்வது முழுதுஞ்சரி தமிழி. ஆனால் அங்குள்ளவர்கள் அதிகம் படிப்பில்லாதவர்கள். நாங்கள் ஒரு பிராமணத்தை ஆக்கிக் கொடுத்தால் அவர்கள் அதன்படி ஒழுகுவார்கள். வேண்டிய இடத்தில் அவர்கள் அப்பிராமணங்களை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளல்லோம்.

அதுவும் சிரிதான். அப்படியே செய்வோம் என்று அப்பிரச்சினைக்குச் சடாட்சரம் ஒரு முற்றுப் புள்ளிவைத்தான்.

வீட்டரிந்ததால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை ஒரளவு ஈடு செய்த பின், சடாட்சரம் சுந்தரத்துடன் சென்று, தென்னந்தோட்டப் பரிபாலனத்தைச் சபைக்கு மாற்றும் அலுவலில் ஈடுபட்டான். அது சில நாட்களில் செய்து முடிந்தது.

அவர்களின் மிளகாய்த் தோட்டம் இருபது ஏக்கரும் முன்னிலும் பார்க்கப் பல மடங்கு அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டன. ஏரிந்த வீட்டிற்குப் பதிலாக இரு குடும்பங்கள் வசிப்பதற்கேற்ற அழகான வீடு ஒன்று கட்டப்பட்டது செத்தல் மிளகாய் சேமித்து வைப்பதற்கு வசதியான பண்டகசாலை ஒன்று அமைக்கப்பெற்றது.

மழை நாட்களில் மிளகாய் உலர்த்துவதற்கு ஒரு போறணையும் அமைக்கப்பட்டது. கலைமான் மிளகாய்த் தோட்டம் என்று தங்களுக்குத் தண்ணீரிறக்கும் இயந்திரம் தந்து உற்சாகப்படுத்தியவரின் பெயரைத் தங்கள் தோட்டத்திற்கு வைத்து ஒரு பெரிய விலாசப் பலகையைத் தெருவோரத்தில் நிறுத்தினார்.

தங்களை முதன் முதல் ஆதரித்து வேண்டிய உதவிகள் பூந்த சங்கரப்பிள்ளையின் பெயரைத் தங்கள் வீட்டுக்கு வைத்துச் சங்கர விலாசம் என வெண்கல எழுத்துக்களால் புதித்தனர்.

இவைகள் எல்லாவற்றிலும் பெரிய ஒரு விலாசத்தைச் சரஸ்வதி வெளியிட்டாள்.

23 ம் அதிகாரம்

கிளி விலாசம்

சரஸ்வதி தனது உத்தியோகத்தைக் குறந்து, தன்னிடம் உள்ள பணத்தைக் கொண்டு வந்து கலைமான் மிளகாய்க் தோட்டத்திற்கருகாமையில் சிறிது நிலம் வாங்கி ஒரு மிளகாய் அரைக்கும் ஆலையை நிறுவினாள். அதுதான் இன்று இலங்கை முழுவதும் பிரபல்யம் அடைந்து விளங்கும் கிளி அடையாள மிளகாய்த் தூள்.

விருந்துகளுக்கும், விசேஷ தினங்களுக்கும், கிளி அடையாள மிளகாய்த் தூளை எல்லோரும் விரும்பி வாங்குவது யாவருமறிந்ததே. கிளி அடையாள மிளகாய்த் தூளுக்கு எங்கும் கிராக்கி இருந்ததனால்; அதன் விலையைப் பலர் கூட்டி விற்றதும் இப்பொழுது அம்மிளகாய்த் தூள் உறைகளிலேயே விலையும் குறிக்கப்பட்டிருப்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

கிளி அடையாள மிளகாய்த் தூளின் சிறப்புக்குக் காரணம், கலைமான் மிளகாய்த் தோட்ட மிளகாய்தான் என்று சிலர் கூறுவார்கள். இலாபத்தை அதிகமநோக்காது, விலாசத்தின் பெருமையைக் காக்கும், சரஸ்வதியின் பரிபாலனம்தான் என்று சிலர் கூறுவார்கள். ஆனால் உண்மையான காரணம்

வேறு உணவுவகைகளிலேயே தனது நேரத்தையும், புத்தியையும் திறமையையும், பலமாகச் செலவழித்து வந்த சுந்தரமுர்த்தி என்ற பெரியவரின், முகாமையின்கீழ் அந்தக் கிளி அடையாள மிளகாய்த் தூள் தொழிற்சாலை நடைபெறுவது தான் உண்மையான காரணம்.

கோழி மேய்க்கிற வேலை என்றாலும் கோறணமேந்துவேலை என்று கூறிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து செல்கிறவர்கள் எல்லோரையும், யாழ்ப்பாணத்தின் எல்லையிலுள்ள வண்ணியன்பாலை என்ற இடத்திலுள்ள சுலைமான் மிளகாய்த் தோட்டமும், கிளி அடையாள மிளகாய்த் தொழிற்சாலையும், எள்ளி நடைக்காடிக் கொண்டு இன்றும் கெம்பிரமாக நிற்கின்றன.

அவ்விரு நிலையங்களையும் காண்பதற்கு முன்னால் நீங்கள் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தைக் கடந்து செல்வர்கள். உச்சி வேளையில் அந்நிலையங்களில் வேலை செய்யவர்கள் அப்பாரிய ஆலமர நிழலிலேயிருந்து, வம்பழந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்த ஆலமரத்திற்குத் தெரிந்த கதை அநேகம். சடாட்சரம் சிறிது பிந்தியிருந்தால், அந்த ஆலமரத்தின் கிளையிலே நடராசா தூக்குப்போட்டு இறந்திருப்பான். ஒரு மனிதன் தூக்குப்போட்டிறந்த ஆலமரம். அதன் ஆவி உலாவும், என்று இன்று அதன் அருகிலேயே ஒருவரும் நெருங்கி இருக்கமாட்டார்கள்.

ஆலமரத்தின் கதை அப்படியிருக்கச் சடாட்சரமும், சரஸ்வதியும் வாகஞ் செய்து கொண்டார்களா? என்று நீங்கள் எல்லோரும் அறிய வேற்படுவது இயற்கை, எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அப்படி ஒரு விழா டந்ததாக அறியவில்லை.

சடாட்சரம், சரஸ்வதி, நடராசா சுந்தரம் எல்லோரும் ஒரிடத்தில் சியிருந்து சாப்பிடுகிறார்கள். கதைக்கிறார்கள். இவ்வளவுதான் காணக்கூடியதாக பூருக்கிறது அவ்வாலமரத்தில் இருக்கும் பறவைக் கூட்டங்களைப்போல அவர்கள் நால்வரும், ஒடுவதும், உலாவுவதும், சிரிப்பதும், விளையாடுவதுமாக இருக்கிறார்கள். கவலையே இல்லாத மனிதப் பிறவியாக விளங்குகிறார்கள்.

ஒரு அவசரப் புத்திக்காரனோ, சுந்தேகப் பேர்வழியோ, பார்த்தால், பஞ்சபாண்டவர்களின் மனைவி திரெளபதிபோன்று, சரஸ்வதியையும், சடாட்சரம், நடராசா, ஆகிய இருவரினதும் மனைவி என்று கருதக்கூடும். ஏனெனில் அவர்களின் பழக்க வழக்கம் வேற்றுப் பிரிப்பின்றி இருந்தது.

இல்லை, இல்லை. இன்னும் கொஞ்சம் பொறுங்கள் ஒரு விஷயம்: சரஸ்வதி முன்று வருட காலம், போதிய உணவுமின்றி, உறக்கமுமன்றி நடைப்பினமாகத் திரிந்தாள். இப்பொழுது வட்டியும் குட்டியுமாகக் கவலையேயின்றிச் சிட்டுக் குருவியோல் ஓடித் திரிகிறார்.

சிட்டுக்குருவியோல் துள்ளிப் பறந்து திரிந்த சரஸ்வதிக்கு வந்ததென்னவென்று உலகம் ஏங்கும் வண்ணம் அவளுக்கு நூதன வருத்தம் ஒன்று வந்தது. சடாட்சரம் கையைப் பிடித்தான். சுந்தரம் சோகமே உருவாகச் சாய்மனை நாற்காலியில் படுத்துக் கொண்டார். நடராசா வான்ததைப் பார்த்துயோசனை செய்தான்.

சில மாதங்களாக கவலை என்பது என்னவென்று தெரியாத அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சரஸ்வதியின் சுகவீனம் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. எல்லோரும் உற்சாகமிழந்து காணப்பட்டு என்றால் நடைபெறுவது தான் உண்மையான காரணம்.

முடிவில் சடாட்சரம் தன்னுடன் கூடிப் படித்த நண்பனாருவன் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் வைத்தியராக இருப்பதனால் அவனிடம் சரஸ்வதியைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டத்திட்டமிட்டான். அவனுடைய ஆலோசனையை எல்லோரும் அங்கீரித்தனர்.

அடுத்த நாட்காலை சடாட்சரமும் சரஸ்வதியும் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டனர். சரஸ்வதி குணமடைந்து வரவேண்டுமென்று எல்லோரும் பிரார்த்தித்தனர்.

24 ம் அதிகாரம்

அந்தப் பெரியவர்

சரஸ்வதியின் நூதன வியாதியை அறிய எல்லோரும் விரும்புவீர்கள். அவள் உணவு உண்டுவுடன், அவ்வுணவுவைப் பிரட்டி வெளியில் எடுத்து விடுகிறாள். இதனால் அவள் வயிற்றில் உணவுவென்பது தங்குவதில்லை. புளிச் சாப்பாடுகளைத் தேடிச் சாப்பிடுகிறாள். எந்த நேரமும் எச்சில் உடிமிந்து கொண்டு திரிகிறாள். சில நேரங்களில் மயக்கம் அடைகிறாள். இக்குணங்களைச் சடாட்சரத்தின் நண்பனான் வைத்தியர் கேட்டு மருந்து கொடுப்பதற்கும் பதிலாக குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தார். சரஸ்வதிக்கு என்ன வருத்தம் என்று கூற அவன் தாய் இல்லாமைதான் இவ்வளவு கலவரத்திற்கும் காரணம் என்று வைத்தியர் கூறினார்.

சரஸ்வதியும் சடாட்சரமும் வைத்தியசாலையினின்றும் புறப்பட்டு வெளியில் வரும்பொழுது, ஒரு நொண்டி மனிதன் அவர்களைப் கூறுகுறிப்பாகப் பார்த்தான். அவனுக்கு அப்பால் நின்ற பெரிய வாட்டசாட்டமான ஒரு மனிதர் அந்த நொண்டியை நோக்கி அவர்களை என்னா பார்க்கிறாய்: அவர்களின் காலை நீ ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாய்: ஏனென்றால் அவர்கள் நடப்பது தங்கள் சொந்தக்காலில் என்று அந்த மனிதர் சொன்னார்.

அந்த மனிதரை அந்த நொண்டி கையெடுத்து வணங்கினான். என்னை ஏன் வணங்குகிறாய்? நான் என்ன உனக்குக் கால் தரமுடியுமா? கால் இருந்தும் இல்லாமற் திரிகின்ற சனங்களைப்பார். அவர்களிலும் பார்க்க நீ தேவை இல்லை என்று அந்தப் பெரியவர் மீண்டும் கூறினார்.

கால் இருந்தும் இல்லாமற் திரிதல் உனக்கு விளங்கவில்லையா, நீ காண்கிற கால் உள்ள மனிதர்களை எல்லாம் உன்மையில் கால் உள்ளவர்களைல்லர். சிலர் அரசாங்க உத்தியோகம் என்ற பொய்க் காலில் உலாவுகிறார்கள். ஆற்றங்கரையில் மரமும் அரசளிய வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமென்று ஒளவைக் கிழவி பன்னாறு வருடங்களுக்கு முன்பே கூறிவிட்டார்.

இப்படி பலர் பொய்க் கால்களில் உலாவுகிறார்கள். ஆகையால் உனக்குக் காலில்லை கவலைப்படாதே: என்று அந்தப் பெரிய மனிதர் கூறிவிட்டு அப்பால் நடந்தார். ஆம்.அவரை நீங்கள் மறந்தாலும் நான் மறக்கவில்லை. சில நாட்களுக்கு முன் கொழும்புக் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் அதிகாலையிலே, யாரும் காலுள்ளவர்கள் போகிறார்களா என்று பார்க்கிறேன் என்று கூறினாரே, அவர்தான் அந்தப் பெரிய மனிதன். சடாட்சரத்தையும், சரஸ்வதியையும் பார்த்துக் காலுள்ள மனிதர் என்று கூறியபடியால், அவர்களின் கதையைத் தேடி அறிந்து எழுத வேண்டி ஏற்பட்டது.

கேடி வந்த செல்வம்

‘கசின்’

உத்தியோகத்தை நாடும் ஓர் இனம்
காலக்கிரமத்தில் மிருகப் பண்பு மிகுந்து விளங்கும்.

எனக்கு முன்னால் அவள் வந்து இருந்தவுடன், நான் எழுந்துபோவதா? தொடர்ந்து இருப்பதா? என்று என்னுள் தீவிரமாக யோசித்தேன். எனக்குள்ளே கலவரமடைந்தேன். எனது நிலையை அவள் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். நான் அவளைப் பார்க்காமலும், ஒன்றும் கேட்காமலும் இருக்கவும். அவள் பேசினாள். அதாவது எனது மனத்துள் எழுந்த கேள்விக்கு மறுமொழி சொன்னாள்.

“பெண்கள் பெட்டியில் ஒருவரும் இல்லை. எனக்குத்தனியே இருக்கப்பயமாயிருந்தது.” அவளுடைய இந்த வார்த்தைகள் எனக்கு மிகவும் நியாயமாகப்பட்டது. அவளுடைய பேச்சும் பேசிய தோரணையும். அவள்மீது எனக்கு நன்மதிப்பைக் கொடுத்தன. நான் கொஞ்சம் ஆழுதலாக முச்சுவிட்டு நிபிர்ந்து, உட்கார்ந்தேன். வண்டியாழ்தேவி-தனக்கேயுரிய வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தது. என்னை கவ்வியிருந்த நாணமும் சிறிது சிறிதாக விலகிக் கொண்டிருந்தது. நாணம் விலக விலக எனது உடம்பை இலேசாக அசைக்கவும் அங்கின்கு பார்க்கவும் முடிந்தது. நாங்கள் இருந்த பெட்டியின் ஓர் வழியால் போவோர் வருவோர் அங்களைக் கறுகுறிப்பாகப் பார்த்துவிட்டுப் போகும் பொழுது. என்னை மீண்டும் வெட்கம் வந்து குந்து கொள்ளும். பின்னர் வண்டியின் அசைப்பில், ஆட்டத்தில் அவ்வெட்கம் சிறிது சிறிதாக விலகும்.

எனது கால்களும், அவளுடைய கால்களும், மிகச் சமீபத்திலேயே இருந்தன. மிகவும் அவதானமாகவன்றி எங்கள் கால்களை இங்கே அங்கே அசைத்தாலும் அவை ஒன்றை ஒன்று தீண்டிவிடும். அதனால் நான் எனது கால்களை மிகவும் பக்குவமாக நேராக வைத்திருந்தேன். சுதந்திரமின்றி, சிறையிலிருக்கும் கைத்திபோல நான் இருந்தேன். கைத்தியைப்போலல்லாது மனத்திற்குள் ஒரு கூகமும் இருந்தது. பயமும் கூச்சமும் இருந்தபோதிலும், ஒரு உற்சாகமும் நெஞ்சுச்ததின் அடித்தளத்திலிருந்து ஊதிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மெல்லிய ஊதலை நான் அடக்கி அடக்கி கொண்டிருந்தேன். யாழ்தேவி களவேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சூழல் மெல்ல மெல்ல எனக்குப் பழகி வந்தது. எனினும் அவனுடன் சம்பாவிக்க எனக்கு நா எழவில்லை. வார்த்தைகள் தோன்றவில்லை. என்ன கேட்க வேண்டும் என்றே தோன்றவில்லை. அவள் தான் முதலில் என்னோடு பேசிவிட்டாளே. பெண்கள் பெட்டியில் தனியே இருக்கப் பயந்து இங்கே வந்ததாகக் கூறினாளே. நான் அதற்கு ஒரு மறுமொழியும் சொல்லவில்லை. என்ன சொல்ல இருக்கிறது. புகைவண்டியா? யாரும் எங்கேயும் இருக்கலாம். அவள் என்னோடு தனியே வந்திருப்பது பார்ப்பவர்களுக்கு நன்றாய் இராது. ஆனால் அவள் சொன்ன நியாயமோ மிகவும் சரியானது. அதற்கு நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது. “மிகவுஞ் சரி” என்ற தோரணையில் தலையை ஒரு மாதிரி ஆட்டி வைத்தேன். பிறகு என்ன பேசுவதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

சிறிது சிறிதாக அவளை அவதானித்தேன். கூந்தலை இரண்டாகப் பின்னி விட்டிருந்தாள். ஒரு கையில் கைக்கழகாரமும், ஒரு கையில் ஒற்றைக் காப்பும் அனிந்திருந்தாள். கழுத்தில் ஒரு மெல்லிய சங்கிலி : அது உடைக்குள் சென்றது. அதில் என்ன தூக்கப்பட்டிருந்தது என்று தெரியவில்லை. அதில் தூக்க ஒன்றும் இன்மையால் உள்ளே விட்டானோ தெரியவில்லை. சிலசமயம் அதில் தாலியும் தூக்கப்பட்டிருக்கலாம். இப்படி நினைக்க எனக்கு விருப்பயில்லை. அதில் ஒன்றும் தூக்கவில்லை என்றே நினைத்துக் கொண்டேன்.

தன்னை நான் அவதானிக்கிறேன் என்பதை அவள் எப்படியோ கண்டுவிட்டாள். தனது ஆடையைச் சரிசெய்து கொண்டாள். நான் ஏதோ தன்னைக் கேட்கப் போகிறேன் என்று நினைத்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். ஆனால் எனக்கு என்ன கேட்பதென்றே தெரியவில்லை.

நான் பேசுவேணன்று, அவள் சிறிது நேரம் பொறுத்துப் பார்த்தாள். நான் பேசவில்லை. அவளே மீண்டும் பேசினாள்.

“ நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள் ” என்னைக் கேட்டாள். “ நான் கிளிநோச்சிக்குச் செல்கிறேன், என்று மிகவும் அடக்கமாகவும், பணிவாகவும் கூறினேன். எனது அடக்கமும், பணிவும் அவனுக்குச் சிரிப்பைவருவித்தன போலும். அவள் ஒரு புன்சிரிப்புடன் “கிளிநோச்சியில் உத்தியோகமோ? கொழும்பில் உத்தியோகமோ? என்று என்னைக்கேட்டாள்.

என்னை கேட்கக் கூடாத கேள்வி, எந்தக் கேள்வியோ அந்தக் கள்வியைக் கேட்டுவிட்டாள். கேட்கக்கூடாத கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டாள். எக்கு ஆத்திரம் வந்த விட்டது. முன்னால் இருப்பவள் ஒரு பெண்- புதியவள் என்பதையும் மறந்துவிட்டேன்.

சவாரி மாடுகளுக்குப் பின்னங்காற்றூடையில் ஒரு அங்குலச் சதுரமளவில் முத்துச் சதையை எடுத்து, அதற்குள் ஒரு பீங்கான் துண்டை வைத்திருப்பார்களாம். க்க தருணத்தில் அந்த இடத்தைக் காற் பெருவிரலால் அமர்த்த மாடு உயிரைப் பாராது ஆவேசமாகப் பாடும். இப்படி நான் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதுபோல எனக்கும் எனது நெஞ்சுத்தில் தொடக் கூடாத இடத்தில் அவள் தொட்டுவிட்டாள். அதுவரை அவள்மீது நான் வைத்திருந்த மதிப்பு மரியாதை எல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிட்டன.

நாங்கள் இருவரும் கொழும்பிலிருந்து பிற்பகல் இரண்டோல் மணிக்குப் புறப்படும் யாழ்தேவியில் பிரயாணங்கு செய்தோம். இருவரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள். கொழும்பில் ஏறினோம். யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டுக்குள் இறங்க வேண்டுமே. நான் இறங்குமிடம் கிளிநோச்சி என்று சொன்னதும், அவள் கிளிநோச்சியிலா கொழும்பிலா உத்தியோகம்? என்று வாயாடித்தனமாகக் கேட்டுவிட்டாள்.

இக்கேள்வி எனது நெஞ்சப் புண்ணில் வேல் ஒன்று செலுத்தியது போலிருந்தது. எனது முகம் மாறிக் கோபாவேசம் உற்றிதை அவள் அவதானித்துப் பயந்து போனாள். ஒடுங்கி அடங்கி இருந்தாள். அப்பொழுது எனது கண்ணுக்குச் சிறு புச்சிபோல அவள் இருந்தாள்.

அவனுடைய அந்தக் கேள்விக்கு எனக்கு ஏன் ஆத்திரம் வரவேண்டும் என்று நீங்களும் அதிசயப்படலாம். நான் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தனாகத்தான் இருந்தேன். மாதம் முந்நாறு ரூபாய் சம்பளம் பெற்று வந்தேன். ஆரம்பமுதல் எனக்கு உத்தியோகம் பிடிக்கவில்லை. வருஷம் முந்நாற்றற்றுபத்தைந்து நானும்

ஒரே மாதிரியாகக் கந்தோருக்குள் வேலை செய்ய என்னால் முடியவில்லை. காலையில் எழுந்ததும் அவசரமாகக் கந்தோருக்கு உடவேண்டும். மாலையில் திரும்பி ஒரு வரவேண்டும் அப்பொரு நாளா? இரண்டு நாளா? ஆயுள் மழுவதும் இந்த அவதி. இதை யாரால் பொறுக்கமுடியும்.

மாதா மாதம் சம்பளத்தை எடுத்து அவனுக்கும் இவனுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு வெறுமனே திரியவேண்டும். மிச்சமும் பிடிக்க இயலாது. காணாது என்று. சூட உழைக்கவும் முடியாது. இந்த இயந்திர வாழ்க்கை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. தொடக்கத்திலிருந்தே விடப்போகிறேன், விடப்போகிறேன், என்று சொல்லி வந்தேன்.

நீ இல்லாவிட்டால் இந்தக் கந்தோரில் வேலை நடவாது என்று நினைக்கிறாயா? என்று ஒரு நாள் எனது மேலதிகாரி, அவர் விட்டுக் காட்டிய தவறை நான் கட்டிக்காட்டியபொழுது கேட்டார். “நான் அப்படிச் சொல்லவுமில்லை. நினைக்கவுமில்லை தவறு யார் செய்தாலும் திருத்தப்படவேண்டியது தானே” என்று நான் விந்யமாக மொழிந்தும் குதித்து எழுந்தார். நானும் குதித்து எழுந்துவிட்டு, கையோடே விளையாட்டு விளையாட்டாக நான் தொழிலிருந்து விலகும் கடித்ததையும் கொடுத்து விட்டு வந்துவிட்டேன்.

என்னுடைய சக உத்தியோகத்தர்களும், ஏனைய மேலதிகாரிகளும், “நீ முன்னுக்கு வரக்கூடியவன்: ஒரு காலத்தில் பெரிய பதவியில் இருப்பாய்: விடாதே: என்று தடுத்தார்கள். நான் கேட்கவில்லை.

என்னுடன் கூடப்பிரிந்தவர்கள் எனது தமையன்மார் இருவர்: அவர்களும் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் “ உன்னுடைய திறமை எங்களுக்கில்லை. நாங்கள் விட்டாலும் பரவாயில்லை. நீ விடக் கூடாது. பெரிய பதவிக்கு வருவாய்: உன்னால் எங்களுடைய சுற்றுமே மேலோங்கும்: என்று தடுத்தார்கள். ” நான் திறமையுள்ளவன் ஆனபடியாற்றான் விடுகிறேன். திறமையுள்ளவன் எப்படியும் முன்னேறுவான்: என்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் ” என்று சொல்லிவிட்டேன்.

என்னுடைய தகப்பளார் தடுத்தார். அவருக்கும் நான் மற்றவர்களுக்குச் சொன்ன விடையே கூறினேன்.

கடைசியாக எனது தாயார் அழுதார். குழந்தையார். நான் மசியவில்லை. ஆனால் அவர் சொன்ன ஒரு வார்த்தைக்கு அப்பொழுது நான் சிரித்தேனேயெனினும், அது என் நெஞ்சுச்சத்தில் ஒரு புன்னை ஏற்படுத்திவிட்டது.

உன்னை ஒருத்தியும் கலியாணங்கு செய்ய விரும்பமாட்டார்களாடா” என்று எனது தாய் சொல்லி அழுதார். “அது தான் இன்னும் நல்லது” என்று நான் சொல்லி அப்பொழுது சிரித்தேன். ஆனால் அவ்வார்த்தைகள் என் நெஞ்சில் ஆழமாகப்பிந்துவிட்டன.

“அந்தப் புன்னிற்றான் எங்கே உத்தியோகம்” என்ற வேலை எனக்கு முன்னிலையில் இருந்தவள் பாய்ச்சினாள். உடனே எனக்கு அளவற்ற கோபம் வந்ததுக்குக் காரணம் அந்தப் புன்தான்.

(2)

போட்டியும் பூசலும், கபடும்
குதும் அடிமைகளுக்குரித்தான்
குணங்களாகும்.

நற்பண்டும், நல்லெண்ணமும் நிறைந்த தெளிந்த சிந்தனையுள்ளவர்களின் குரலும், வஞ்சம், கபடு நிறைந்த சிக்கலான சிந்தனையுள்ளவர்களின் குரலும் நுனுகிப் பார்க்கின்தம்முள் பேதம் காட்டும். சந்தோஷமான வார்த்தைகளின் ஒசைக்கும், கோபமான வார்த்தைகளின் ஒசைக்குமிடையில் எவ்வளவோ பேதமுண்டு.

“ஆண்பிள்ளை என்றால் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்ற பெண்கள் இருக்கும்வரையில் நமது நாடு உட்யாது” என்ற நான் சிறிது உரத்துக் கூறினேன். கதறினேன், என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எனது அட்டலோடு கூடிய இவ்வார்த்தைகள், அவளைக் கலக்கியிருக்கும் என்றுதான் நினைத்தேன். இப்படி ஒரு புதியவளோடு பேசி இருக்கப்படாது என்று பின்பச்சாத்தாப்பட்டேன். ஆனால் அவளுடைய பதில் என்னைத் தலைகுனியச் செய்துவிட்டது. அவள் ஆழ்திரப்படாமலும் அவசரப்படாமலும் வெகு அழகாகச் சொன்னாள்.

“நான் உங்களை விரும்புகிறேன் என்று யார் சொன்னது? நான் உங்களை விரும்பினால் தான், உத்தியோகம் பார்க்கிறவரா? பாராதவரா? என்ற அரூய்ச்சி உங்கள் கூற்றுப்படி ஏற்படும். கொழும்பில் இருக்கும் தமிழர்கள் அநேகர் உத்தியோகமாகத்ததான் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் கிளிநோச்சியில் இறங்குவதாகக் கூறியயிட்டால் என் மனதில் எழுந்த சந்தேகத்தைப் போக்கக் கேட்டேன். நீங்கள் வியாபாரம் செய்கிறீர்களாக்கும்?

இவ்விதம் அவள் பேசினாள். “நான் உங்களை விரும்புகிறேன் என்று யார் சொன்னது?” என்று அவள் முதலிற் சொன்ன வார்த்தை என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பிறகு சொன்ன வார்த்தைகள் மறைந்துவிட்டன. இந்த அடியை என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு மௌனமானேன்.

சிறிது நேரம் எங்களுக்குள் மௌனம் நிலவியது. “நீங்கள் வியாபாரங் செய்கிறீர்களா” என்று அவள் கேட்ட கேள்விக்கும் நான் பதில்சொல்லவில்லை. என்னுடைய உணர்ச்சி வசப்பட்ட மனம் இன்னும் சரியான நிலைக்கு வரவில்லை. ஜன்னலுக்கூடாகக் குளிர்ந்த காற்று வந்து முகத்திற்படச் சிறிது சிறிதாக எனக்குப் புத்தி தெளிந்தது. சாதாரணமாக எனது உடுப்பையும், பாவனையையும் பாத்து எவரும் ஒரு உத்தியோகத்தன் என்றே நினைத்திருப்பார்கள். அவள் மீது நான் கோபித்து உரத்துப் பேசியது தவறு: என்று என்னைப்பற்றி நான் நினைத்து வெட்கப்பட்டேன்.

இத்தருணத்தில் அவள் மீண்டும் கதை தொடங்கினாள். எங்கள் சமூகம் உத்தியோக ஆசையினாலேயே இவ்வளவு சீழிந்தது. அடிமைப்புத்தி மிகுந்து போட்டியும் பூசலும் பொறுமையும் உண்டாகி, தன் காலில் நிற்கமுடியாத சமூகமாக விளங்குவதற்குக் காரணம் இந்த உத்தியோக மோகமே, என்று அவளுடைய இளிமையான குரலில், தெளிவான நடையில் அவள் சொல்லச் சொல்ல என்னுள்ளம் குளிர்ந்தது. அவள்லைவோ பெண் என்று தோன்றியது. என்னுடைய கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் நான் சொல்வதிலும் பார்க்க அவள் விளக்கமாக சொன்னாள். என் உள்ளத்திலுதித்த கோபமெல்லாம் தணிந்து, அகமும் முகமும் கனிந்து அவளை நோக்கினேன். எனது நிலை அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது.

“ உங்களுடைய பெயரென்ன” என்று அவள் கேட்டாள். நான் எனது பெயரைச் சொன்னதும், அந்தப் பெயர்தான் எனக்கு என்று அவள் எதிர்பார்த்ததுபோல் அவள் முகக்குறி காட்டியது.

கொஞ்சம் தேநீர் சாப்பிடுகிறீர்களா! என்று கேட்டாள். “ நான் தேநீர் சாப்பிடும் வழக்கமில்லை: மன்னிக்வேண்டும் “என்று பணிவுடன் கூறினேன்.”

“ மிகவும் நல்ல பழக்கம்: ஆனால் எனக்காக இப்பொழுது ஒரு துளியாவது குடிக்கவேண்டும். நான் தெரியாது கேட்டு விட்டேன். மறுக்காதீர்கள்” என்று ஒரு கரண்டியாவு தேநீரை ஊற்றித் தந்தாள். அவள் கெஞ்சியைதுப் பார்த்து மறுக்க மனமின்றி வாங்கிக் குடித்தேன். இது எனது முதலாவது தோல்லி.

அந்த ஒரு கரண்டி தேநீரும் என் நெஞ்சுக்குள் நின்று “ நீ உனது கொள்கையினின்றும் தவறிவிட்டாய்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

எனது பிரிய நண்பன்: இராமச்சந்திரன்: நான் உத்தியோகம் விட்டபொழுது, என்னைத் தடுக்காது, என்னை உற்சாகப்படுத்திப் புதிய தொழிலுக்குப் பண்வுதவியும் புரிந்தவன், அவனுடைய வீட்டிற்கு நான் ஒருமுறை போன பொழுது என் கொள்கை தெரியாது, அவனுடைய வீட்டுக்காரர்கள் தேநீர் அனுப்பிவிட்டார்கள். ஒரு சிறிது குடித்து விட்டு வைக்கும்படி அவன் எவ்வளவோ விநியமாகக் கேட்டும் நான் மறுத்துவிட்டேன்.

“ எனது பிரிய நண்பனின் வேண்டுகோளை மறுத்துப் பிடிவாதமாக நின்ற நான், முன்பின் தெரியாத இந்தப் பெண்ணிடம் வாங்கிக் குடித்துவிட்டேனே ” என்று எனது மனச்சாட்சி குத்திக்கொண்டேயிருந்தது.

இத்தருணத்தில் அவனுடைய கைக்குட்டை காற்றுக்கு அடிபட்டு அப்பாற்போனது. அவள் தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருந்தாள். நான் எழுந்து அதை ஏடுத்துக்கொடுத்தேன். அத்தருணத்தில் எனது காலும், அவள் காலும் ஒன்றையொன்று தீண்டின.

நாங்கள் மிக அருகில் இருந்த போதிலும் எங்கள் மனநிலை அதிக இடைவெளியுடனேயே இருந்தது. படிப்படியாக மனங்களின் இடைவெளியும் குறுகி வந்தது. எனக்கு என்னைத் தெரியாமல் ஒரு உற்சாகம் பிறந்தது. ஏழுந்து எனது பெட்டியை எடுத்து அதற்குள் இரண்டு தோடம்பழங்களை எடுத்தேன். ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் தான் தோடம்பழம் சாப்பிடுவதில்லை என்று கூறினாள். எனக்குச் சிரிப்பு அடக்கமுடியாமல் வந்தது. சிரித்துவிட்டேன். அவனும் சிரித்தாள்.

பிறகு, இரண்டு பழங்களையும் வாங்கி, ஒன்றை உரித்துச் சுள்ளுகளையாக எடுத்துத் தந்தாள். நீங்கள் சாப்பிடவில்லையே” என்றேன். “ நான் தான் சாப்பிடுவதில்லையென்றேன்”

“ அப்படியானால் நானும் இனிமேல் தோடம்பழம் சாப்பிடுவதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு நான் என் இப்படிக் கூறினேனன்று எனக்குள் வெட்கப்பட்டேன்.

“ ஜையயோ, இதென்ன ஆபத்து: நான் சாப்பிடவில்லையென்றால் நீங்களேன் நிறுத்த வேண்டும்” என்று அவள் கேட்டாள். எனக்கு மேலும் பெரிய வெட்கமாய்விட்டது. அவனுடைய கேள்விக்கு உண்மையாக என்ன பதில் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அகப்படாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டேன்.

எனினும் ஒருவாறு என்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு கூறினேன். என்னுடைய கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்கள்.

ஆகையால் நீங்கள் தோடம்பழும் சர்ப்பிடாவிட்டால், அதில் ஏதோ நன்மையிருக்கத்தான் வேண்டும். நானும் விட்டுவிடுகிறேன்.”

“நல்லது. நீங்கள் தேநீர் குடிப்பதில்லையென்பதை அறிந்ததும் நான் குடிக்காமல் இருக்கவில்லை. அவ்வளவோடு நில்லாது உங்களை நெருக்கிச் சிறிது குடிக்கப் பண்ணியிருக்கிறேன். இப்படிச் செய்ததற்காக நான் இப்பொழுது வெட்கப்படுகிறேன். இனிமேல் நானும் தேநீர் குடிக்கமாட்டேன்.

அவற்றைய இவ்வார்த்தைகள் எனது உற்சாகத்தை மேலும் தூண்டிவிட்டன.

உரித்த தோடம்பழுச் சளைகள் அப்படியே இருந்தன. “ஒருபோதும் தேநீர் குடியாத நான் நீங்கள் கேட்டதற்காக இன்று குடித்தேன். ஆகையால் நான் கேட்டதற்காக இன்று நீங்கள் தோடம்பழும் சாப்பிட வேண்டும். என்று பக்தன் போற் கேட்டேன்.

அவள் ஒரு புன்சிரிப்புடன் “ அப்படியானால் சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொல்லிச் சாப்பிடாள். நான் “ அவ்வளவும் சாலம் என்று மெல்லிய குரவிற் கூறினேன்.

வந்தது அவனுக்குக் கோபம். உரித்த தோடம்பழும், உரியாத தோடம்பழும் எல்லாவற்றையும் தூக்கி எனது பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பி ஜன்னலுக்குக்கூடாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் எனது கால்களை தீண்டிக் கொண்டிருந்த அவள் கால்களை இழுத்து மடக்கி வைத்துக்கொண்டாள்.

இது எனக்கு ஒரு புதிய அனுபவம். இச்சந்தரப்பத்தை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை விழுந்து வளங்குவதா? பணிந்து போவதா? நான் சொன்னது சரியென்று வாதாடுவதா? அவ்விதம் வாதாடினால் அவனுடைய கோபம் முற்றும். அன்றியும் அவள் என்னைச் சின்னத்தனமக நினைப்பாள். உண்மையில் அவள் தோடம்பழும் சாப்பிடாமல் இருந்து இன்று எனக்காகத் தான் சாப்பிடாளானால், நான் வெறும் சின்ன மனுஷனாகி விடுவேன். அவளைச் சமாதானப் படுத்துவதாளால், அதை எப்படிச் செய்வது? விழுங்கவும் முடியாமல், மெல்லவும் முடியாமல் திண்டாடினேன். கழிந்துசெல்லும் ஒவ்வொரு நிமிடமும், வில்லங்கமாக இருந்தது.

(3)

தமிழ்மொழி நாகரீகம் முதிர்ந்த ஒருமொழி
அதில் மற்றவர்களைப் புண்படுத்தும் சொற்கள் இல்லை.

ஒருவர் தனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும்பொழுது, பிழையான சொற்களை உபயோகிப்பதனால், சீல தருணங்களில் எதிர்பாராத பலன் ஏற்பட்டுவிடும். “சாலம்” என்ற சொல் மற்றவர்களைப் புண்படுத்துவதில் முதன்மையானது. அதிலும் பெர்களுக்கு இச்சொல்லை உபயோகித்திருக்க்கூடாது. இது எனது அனுபவக் குறைவினால் ஏற்பட்டது.

“சாலம் என்று நான் சொன்னது மகா தவறு. அது எங்கள்டைய பாழைச் சொல்லுமன்று. அதை நான் உபயோகித்ததற்காக வருந்துகிறேன். இவ்விதம் மிகவும் பணிவுடன் நான் அவள் கேட்கக்கூடியதாகக் கூறினேன்.

“ அவர் பெரிய பண்டிதர்: மற்றவைக்கு ஒன்றும் தெரியாதாக்கும்?, இது பொருமலுக்கிடையில் அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்ட சொற்கள்.

“ நான் ஒரு பண்டிதனுமல்லன்: மொழி வல்லுநனுமல்லன். ஆனால் “சாலம்” என்பது தமிழ்ச் சொல் அன்று என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்களுடைய வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தையாவது வெளிப்பட்டதே. அது எனக்கு அருங்கோடையில் மழை பெய்தது போவிருக்கிறது.

அவள் தன்னையும் அறியாமல் சிரித்துவிட்டாள். இவ்வளவு விரைவாக இந்த இக்கட்டான் நிலைமையிலிருந்து மீள்வேன் என்ற நான் நினைத்திருக்கவில்லை. இவ் வெற்றி எனக்குத் தன்னம்பிக்கையையும், ஊக்கத்தையும் கொடுத்தது.

“ தயவுசெய்து எனது குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு இம் மிகுதித் தோடம்பழங்களைத் திருவழது செய்தருள வேண்டும்” என்று தோடம்பழங்களை அவள் அருகில் வைத்தேன்.

என்ன நீங்கள் ஒன்றும் கேளிசெய்ய வேண்டாம். இந்தாருங்கள் சாப்பிடுங்கள்” என்று மீண்டும் தோடம்பழச் சுளைகளை எடுத்துப் பிரித்துத் தந்தாள்.

“ நீங்களும் சாப்பிட்டாற்றான் நானும் சாப்பிடுவேன்.”

“ இதென்ன தொல்லையாய் வந்துவிட்டது, சரி, நான் சாப்பிடுகிறேன்: என்று ஒரு சுளையை எடுத்துச் சாப்பிட்டாள்.”

“ நான் ஒரு குற்றஞ் செய்தபடியால், நீங்கள் இரண்டு சுளை சாப்பிட்டால் தான் நான் ஒரு சுளை சாப்பிடுவேன்.”

“ நீங்கள் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை. இந்தாருங்கள் சாப்பிடுங்கள்.”

“ உண்மையாக நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லையா?”

“ ஆம் : உண்மையாக நீங்கள் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை. நீங்கள் வலுத்த ஆள்: என்று சொல்லி என்னைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

அந்தப் பார்வை மிகக் கூர்மையாகவும், என்னால் தாங்குவதற்கிரிதாகவும் இருந்தது. அப் பார்வையின் தாக்குதலில் நின்று நான் மீனுவதற்கு முன்னர், அவள் மறு தோடம்பழச் சுளையை நீட்டினாள். இப்படி அவள் எனது சிந்தனையைத் தொடரவிடாமல் தோடம்பழச் சுளைகளைக் கொடுத்தவன்னாம் இருந்தாள். இவ்வளவு பக்குவமாக முன்னர் எவரேனும் எனக்கு உணவு கொடுத்ததில்லை.

தோடம்பழத்தை உரித்துச் சுளையைப் பிரித்துக்கொடுப்பதும், பலாப்பழத்தை அறுத்துச் சுளையை எடுத்து விதையை நீக்கிக் கொடுப்பதும், மாம்பழத்தைத் தோல் சீவிக் கத்தியால் துண்டு துண்டாக வெட்டிக் கொடுப்பதும், கடலைக் கொட்டையை உடைத்துக் கோது நீக்கிக் கொடுப்பதும், கரும்பைத் துண்டு துண்டாக வெட்டித் தோல் உரித்துச் சிறு சிறு துண்டுகளாகக்கொடுப்பதும்: இன்புத்துக்குள்ளே இன்பமான செயல்களாகும். இதுதான் இல்லற இன்புத்துக்குள்ளே இருக்கின்ற இரகசியமோவென்று நான் சிந்தித்தேன். அழகுத் தெய்வம் ஒன்று மலர்ந்த முகத்துடன் வலிந்து இவற்றை ஊட்டிக்கொண்டிருந்தீர், மேலே உங்கள் சிந்தனைக்கு விட்டுவிடுகிறேன்.

நாங்கள் தோடம்பழம் தின்றுமுடிய யாழ்தேவி பொல்காவல நிலையத்துக்குள் புகுந்தது. பொல்காவல நிலையத்தில் ஏறிய சிலர், நாங்கள் இருந்த பெட்டிக்குள் வந்தனர். வந்தவர்கள் எல்லோரும் வாலிப்களாக

இருந்தனர். அவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பதற்காகவும், அவர்கள் பார்வையிலிருந்து மீள்வதற்காகவும் அவள் கையியாக ஒரு காரியங்கு செய்தாள்.

எனக்கும், ஜன்னலுக்குமிடையிலுள்ள சிறிய இடை வெளியில் அவள் வந்து அமர்ந்தாள். ஒரு ஆள் இருக்கப் போதிய இடமில்லாமல் அந்த இடைவெளியிலிருந்தபோதிலும், அவள் அதற்குள் இருக்க எத்தனித்தாள். நான் சிறிது நகர்ந்து இடம் கொடுத்தேன். நாங்கள் இருந்த ஆசனத்தின் மிகுதியிடத்திலும், எதிர் ஆசனத்திலும் நிறையப் புதிதாக வந்தவர்கள் இருந்தார்கள். நாங்கள் இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தோம். இந்நிலைமை குதாகலத்தைக் கொடுத்தது. அவள் அப்படி நடந்துகொண்டது மிகவும் சரியானதும் புதிதாலித்தனமானதும் என நான் நினைத்தேன்.

வந்தவர்கள் எல்லோரும் அந்நியர். தங்கள் பாலையில் ஏதோ பல பேசினார்கள். எங்களை அவர்கள் அவதாளித்தாகத் தெரியவில்லை. எங்களுக்குச் சிறிது சிறிதாக அவர்களைப்பற்றிய கலவரம் நீங்கிற்று.

“ நீங்கள் கிளிநொச்சியில் இறங்கி எவ்வளவுதாரம் போகவேண்டும்” என்று அவள் கேட்டாள்.

“ கிளிநொச்சியிலிருந்து ஜந்து மைல் தூரத்தில் எனது கமம் இருக்கிறது. ஸ்ரேசனில் எனது வண்டி வந்துள்ளிருக்கும்.”

“மாட்டுவண்டியா?”

ஆம்: ஏன் மாட்டுவண்டி கூடாதா ?

“ ஜூயோ , கூடாதென்று யார் சொன்னது. உங்களுடைய கமத்தில் என்னென்ன இருக்கிறது.

நான் அரசாங்கத்திடமிருந்து பதினைந்து ஏக்கர் காடு வாங்கினேன். அதில் பத்தேக்கரில் நெல் விதைத்திருக்கிறேன். மிகுதி ஜந்தேக்கரும் மேட்டுக்காணி. அதில் ஒரு சிறு குடிசை அமைத்திருக்கிறேன். அதில்தான் நான் வசிக்கிறேன். காய்கறித்தோட்டம் வைத்திருக்கிறேன். இப்பொழுது எனது கமத்தில் தக்காளிப்பழம் ஏராளம்.

“ எனக்குத் தக்காளிப்பழம் என்றால் பெரிய ஆசை, அதில் ” ஜாம் “ செய்தால் மிக நன்றாயிருக்கும்.”

“ உங்களுக்குத் தக்காளிப் பழத்தில் ஜாம் செய்யத் தெரியுமா?

“ நல்லாத் தெரியும்.”

“ தக்காளிப் பழத்தில் ஜாம் செய்து மேனாட்டு முறையில் விற்பனைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று எனக்கு ஒரு திட்டமுண்டு. தக்காளிப்பழம் பெருந்தொகையாக விளைவிக்கப் போதிய வசதியிருக்கிறது. நன்றாகவும் வருகிறது” என்று நான் கூறின பொழுது, அவள் என்னைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“ நீ என்னுடன் வந்திருந்து தக்காளிப்பழ ஜாம் செய்து தருகிறாயா? என்று நான் கேட்பதுபோல, நான் சொன்னது அவனுக்குத் தோன்றியிருக்கிறது. அதனாற்றான் அவள் அவ்விதம் சிரித்தாள் என நினைக்கிறேன்.

அவள் என் அருகே இருந்ததும் அவளின் கபடத்தனமான சிரிப்பும் என்னை வானமண்டலத்தில் தூக்கிவைத்ததுபோலிருந்தது.

எனது நிலையை அவள் உணர்ந்து போலும், “ யார் உங்களுக்குச் சமைத்துத் தருகிறது? என்று கேட்டாள்.

“ நானும் சமைப்பேன்: என்னுடன் ஒரு ஆள் இருக்கிறான். வசதியான நேரத்தில் அவனும் சமைத்துத்தருவான்.”

“ ஜோ பாவம்! ஏன் நீங்கள் இன்னும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவில்லை” இக்கேள்வி எனக்குச் சிறிது உறைத்தது. அவள் என்னாருகே இருந்தபடியால் நான் கோபப்படாது உண்மையைச் சொன்னேன்.

“ நான் ஒரு கமக்காரன்.”

“ கமக்காரன் என்றால் விவாகஞ் செய்யப்படாது என்று நான் கேள்விப்படவில்லையே.” அவள் இதைக் குறும்புத்தனமாகத்தான் சொன்னாள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் தனது குறும்பை வெளிக்காட்டாமல், ஒரு பாவமும் அறியாதவள் போல, முகத்தைவைத்துக் கொண்டு நிதானமாகக் கேட்டாள்.

ஜோ பாவம்! இவனுக்கு உலகந் தெரியாதென்று நான் உண்மையாக நினைத்துக் கொண்டு, “ கமக்காரன் விவாகஞ் செய்யக்கூடாதென்று ஒருவரும் சொல்லவில்லை. இந்தக் காலத்தில் நல்ல குடும்பத்துப் பெண்கள் கமக்காரனை விரும்புகிறார்களில்லை.” “ என்று நான் உள்ளதைச் சொன்னேன்.

“ ஒரோ ! அப்படியா அப்ப என்னை விவாகஞ் செய்கிறீர்களா?, என்று அவள் என் காதுக்குள் மெல்லிய ஒசையில் கேட்டாள். அந்த மெல்லிய ஒசை எனது அடி நெஞ்சு வரையும் சென்று என்னை உலுக்கியது.

இக் கேள்வி எனக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவளோடு பழகிய இத்துணை* நேரமும் இப்படி நான் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. இப்படி அவள் துணிந்து கேட்பாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவுமில்லை.

அவனுடைய கேள்விக்கு என்னால் மறுப்பச் சொல்லவும் முடியவில்லை. இப்படி ஒரு பெண் நேரே ஒரு ஆணைக் கேட்கலாமோ? கேட்டால் என்ன பிழை? இந்தக் கேள்வியை அவள் கேளாமலிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்?

“ உங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் விடுங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று அவள் துண்பந்தோய்ந்த குரலோடு கூடிய வார்த்தைகள், எனது ஆலோசனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தன.

“ நான் விரும்பவில்லை என்று கூறவில்லையே?

“ தோர் குடியாத ஆணுக்கும், தோடம்பழம் தின்னாத பெண்ணுக்கும்... என்று யோசித்தீர்களாக்கும்” என்று அவள் தனது இனிமையானகுரவில் கூறிவிட்டு, எனது தோளில் கிளிலிவிட்டாள். எதிர் ஆசனத்தில் இருந்தவாகள் கலகலவென்று சிரித்தார்கள். நாங்கள் திடுக்குற்றோம்.

அடிமைப் பண்புள்ளவர்களினுடைய காதலுக்குச்
சிறிதனத்திலும் ஒரு கண் இருக்கும்

நாங்கள் தவறான ஒரு காரியஞ் செய்யும்பொழுது, இயற்கையில் தோன்றும் சத்தங்கள், காட்சிகள் எல்லாம் எங்கள் மனச்சாட்சியோடு சேர்ந்து எங்கள் காரியத்தைத் தடுக்கும். பல்லி சொற்பளன் இந்தவகையிலேதான் எழுந்தது. தான் செய்வது சரியா, என்று பல்லி எங்கள் மனச்சாட்சியுடன் சேர்ந்து

நின்ற எங்களைச் சிந்திக்கச் செய்கிறது. உண்மையில் சொன்னது மனச்சாட்சியே யன்றிப் பல்லி யன்று.

எனது தோளில் அவள் கிள்ளியதும் எதிர் ஆசனத்தில் இருந்தவர்கள் சிரித்தார்கள். நாங்கள் திடுக்கிட்டோம்.

அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிச் சிரித்தார்கள்: என்பது பிறகுதான் எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அத்தருணம் புகைவண்டி குருநாகல் நிலையத்தில் போய் நின்றது. அந் நிலையத்தில் எங்கள் பெட்டிக்குள் இருந்த எல்லோரும் இறங்கி விட்டார்கள்.

சற்று முன்பு, “நான் உன்னை விரும்பவில்லை என்று சொல்லவில்லையே என்று அவளிடம் சொன்னேன். இவ் வார்த்தைகள் எனது சம்மதத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்துவிட்டன. இது சரியா? நான் அவளைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாமல் அவளை விவாகஞ் செய்யச் சம்மதிக்கலாம் என்று சிந்தித்தேன்.

அவளும்தான் திடீரென இப்படி வாயாடித்தனமாகக் கேட்டதையிட்டுச் சிந்திக்கிறாள் என்று தெரிந்தது. அவள் தனக்கு நாரி வலிக்கிறதென்று, சொல்லி எதிராசனத்தில் படுத்தாள்.

அவள் இவ்வளவு விரைவில் என்னோடு சினேகிதமாகி, தன்னை விவாகஞ் செய்வீர்களா? என்றும் கேட்டுவிட்டாளே. ஒரு பெண் - தமிழ்ப் பெண் எத்தனை வருடங்கள் பழகினாலும் தன்னை விவாகஞ் செய்யும்படி கேட்பாளோ? இந்தக் கேள்விக்கு என்னால் விடைகாண முடியவில்லை.

அவள் கண்ணை முடிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். அவள் முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுது கள்ளங் கடப்பட அற்றவளாக இருந்தாள். அவள் மறுவில்லாத சுந்திரன் போன்று தெளிவாக அந்த மாலை வெளிச்சுத்தில் விளங்கினாள். அவளை என்னால் சிறிதாவது பெண் தன்மை அற்றவள் என்று நினைக்க முடியவில்லை.

அவள் இரண்டாகப் பின்னி விட்டிருந்த கூந்தலில் ஒன்று, கீழே விழுந்து பெட்டியின் அடித்தட்டில் கிடந்து ஆடியது. மிகவும் பக்குவமாகப் பேணிப் பின்னி விட்டிருந்த கூந்தல் கால்மிதிக்கும் தரையில் கிடந்து புரங்குவதை என்னால் கசிக்க முடியவில்லை.

புகையிரதம் ஒட, ஒட அவள் கூந்தல் தரையில் அங்கும் இங்கும் புரண்டுகொண்டிருந்தது. பின்னிவிடப்பட்ட அக் கூந்தலை நுனி விரல்களால் பட்டதும் படாததுமாக பிடித்து தூக்கி மேலே வைத்தேன்.

இச் செயலுக்கு, அவள் உடனே எழுந்து “என்ன செய்தீர்கள்” என்று புன்முறுவதுடன் கேட்டாள்.

“உங்கள் நீண்ட கூந்தல் எத்தனை சிரத்தையுடன் பின்னிவிடப்பட்டது. எத்துவைப் புனிதமானது: அது தரையிலே கிடப்பதைப் பார்க்கச் சகிக்க முடியவில்லை. அதைத் தூக்கி மேலே வைத்தேன்.

“ஓ! எனது கூந்தலில் உங்களுக்கு இவ்வளவு அபிமானமா? கூந்தலுக்கே இப்படியானால், நான் தரையில் இருந்தால் உயிரை விட்டிடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே? அவ் வார்த்தைகளை அவள் சாதாரணமாகத் தான் சொன்னாள். இவை உண்மையாக நிருபிக்கப்படக்கூடிய சந்தர்ப்பம் பின் நிகழுப் போகிறதென்று அப்பொழுது எங்களுக்குத் தெரியாது.

“ஆம்: ஒவ்வொரு பொருளையும் எந்த இடத்தில் வைக்க வேண்டுமோ, அந்த இடத்தில் வைப்பதுதான் நாகரீகம்” என்று நான் அவள் வார்த்தைகளுக்கு விடைபகர்ந்தேன்.

இத்துணத்தில் யாழ்தேவி மாகோ நிலையத்தில் போய் நின்றது. அந்த நிலையத்தில் ஒருவரும் எங்கள் பெட்டிக்குள் ஏறவில்லை. அவள் கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

“ உங்களுக்கு வருடம் என்ன வருமானம் கிடைக்கிறது? என்று அவள் கேட்டாள்.

“ அது இறைவனைப் பொறுத்தது. வேலை செய்வது என் கடமை: பலன் கொடுப்பது அவர் கடமை.

“ சென்ற வருஷம் எவ்வளவு நெல் விற்றீர்கள்?” அவள் விடாது கேட்டாள்.

“ சென்ற வருஷம் நானுறு புசல் நெல் விற்றேன். நாலாயிரத்து என்னுறு ரூபாய். நான் எல்லாமாக ஒரு வருடத்தில் நாலாயிரம் ரூபா எனது உத்தியோக காலத்தில் சம்பளமாகப் பெறவில்லை. இதில் அரைவாசி நெல் விற்றாலும் எனக்குக் கஷ்டமில்லை. இதைவிட மாதாமாதம் கோழி, ஆடு, காய்கறித் தோட்டம் முதலியவற்றால் வரும் வருமானம் எவ்வளவு என்று கணக்குப்போடவில்லை.

“ இதைவிட ஆடு கோழி முதலியவற்றால் வருமானம் வருகிறதா? என்று அவள் அதிசயப்பட்டாள்.

“ ஆடு, கோழி முதலியவற்றால் வரும் வருமானம் நிச்சயமானது, நெல் வருமானம் காலத்துக்குக் காலம் மாறும்”

“ நீங்கள் உண்மையாக ஒரு செல்வர் போலவும்வா இருக்கிறது.”

“ தடையென்ன: சுதந்திரமான சீவியம். சந்தோஷமான வாழ்க்கை,” கிதுதான் எனக்கு வேண்டியது.

“ உண்மை: இவ்விதமானதொரு வாழ்க்கையில் கிடைக்கும் இன்பம் பட்டின வாழ்க்கையில் உண்டா? என்று அவள் என்னைக் கேட்டாள். அவனுடைய கேள்வி எனக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டியது.

“ நான் ஓர் உழவுயந்திரம் வைத்திருக்கிறேன். எனது மரக்கறி வகைகளைச் சந்தைக்குக் கொண்டுபோக “வான்” ஒன்று வாங்கப்போகிறேன்.”

“ அப்படியானால்.....” என்று தொங்கி அவள் மேலே சொல்லது நிறுத்தினாள். “ நீங்கள் என்ன சொல்ல வந்தீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறினேன்.

“ என்ன என்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்?”

“ எனக்கும் கார் ஒட்டப் பழக்குவீர்களா? என்று நீங்கள் கேட்க நினைத்தாகளோ, அன்றோ.”

“ உங்களுக்குச் சாத்திரம் கூடத் தெரியும்போல் இருக்கிறதே.” என்று அவள் சொல்ல நான் வெற்றிப்புன்னகையோடு அவளைக் குறிப்பாகப் பார்த்தேன்.

அவள் தனதுகையை நீட்டி என்னை ரேகை சாஸ்திரம் பார்க்கும்படி வேண்டினாள்.

நான் அந்தக் கையை உற்றுப்பார்த்தேன். ரேகைகள் உறுதியாகவும், தெளிவாகவும் இருந்தன. எனக்கு ரேகை சாஸ்திரம் தெரியாது. ஆனால் அவனுடைய குஞ்சுமக் கை பார்க்கப்பார்க்க அழகாயிருந்தது.

“ நீங்கள் இப்படி உற்றுப் பார்ப்பதானால் நான் காட்ட மாட்டேன்” என்று கோபித்துக்கொண்டே கையை இழுத்தாள்.

அவனுடைய கோபம் நியாயமானது. நான் அவளோடு விரைவாக

நெருங்கிப்பழகியது தான் நியாயமற்றது. அவள் என்னை “ விவாகஞ் ” செய்வீர்களா? என்ற கேட்டபின் எனது நடவடிக்கையில் வித்தியாசமிருப்பதை அவள் அவதானித்தானோ, என்னவோ தெரியாது. ஆனால் எனக்கு ஒரு தடுமாற்றம் நெஞ்சில் புகுந்து எனது உற்சாகத்தைக் குறைத்திருக்கிறது.

அவள் கோபம் நியாயமானது. அதைத் தனிப்பது என் கடன். நான் எழுந்து சென்று, “ தேவி, என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்,” என்று நாடக பாணியில்மொழிந்தேன்.

“ பக்தா மெச்சினேன்: எந்தக் கட்டத்திலும் உனது விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் வீரத்தைக்கண்டு நான் மெச்சினேன். தேநீர் குடிப்பதில்லை. விவாகம் செய்து கொள்வதில்லை: இவற்றைவிட வேறு என்னென்ன விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறாம்: பக்தனே நான் அறியக்கூடியதா?” இவ்வளவு வார்த்தைகளையும், என்னைப் பாராமலே நான் கூறிய அதே நாடகபாணியில் கூறிவிட்டுத் தனக்கு வந்த சிரிப்பை மறைப்பதற்காகத் தனது முகத்தை மேலும் திருப்பிக்கொண்டாள்.

“ தேவி! தங்களுக்குத் தெரியாமல் தங்களின் உதவியில்லாமல் நான் ஒரு விரதத்தை அனுட்டிக்க முடியுமா? என்னை மேலும் சோதிக்க வேண்டாம், தங்கள் முகாரவிந்தத்தை அடியேன் தரிசித்துயிழுமாறு கிருபா நோக்கம் செய்தருள வேண்டும். தேவி, தங்கள் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்குகின்றேன்” என்று கூறி, நாடக பாத்திரம் போன்று இயைந்த அசைப்புடன் குனிந்தேன். அப்பொழுது அவள் எனது கையிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு குலுங்கிக்குலுங்கிச் சிரித்தாள்.

(5)

கதந்திர இரத்தத்திலேதான் தெளிந்த சிந்தனை பிறக்கும்

இறைவனின் திட்டப்படி எல்லாம் நடக்கின்றன. “நாங்கள் ஏதேதோ நினைக்கிறோம். சிந்திக்கிறோம். வீரம் பேசுகிறோம். அந்தப் பெரிய திருவருட சக்தியின் அணுவின் ஒரு பாகத்தை யாவது உணர்ந்தோமா?

இந்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தில் யாழ்தேவி அனுராதபுர நிலையத்துக்குள் நுழையுந்தது. நாங்கள் போய் ஜன்னல் ஓரத்தில் இருந்துகொண்டு நிலையக் காட்சிகளைப் பார்த்தோம்.

அங்கே சில பெண்களும் ஆண்களும் எங்கள் பெட்டிக்குள் ஏறினார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அந்நியர்கள். முன்னைய பழக்கத்தின்படி அவள் எனக்கும் ஜன்னலுக்கும் இடையில் வந்திருந்தாள்.

அங்கே வந்து புதிதாக ஏறியவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாசையையும் தெரியும் போலிருந்தது. அவர்களிற் சிலர் நாங்கள் சம்பாலித்ததை அவதானித்தார்கள் போலிருந்தது. நாங்கள் மெல்லிய ஒரையடுடன் பேசினோம்.

நாங்கள் இருவரும் தம்பதிகள் போன்று அருகருகே இருப்பதே எனது சிந்தனைகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைப்பது போன்றிருந்தது. அதில் தோன்றிய ககம், முளையே வேலை செய்யாது தடுத்தது. ஒரு பெருமை தலையைக் கணக்க வைத்தது. இந்தச் ககத்தை அனுபவித்த வண்ணாம் நாமிருக்கப் புகைவண்டி வேகமாச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

நாங்கள் இருவரும் இன்று புதிதாகச் சினேகிதமாகி ஒன்றாய் இருக்கிறோம் என்பதை எங்களைப் பார்ப்போர் எவரும் நம்பமாட்டார்கள். ஆனால் எங்கள் நெஞ்சத்திற்குத் தெரியும். நெஞ்சம் உள்ளுக்குள் குறு குறுத்துக் கொண்டுதானிருந்தது. அதனுடைய குறுகுறுப்பை மாற்றுவதற்காக நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அவளைப்பற்றியறியவேண்டும் என்று நான் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டொழுது தொடக்கம் நினைத்து வருகிறேன். அவளைப்பற்றி யரிய நான் மற்பட்ட பொழுதெல்லாம் வேறு பிரச்சினைகள் குறுக்கிட்டு எனது எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டன.

இப்பொழுது நான் விடாது, “ உங்கள் பெயரென்ன? என்று கேட்டேன்.

“ அதுதான் நீங்கள் அப்பொழுதே சொன்னீர்களே?

“ எப்பொழுது சொன்னேன்?”

“ கொஞ்சம் முந்தி, எனது பக்தன் சொன்ன பெயர்தான், எனது பெயர்” என்று அவள் புங்சிரிப்போடு சொன்னாள். அந்தக் கட்டம் அவள் மனத்திரையிலிருந்து இன்னும் நீங்கலில்லை யென்று அவள் பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது.

“ தே.....வி: தேவி” என்று நான் கூறினேன்.

“ என்ன அருச்சனை செய்கிறீர்களா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“ பக்தன் என்ன பெயர் கொண்டழைத்தாலும் அது இறைவன் நாமமாய் அமைந்தீ விடுகிறது.”

“ அதுதான் பக்தனின் விசேஷம்”

“ நான் தற்செயலாகச் சொன்னது: உங்கள் உண்மைப் பெயராக அமைந்துவிட்டது. இது ஒரு அதிசயந்தாள்.”

“ நாங்கள் தற்செயலாகத் தானே சந்தித்ததும்.”

இவ்வார்த்தைகள் என்னை மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்த்தின. சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது.

“ என்ன நீண்ட ஆலோசனை” என்று, அவள் எனது ஆலோசனையைக் கலைத்தாள். நான், “ ஒன்றுமில்லை” என்றேன். அவள் விஷயத்தை உடைத்துச் சொன்னாள்.

“ இவள் தானாகவே வந்து உறவு கொண்டாடி பக்கத்தில் வந்து விட்டாளே: ஆர் இவள்: என்று யோசிக்கிறீர்கள் போலும்...” என்ற அவள் தனது வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள் போலும். நான் அதை அப்பொழுது உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. உணர்ந்திருந்தால் மேலே அவளைப்பேசவிட்டு, அவள் வரலாற்றை நான் அறிந்திருப்பேன்.

“ நீங்கள் யாராய் இருந்தாலென்ன? எனக்கு உங்களைப் பிடித்து விட்டது: மேலே ஆராய வேண்டிய அவசியமில்லை. என்று நான் எனது நிதானபாலையில் விடைப்பகர்ந்தேன். இவ்வனுபவமற்ற வார்த்தைகள் என்னைப் பின்னர் பெரிதும் துன்புறுத்தி விட்டன.

அப்பொழுது வண்டி வவுனியா நிலையத்தில் போய் நின்றது. வவுனியாவில் எங்களோடு இருந்தவர்கள் எல்லோரும் இறங்கி விட்டார்கள். பெட்டி வெறுமையாய் இருந்த போதிலும் அவள் தான் முன்பிருந்த இடத்திற்குச் செல்லவில்லை. அவள் தனது இடத்திற்குப் போவதை மறந்து வெளிக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எழுந்து போய் எதிர் ஆசனத்தில் இருந்து விடுவாளோ, என்று

நான் எனக்குள் ஏங்கினேன். அவள் எழுந்து போனால் தடுத்து நிறுத்த என்னிடம் அப்பொழுது போதிய சக்தி இல்லை- துணிலில்லை.

எனது ஏக்கத்தை மாற்ற இரு வயோதிபர்கள் எதிர் ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.” அவர்கள் ஒரு கிழத்தம்பதிகள். இவ்வுலக அனுபவமெல்லாம் பட்டுத்தெளிந்த பழங்கள்.

அவர்கள் எதிரில் வந்து அமர்ந்ததும், எங்களுடைய கதை நின்றுபோய்விட்டது. இனி அவர்களுடைய கதையைத்தான் சொல்ல வேண்டும். எங்களுடைய கதையிலும் பார்க்க அவர்களுடைய கதை சுவையானதென நினைக்கிறேன்.

“ தமிப்பி எங்கே இறங்கிற ” தென்று கிழவர் முதலில் ஆரம்பித்தார். “கிளிநோச்சியில்” என்று நான் சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னேன். “ அங்கே கமம் இருக்கிறது போலும் ” என்றார் கிழவர். “ ஆம் ” என்று சொல்லி விட்டு நான் தேவியைப் பார்த்தேன். “ பார்த்தாயா, உன்னைப்போல் பிழைவிடாமல் கிழவனை சரியாகச் சொல்லி விட்டார் ” என்பது அந்தப்பார்வையின் பொருள். அவனும் அப்பொருளை விளங்கிக் கொண்டது போல முறுவலித்தாள்.

“பிள்ளை குட்டி இன்னும் இல்லைப்போலும் ” என்று கிழவி கேட்டதும் நாங்கள் இருவரும் திடுக்குற்றோம். நாங்கள் இருவரும் செய்தபிழையை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தோம். இது தமிழ்நாடு, தமிழ் நாட்டிற்குள் வந்து விட்டோம் என்பதை நாங்கள் உணராது இருந்துவிட்டோம். ஒருவரை யொருவர் சரண்டினோம் இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. விடுயம் தலைக்கு மேலே போய்விட்டது. தமிழ் நாட்டிற்குள் தப்ப முடியாது, நாங்கள் எங்கள் தவறை மறைத்து நிலவரத்தை ஒருமாதிரிச் சமாளித்துக் கொண்டோம்.

எங்கள் மௌனத்தைக் கண்டு, “ உனக்கும் சடங்கு செய்து ஐந்தாறு வருஷங்களாகப் பிள்ளையில்லைத்தானே ” என்று கிழவர் கிழவியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“ உங்களுக்கு உந்தக் கதைதான் நெடுகு. இனி ஆச்சி வேறே சம்பந்தம் பேசினதையும் சொல்லுங்க.”

“ உனக்கு அச்சியைப் பற்றிக் குறை சொல்லாவிட்டால் பொச்சம் அடங்காது. இஞ்சை கொஞ்சம் வெற்றிலை இடிச்சுக்கத்தா ”

“ இவ்வளவு காலமாகியும் நான் இடிச்சுக் குடுதாற்றான் வெற்றிலை போடுவார்.” என்று எங்களுக்குக் கிழவி பெருமையுடன் கூறிவிட்டு, பையிலிருந்து செப்புரலை எடுத்து வெற்றிலை இடிச்சுக்கத்தொடங்கினாள்.

இருவருக்கும் ஒரு பல்லும் கிடையாது. தலைமயிர் வெண்சாமரை போன்று இருவருக்கும் அழகாக நரைத்திருந்தன. அந்த அழகான் கிழத் தம்பதிகள் அந்தியோந்தியமாக விளங்கினார்கள்.

“ கமத்தைப் பார்க்க இரண்டு பேரும் தனியாகப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்: கமம் என்று என்ன சீதனக் கமமோ: என்று கிழவர் கேட்டார். நான் விடை சொல்லத் தயங்கினேன். தேவி “ஆம் ” என்று எங்கு முந்திக் கூறினாள். நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் முறுவலித்தாள்.

“ பெண்கள் எப்பொழுதும் தங்கள் சீதனத்தைச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமையடைகிறார்கள் ” என்று கிழவர் கிழவியை அர்த்த புஷ்டியோடு பார்த்தார்.

பெருமை ஒன்றும் இல்லை: உள்ளதைச் சொன்னால் அது பெருமையோ? இன்றைக்கும் நாங்கள் இங்பாகு எங்கள் சீதன வீட்டிற்றான். அது ஒரு கை

இராசியான வீடு: எனது பிள்ளைகள், எனது பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் அந்த வீட்டிற்றான் கலியானம் நடந்தது. எல்லோரும் சீரும் சிறப்புமாக இருக்கிறார்கள். என்று கிழவி மிடுக்காகச் சொன்னாள்.

“ எல்லாவற்றையும் சொன்னாய்: உன்றை கலியாண வீடு எங்கே நடந்தது என்று சொல்லவில்லையே” என்று கிழவர் ஒருக் கண்ணால் கிழவியைப் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு மாதிரிக் கேட்டார். அவர் கேட்டவிதத்திலிருந்து, அது ஒரு கவையான சம்பவம் என்று நான் உணர்ந்தேன்.

“ உங்களுக்கு வெட்கமில்லை. அதுகள் சிறிகளுக்கு முன்னால் என்ன கதைக்கிறது என்ன கதைக்கக் கூடாது என்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லை: உங்களுக்கு நரைச்சதுதான் மிச்சம்.” கிழவி பெரிய கூச்சத்தோடு கோளிக்கொண்டு இவ்வளவும் சொன்னாள்.

கிழவியின் பேச்சு கிழவனுக்கு மேலும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. “ இவ்வளவு வயது சென்றும் என்னடி வெட்கம்: தம்பி, நீ முதலிலேயிருந்து கதையைக் கேள்: தங்கச்சியும் கேட்டுக் கொள்: என்று கிழவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ இதுதான் உங்களோடே ஒரு இடமும் வெளிக்கிடக் கூடாது: இளந்தாரிக் கதைகளை இப்பவும் கதைக்க வெட்கமாயில்லை” என்று கிழவி தனது வெட்கத்தை மேலுங்காட்டி, பொக்கை வாய் தெரியச் சிரித்துக் கோணிக் குறுகினாள். ஆனால் கிழவிக்கும் அந்தக் கதையை மீட்டும் மீட்டும் கேட்பதில் விருப்பம் இருந்தது என்பது கிழவியின் முகத்திலிருந்து தெரிந்தது. கிழவர் சொல்லிக் கொண்டு வந்த கதைக்கு இடையிடையே கிழவி குறுக்கிட்டுத் தனது வெட்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டாள். அதைக் கதை நடுவே கூறாமல் இப்பொழுதே சொல்லிவிடுகிறேன்.

(6)

கமக்காரனின் காதல் தூய்மையானது: வீரம் நிறைந்தது.

உத்தியோகத்தனின் காதல் சுயநலம் கொண்டது.

பண்டைப் பெருமை பொருந்திய தமிழ் நாகரிகம் எத்தனையோ அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களினின்றும் தப்பிப் பிழைத்து இன்றும் தன் சொந்தச்சாயலுடன் விளங்குகின்றது. இதைத்தான் அந்தக் கிழத் தம்பதிகளோடு உரையாடியபொழுது நான் உணர்ந்தேன்.

கிழவர் தனது கதையைச் சொன்னார். “ அப்பொழுது எனக்குப் பதினெட்டு வயது. நல்ல தடியனாயிருந்தேன். ஒரு மரவள்ளியில் பிழுங்கிய கிழங்கு முழுவதும், ஒரு பெரிய நீக்கற் பெட்டியில் அவித்த குரக்கன் பிட்டு முழுவதும் ஒரு முச்சில் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு பானை பழந் தன்னிரும் குடித்துவிட்டுப் போவேன்.

இவ்வளக்கு அப்ப பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். சிவப்பி என்றுதான் இவ்வளை எல்லாரும் கூப்பிடுவார்கள். எங்கடை தோட்டத்திற்கு அடுத்த தோட்டந்தான் இவையின்றை தோட்டமும். இவள் தோட்டத்திற்கு இடையிடையில் வருவாள். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்கிறதேயன்றி நாங்கள் கதைக்கிறதில்லை.

ஒருவரையொருவர் பார்க்கிறதிலே எங்கள் ஆசை இருந்தது. இத் தருணத்தில் கிழவர் கிழவியைப்பார்க்கக் கிழவி தனது வெட்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“ ஒரு முறையிலே இவள் எனக்கு மச்சாள்தான். முதலிலே இவளுக்கும் எனக்கும் கலியாணப்பேச்சு நடந்தது. இருபது தங்கப்புவுனிலே தாலிக்கொடி கட்டவேண்டும்: என்று இவளின்றை தகப்பன் கேட்டார். நாங்கள் எத்தனை பவுனிலும் கட்டுவோம். ஏதோ பொருள்பண்டம் இல்லாதவர்கள் மாதிரி இப்படிக் கேட்கலாமா? என்று என்னுடைய அப்புவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. எங்களுடைய கலியாணமும் குழம்பிப்போச்சு. நாங்கள் ஒரேமாதிரி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு திரிந்தோம். மேலும் ஒரு வருஷம் போட்டுது.

இவளுக்கு வேறு வேறு இடங்களில் கலியாணப் பேச்சு நடக்குது என்றும் கேள்விப்பட்டேன். அப்படியிருந்தாலும் நான் விதியின்படி நடக்கட்டும் என்று பேசாமல் இருந்திடுவேன். இதை நல்லாயக் கேள் தம்பி.

“ உந்தக் கருங்காலிக் கறுவுலுக்கு நான் என்றை பெண்ணைக் கொடுப்பேனோ ” என்று இவளின்றை தகப்பன்-இரண்டொருவர்கிட்டக் கதைத்திருக்கிறார். இதை நான் கேள்விப்பட்டதும் எனக்குப் பெரிய ஆத்திரமாய் இருந்தது.

“ இஞ்சாருங்கோ, உப்படி ஒருபக்கத்துக் கதையை மாத்திரம் சொல்லாதேயுங்கோ. உங்கடை கொப்பர் கதைச்ச கதையையும் சொல்லுங்கோ” என்று கிழவி ஒரு ஆட்சேபனையைக் கிளப்பினாள்.

“ என்றை அப்பு என்ன கதைச்சவர்: உந்தப்பெண் முச்சுப் பட்டிக்குள்ளே நான் என்றை பெடியனை விடமாட்டேன் ” என்று. சரிதானையாடி, என்று கிழவியைக் கேட்டுவிட்டுக் கதையைத் தொடங்கினார்.

“ ஒரு வைகாசிப் பறுவம்: எங்கடை அம்மன்கோவிற் பொங்கல். அன்றைக்கு எங்கடை ஊர்வை யெல்லாரும் கோயிலிலேதான் நிற்பினம். இராப்பத்துமணியிருக்கும். நிலவு காலிசு ஒரு பளை உயர்த்துக்கு மேலே வந்திட்டுது. அப்ப என்னட்டை ஒற்றைக்கிவலை நாம்பன்கள் நின்டது. (விரலைக் காட்டி) இந்த இந்த அளவு கொம்பு. கைகழுவித் தொடவேண்டும். நல்ல மினுமினுப்பான நாம்பன்கள். பாயத்தொடங்குங்கள் என்றால் உங்கடை கார் எல்லாம் பின்னுக்குத்தான்.

என்னோடே தோட்டஞ் செய்கிறவன்: முருகன் என்று ஒரு பொடியன். அவனிட்டைச் சொன்னேன் “ முருகா ” ஒரு சாக்கு இராசவள்ளிக் கிழங்கும் கட்டிவைத்துக் கூடார வண்டிலைப் பூட்டா ” என்று.

“ பொங்கலுக்குப் போறுதில்லையோ என்று அவன் கேட்டான். பூட்டா சொல்லிறேன் என்றேன். ஒரு நொடியில் அவன் எல்லாம் ஆயத்தப்படுத்திவிட்டான்.

வண்டிலைக் கொண்டுபோய் இவளின்றை வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி மறிச்சுப்போட்டு நான் தனியப் போனேன், இவளின்றை வீட்டில். பொன்னி என்று ஒரு கிழவியை இவளுக்குத் துணைக்கு விட்டிட்டு மற்ற எல்லாரும் பொங்கலுக்குப் போட்டினம்.

பொன்னி வீட்டுத் திண்ணையில் கிடந்து நித்திரையாய்விட்டாள். இவள் பசுமாட்டுக்குப் புல்லு உதறிப் போட்டுக் கொண்டு நின்றாள்.

நான் விடுவிடென்று போய் இவளின் கையைப் பிடித்தேன். இவள் உதறினாள். சத்தும் போடாமல் வா, சொல்லுறேன்: என்று கையைப் பற்றியவள்ளனம் சொன்னேன். இவள் ஒன்றும் பேசாமல் வந்தாள்.”

“ ஆளைப் பார்க்கவே பயமாயிருந்தது. சத்தம் போட்டால் என்னசெய்வாரோ, என்று நான் பயந்துபோனேன்” என்று கிழவி தனது பெண்மையைப் பரிகத்தப்படுத்தினாள்.

“ இத்தனை வருஷத்திற்குப் பிறகும் தானும் விருப்பப்பட்டுத்தான் என்னோடுவந்தேன்: என்று சொல்லாமல் மழுப்புவதைப்பார் தம்பி : இது பெண்களின் பிறவிக்குணம்.” என்று கிழவர் கதையை மேலே தொடர்ந்தார். கிழவியோ, நல்ல சிவப்புக்கிழவி, வெட்கத்தினால் கிழவியின் முகம் மேலும் சிவந்தது. என் அருகில் இருந்த தேவிக்கோ இந்தக் கட்டம் பெரிய வேடிக்கையாயிருந்தது.

“ வண்டியிலே ஏற்மாட்டேன், என்று முரண்டுபண்ணினாள். கட்டிப்பிடித்துத் தூக்கி வண்டிலுக்குள் போட்டு முருகா வண்டிலை விடு என்றேன். முருகன் தட்டிலிட்டான் சிவலை நாம்பன்களை. நாலுகாற் பாய்ச்சலிலே புழுதிபறக்கப் பாய்ந்ததுகள்.

“ உனக்குத் தெரியுமோ, தெரியாதோ. மந்துவில் என்று ஒரு பெரிய ஊர். அங்கே நாங்கள் அதிகமாகப் புகையிலைக் கண்றுக்குக் குழைக்கு அதிகமாகப் போறனான்கள். அங்கே “ மாப்பாண் முதலி” என்று எனக்கு ஒரு சினேகிதன் இருந்தான். நாவசைய நாடசையக்கூடிய முறையிலே அவன் இருந்தான். இப்ப கிட்டடியிலே அவன் காலஞ் சென்றான்.

“ ஓ, எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்” என்று நான் கதையைக் குழப்பாமல் சொன்னேன்.

அவற்றை வீட்டை வண்டிலை விட்டா என்று முருகனுக்குச் சொன்னேன். வியடியற்பும் முதற் கோழி சுவ வண்டில் போய் அவற்றை வீட்டுப் பட்டலையிலே நின்றது. நாம்பன்கள் சூரி, சூரி, என்று வெள்ளுநூரை தள்ளிக்கொண்டு நின்றன.

முதலியைக் கூப்பிட்டுச் சங்கதியைச் சொன்னேன். சரி, ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே: இஞ்சை வாறுவன் வரட்டும்.” என்று எனக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தன்றை பெண்சாதியை எழுப்பினார். முருகன் இராசவள்ளிக்கிழங்கைக் கொண்டு வந்து திண்ணையில் வைத்தான். அதைக் கண்டதும் மாப்பாண் முதலியும் மனைவியும் அடைந்த சந்தோஷம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.” மாப்பாண முதலியின் பெண்சாதி வந்து இவளையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் எங்களுக்குத் தண்ணிலைவத்துத் தந்து எங்களைப் படுக்கவிட்டிரும்.

நான் ஏதோ நிலையிலில் “ஓகோ” என்றேன். “நீங்கள் வயது போனவர்களுடன் உப்படிப் பகிடி விடலாமா” என்று அர்த்தத்தில் தேவி என்னைப் பார்த்தாள்.

“ இதுதான் எங்கடை கலியாணவீடு தம்பி” என்று கிழவர் அதை உணர்ந்தவர்போல் கதையை முடித்தார். கிழவரின் பாலையிலேயே சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக இப்படி எழுதினேன்.

“ உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்” என்று தேவி கேட்டாள்.

“ எனக்கு ஒரு ஆம்பிளையும், ஒரு பொம்பிள்ளையும் இருக்கிறார்கள். மகனின் மகன் ஒருவன். வலுப்பியாவில் பெரிய சாய்ப்புக் கடை வைத்திருக்கிறான். அவன்றை பிள்ளை யொன்றுக்குப் பால் பருக்கென்று போட்டுவாறும்” என்று தேவையான வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கிழவி சொன்னாள். அத்தருணத்தில் யாழ்தேவியும் கிளிநோச்சி நிலையத்தில் போய் நின்றது.

கிளிநோச்சி ஸ்ரேசன் சமீபிக்கிற தென்பதைக் கிழவரின் கதையில் மறந்து இருந்து விட்டேன். கிளிநோச்சியில் வண்டி நின்றதும் எனது குழல், சுற்றாடல்,

நடந்தவை எல்லாவற்றையும் மறந்து, பரபரப்புடன் இறங்குவதற்காக எனது கைப்பெட்டியைத் தூக்கினேன்.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் தான் ஒருவனின் சுய ரூபத்தைக் காட்டக்கூடியன. பஸ் வண்டிக்காக ஒரு கிடத்தில் பலபேர் காத்திருக்கிறோம். அச்சில நிமிஷங்கள் நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் சினேகிதமாகி எங்கள் இன்ப துன்பங்களை ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்துகொள்கிறோம். ஏதோ நெடுநாட்பட்ட சினேகிதர்கள் போல் ஆகிலிடுகிறோம். இத்தருணத்தில் பஸ்வண்டி வருகிறது. உடனே நாங்கள் ஒரு போதும் அறியாத அந்நியர் போல ஒருவரையோருவர்நெருக்கித் துன்பப்படுகிறோம். கணநேரத்தில் சற்று முன் நிகழ்ந்த நட்புறவெல்லாம் பறந்துவிடுகின்றன.

இது பல ஆண்டுகளாக அடிமைகளாகச் சீவித்து, அடிமை இரத்தம் ஒடுகின்ற ஒரு இனத்தின் செயல்லவா? ஏதோ அகப்பட்டுது மிச்சம் என்ற மனப்பான்மை வேறு யாருடையது? சந்தாப்பத்தை நழுவவிடாதே: அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக்கொள்: மானம், மரியாதை, நேர்மை, நியாயம் என்று யோசித்தால் நீ பின் தங்கிலிடுவாய்.

“ யாருடைய பங்கென்று யோசியாதே: கிடைக்கக்கூடிய பங்கெல்லாவற்றையும் அள்ளிக்கொள்” இது அடிமைகள் மந்திரமல்லவா?

இவ்வாவு நேரமும் என்னுடன் எத்தனை உறவாடி வந்தாள். அம்மட்டோ, அந்த வயோதிகத் தம்பதிகள் எங்களைத் தம்பதிகள் என்று நினைக்கச் செய்ததுமன்றி, அவர்கள் நினைப்பை மாற்றாது வந்திருக்கிறேன். இதெல்லாவற்றையும் மறந்து கிளிநொச்சி என்றும் விழுந்திடத்துக் கொண்டு இறங்க முற்பட்டேன். எனக்குப்பின்னால் எனது தேவியும் என்னோடு இறங்க எழும்புவதைக் கண்டேன். ஒரு கணம் எனது இதயத் துடிப்புக் கூட நின்றுவிட்டது.

(7)

உண்மையான காதலை அடிமைப்
பண்புள்ளவர்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஒருவனுடைய வாழ்க்கைப் பாதை முழுவதையும் மாற்றியமைக்கக் கண்பொழுது போதுமானது. அத் தருணத்தில் அவளால் தேவியால்-செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. தம்பதிகள் என்று அந்த மதிப்புக்குரிய வயோதிபத் தம்பதிகள் பூரணமாய் நம்ப நடந்து விட்டோம். என்னையும், அவளையும் கௌரவமாக அவர்கள் தொடர்ந்து நினைக்க வேண்டுமானால் அவள் என்னுடன் இறங்கியே வரவேண்டும். அவளைப் பொறுத்தவரையில் அவள் என்னுடன் இறங்கி வருவதற்கு இன்னுமொரு பற்றுக்கோடும் இருந்தது.

“ உங்கள் கமத்தை வந்து நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்ற அவள் எனக்குச் சொன்னபொழுது, நான் மிக மகிழ்ச்சியோடு “ ஓமோம். இன்றைக்கு வேண்டுமானாலும் என்னுடன் வாருங்கள். நங்கள் எனது கமத்தைப் பார்த்துப் பரவசப்படுவீர்கள்” என்று விளையாட்டாக நாங்கள் சந்தித்த ஆரம்பத்தில் சொன்னேன். இந்தச் சொல்லும் அவளுக்கு ஒரு நல்ல பற்றுக்கோடாகும். நான் இப்படிச் சொல்லவிட்டாலும் அத்தருணத்தில் அவள் என்னுடன் இறங்குவதைத்தவிர வேறு வழியில்லை. இந்தக் கண்பொழுது எனது வாழ்க்கையின் பாதையை வகுத்துக் கொடுத்துவிட்டது.

எனது எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும் சமாளித்துக் கொண்டு, அப்போதைக்கு அக்கிழுத் தம்பதிகளின் நன்மதிப்பை பெறுவதற்காக, மிகவும் பழக்கப்பட்டவன்போல். அவர்களைய பாரமான பெட்டியை நான் வாங்கிக்கொண்டு, எனது சிறிய பெட்டியை அவளிடம் கொடுத்து, இருவருமாக அத்தம்பதிகளுக்கு வணக்கம் கூறித் தங்கு தடையின்றி இறங்கினோம்.

“ கெதியாய்க் கலியாணத்தைக் கட்டிப்போடுங்கோ: கலியாணவீடில் எங்களையும் நினைத்துக்கொண்டுங்கோ, உங்களுக்கு எங்களின் ஆசீர்வாதம் நிறைய உண்டு” என்ற அந்தப் பொல்லாத கிழவன் சொல்லிக்கொண்டு போகப் புகைவன்டி போய்க்கொண்டிருந்தது.

“ பொல்லாத கிழவன்: நாங்கள் கலியாணம் செய்யாத சோடி என்று தெரிந்து வைத்துக்கொண்டு இவ்வளவு நேரமும் அதைக் காட்டாமல் வந்தாரே” என்று நான் நினைத்துக்கொண்டு நிற்கையில் புகைவன்டி வெசுதாரத்துக்கு அப்பாற் போய்விட்டது.

புகைவன்டி அப்பாற் சென்றதும் முற்றிலும் புதிய குழ்நிலையில் நிற்பதை நான் உணர்ந்தேன். அப்பொழுது இரவு எட்டுமுனியிருக்கும். மெல்லிய மழுத்தாறல் தூறிக்கொண்டிருந்தது. எங்கள் இருவரையும் கண்ட எனது வண்டிக்காரன் திடுக்குற்றான். “ பெண்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத எனது ஜயா இந்த இரவு நேரத்தில் ஒரு பெண்ணுடன் நிற்கிறாரே” என்று அவன் நினைக்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியும். அவன் மாத்திரமல்ல எனது கமத்திற்கு அயலிலிருப்பவர்களும், என்மீது பெருமதிப்பு வைத்திருக்கும் பலரும் இவ்விதம் நினைக்கப்போகிறார்கள். இதை நினைக்க நினைக்க எனக்குப் பெரும் வெதனையாக இருந்தது. எனது உடல் ஒடுங்கிக் குறுகியது போலிருந்தது.

“ ஏன் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்: பெட்டிகளைக் கொண்டுபோய் வை” என்று நான் சிறிது சினந்து கூறினேன். அவன் உடனே பெட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு போனான். அந்தச் சிறிதுநேரத்தினிமையில், “ நான் உங்களுடன் உங்களுடைய கமத்தைப் பார்க்க வருவது உங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் நான் இங்கேயே பிரிந்துவிடுகிறேன்: என்னைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டாம்” என்று அவன் மிகவும் மெல்லிய குரவிலே சொன்னாள்.

இதற்கிடையில் எனது வண்டிக்காரன் மாடுகளைப் பூட்டிவிட்டான். “ நான் உன்னை இவ்விடத்தில் விட்டுப் போவேனா! அவன் அப்படி மிரண்டு கொண்டு நின்றான்: அதற்காகச் சினந்தேன்” என்று தட்டுத் தடுமாறிச் சொல்லி வா,வா” என்றேன். அவள் முன்னே நடந்துசென்றாள்.

அந்தப் புகைவன்டி நிலையத்தில் வேலை செய்யும் எல்லோருக்கும் என்னைத் தெரியும். நான் ஒரு பெண்ணுடன் இறங்கி நிற்பது அதற்கிடையில் அந்நிலையம் முழுவதும் பரவிவிட்டது. நாங்கள் வண்டிலேறிப் புறப்பட்டபொழுது “ இந்தக்காலத்தில் யாரை நம்பலாம்” என்று அந்நிலைய அதிகாரிகள் பேசியது என் காதில் கேட்டது.

அவள் வண்டியில் முதல் ஏறினாள். நான் பின்னர் ஏறினேன். மழுத்தாற்றிலும் இருட்டுமாக இருந்தமையால் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க முடியவில்லை. வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின், இங்கே சரியான குளிர் போலிருக்கிறது” என்று அவள் சொன்னாள்.

.பேச வேண்டுமென்பதற்காக அவள் இப்படிச் சொன்னபோதிலும்

உண்மையாக நல்ல குளிராகத்தானிருந்தது." ஆம். இன்றைக்கு வழக்கத்திலும் பார்க்கக் குளிராய் இருக்கிறது" என்று கூறினேன்.

"அந்தக் கிழவன் கிழவியைத் தூக்கிக்கொண்டு இப்படி வண்டியில் போனபொழுது, ஒன்றும் பேசாமற் போனார்களா? என்ற அவள் எங்கள் கவலைகளை மறந்து அந்தச் சுவையானை கட்டத்திற்குச் சிரும்பினாள்.

"நிச்சயம்" அவர்கள் பேசியிருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் மனம் சூக்கும் பாலையில் பேசியிருக்கக்கூடும்" என்று நான் சொன்னேன்.

"அந்தக் காலத்தப் பெண்கள் படியாதவர்கள். என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல், கிழவனுடன் கிழவி போயிருக்குமேயன்றிக் காதல் கீதல் என்ற பேச்கக்கே இடமிராது" என்று அவள் சொன்னாள்.

"ஒரு போதும் அப்படியிராது. என்னதான் படியாத பெண் என்றாலும், தனத கற்பைக் காத்துக்கொள்ள அவனுக்குத் தெரியும். அது காதல் தான்" என்று நான் வாதாடினேன். அவனும் அதைப் பின்னர் ஏற்றுக்கொண்டாள். இந்தச் சம்பாலையை அவனுக்கு ஒரு உர்சாகத்தையும், மனத்தென்பையும் கொடுத்திருக்கிறதென் நான் பின்னர் உணர்ந்தேன். தன்னுடைய காதலையும் நான் ஏற்கிறேன் என்பதற்கு இச் சம்பாலையை அவனுக்கு ஒரு ஆதாரமாகலாம். உண்மையில் அவள் காதலை ஏற்கிறேனோ இல்லையோ என்று சிந்திக்கவே என்னால் முடியவில்லை. மனமோ ஒரு நிலையில் நில்லாமல், ஒன்றையும் உணர்ந்து கொள்ளாமல், புதிதாகப்பிடிப்பட்ட குழுமாடு போல மிரண்டு மிரண்டு தன் பாட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இந்தச் சம்பாலையையின் ஈடுபாட்டில் நாங்கள் மிகவும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தோம் என்பதே தெரியவில்லை.

வண்டி எனது கமத்தில்போய் நிற்றது. இத்தருணத்தில் கமத்திலிருக்கும் எனது வீட்டைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லிவிட வேண்டும். நானும் இளித்தான் எனது குடிசை ஒரு பெண்ணையோ ஓர் அந்தியனையோ வரவேற்கக் கூடிய நிலையிலிருக்கிறதா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கப் போகிறேன். இதுவரையும் அதைப்பற்றி நான் சிந்திக்கவில்லை.

எனது வீடு ஒரு சிறிய வீடு. அதை இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு அறையும் ஒரு வெளியிடமுமாக வைத்திருந்தேன். அறையின் நிலத்திற்குச் சீமேந்து பூசவில்லை. வெளியிடத்திற்குச் சீமேந்து பூசி ஒரு கை வாங்கும் போட்டிருந்தேன். அறைக்குள் ஒரு சின்ன மேசையும், ஒரு கதிரையும், ஒரு சிறிய கட்டிலும் போட்டிருந்தேன். வேறாக ஒரு சிறு சமையலறை அமைத்திருந்தேன். இதுதான் என் வீடு.

ஒரு அரிக்கேன் விளக்கு அறைக்குள் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. வண்டிக்காரர் பெட்டிகளைக் கொண்டுபோய் அறைக்குள் வைத்துவிட்டுச் சமையலறைக்குப் போய்விட்டான்.

அவளைக் கதிரையில் இருக்கும்படி கூறினேன். அவள் என்னைக் கதிரையில் இருக்கும்படி கூறித் தான் கட்டிலில் இருந்துகொண்டாள்.

அவள் உடுப்பு மாற்றக்கூடு மென எண்ணி நான் வெளியே சென்றேன்.

எனது அருமையான பக்மாடு நிற்கும் கொட்டிலுக்குத் தான் சென்றேன். அது அந்த இருப்பிடில் அறிந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாக மெல்லிய சத்தம் இட்டது. நான் அதைத் தடவிக்கொடுத்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் அவள் இங்கே வாருங்கள் என்று சிறிது அவலச் சத்தமாகக் கூப்பிட்டாள். நான் போக முன் எனது வேலைக்காரர் போய்விட்டான்.

ஒரு பெரியகிரிய நட்டுவக்காலி, (தேள்) அறைக்கு வெளியே வெளியிடத்தில் தனது வாலை உயர்த்திக் கொண்டு நின்றது. அவள் பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு நின்றாள். எனது வேலைக்காரன் அதை அடித்து எடுத்து வெளியே கொண்டு போனான்.

“என்ன கவனமாகப் பார்க்கிறீர்கள்” என்று, அதட்டலோ, பகிடியோ என்று சொல்ல முடியாதமாதிரிக் கேட்டாள். நான் மறுமொழி சொல்ல மாட்டாமல் திண்டாடினேன்.

“இல்லை. இந்த மன்னில் இன்றுதான் முதன் முதல் ஒரு பெண்ணின் பாதம் படுகின்றது” என்று சிறிது உரத்துச் சொன்னேன்.

“பெண்ணின் பாதம் பட்டால் மன்ன் முகஞ் செய்யும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு எனது வேலைக்காரன் அறைக்குள்ளே போனான். இப்படித் தான் அவன் சமயாசமயம் இல்லாமல் பேசுவது வழக்கம்.

“இடியப்பாம், தக்காளிப் பழக்குமும்பு, கதலி வாழைப் பழம், பால்” இவ்வளவும் அவன் அந்தச் சின்ன மேசையில் கொண்டுபோய் வைத்து விட்டு, மிகவும் பணிவாக வந்து, “ஜீயா, நான் கிளிநோச்சிக்கு அக்கா அவளியம் வரச்சொன்னா. போகப் போகிறேன்: விடியவந்துவிடுவேன்” என்று மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டான்.

அவன் ஒரு போதும் இரவில் என்னைத் தனியே விட்டு இவ்விதம் போன்றில்லை. இன்று அவன் இப்படிக் கேட்டதும் எனக்கு அதிசயமாயிருந்தது.

எனக்கு இருந்த ஒரே நம்பிக்கை அவன். அவனும் போய்விட்டால், என்ன நடக்குமோ என்று பயப்பட்டேன். அவன் போவதை இன்னொரு எண்ணம் குதாகலத்துடன் வரவேற்றது. அவளைச் சந்தித்த நேரம் தொடக்கம் இருமனம் என்னுள் கிடந்து வேலை செய்தது: இரு முனைகளையுமடைய எண்ணத்தில் ஒரு முனையும் பெலமாக வேலை செய்யாததால் சம்பவங்கள் தன் பாட்டில் நடந்தன.

“அக்கா சாப்பாடு வைத்துக்கொண்டு காத்திருப்பாள். நான் வருவேன் என்று சொல்லி விட்டேன். எங்களுக்கு ஒரு உயர்ந்த சாதி நாய்க்குட்டி அக்கா வைத்திருக்கிறான். அதையும் கொண்டு விடிய வந்து விடுவேன்” என்று அவன் பிடிவாதமாக நின்றான்.

“சரி, போய்வா” என்று நானும் விடை கொடுத்தேன். அந்தப் பெரிய கமத்தில், அந்தச் சிறிய வீட்டில், அண்மையில் மனித நடமாட்டமே இல்லாத நள்ளிரவில் நாங்கள் இரண்டே இரண்டுபேர் தனித்து இருந்தோம்.

(8)

நேரமையைக் கடைப்பிடிப்பவன் அறியாது
விடும் பிழைகள் சரியாகிவிடும்.

வாழ்க்கை முழுவதும் தேடித் திரிந்தாலும் சில சந்தாப்பங்கள் எங்களுக்குக் கிடைக்கவே கிடைக்காது. நாங்கள் கற்பனையிலும் நினைக்காத சில அரிய சந்தாப்பங்கள் முற்றிலும் எதிர்பாராமல் கிட்டிவிடுவதுமண்டு. ஏன் அதிகம்: அடுத்தகணம் என்ன நிகழும் என்று யாரால் கூற முடியும்.

நான் இன்று பிற்பகல் அவளை முதன் முதல் கண்டேன். அவளின்

தோற்றமும் கொள்கைகளும் என்னைக் கவர்ந்தது உண்மை. ஆனால் நான் விரும்பாமலும், முயற்சிக்காமலும் எங்கள் தொடர்பு இவ்வளவு தூரம் முன்னேறிவிட்டது.

அந்தச் சிறிய அறையில் சின்ன மேசையில் இருந்த உணவுப் பொருள்களைப் பார்த்து அவள், “இதில் இருக்கும் உணவுப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள் உண்பிர்கள் தானே” என்று கேட்டாள்.

“என் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்” என்று நான் கேட்டேன்.

“நான் வாழைப்பழமும் பாலும் சாப்பிடும் வழக்கமில்லை. அதை முன்னுக்கே சொல்லிவிடுகிறேன்.”

“ஒரு புதிய இடத்தில் நான் அது சாப்பிடுவதில்லை: இது சாப்பிடுவதில்லை என்று கூறுவது ஒரு நல்ல பழக்கமில்லை: இன்று நீங்கள் எனது விருந்தாளி. நான் தருவது எல்லாவற்றையும் நீங்கள் சாப்பிட வேண்டும்? என்று கண்டிப்பாகக் கூறினேன்.

“எங்களுடைய விருந்தாளிகளாக நீங்கள் எங்கள் வீட்டில் இருக்கும்பொழுது, நாங்கள் தருவது எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுவீர்களா” என்று அவள் கேட்டாள்.

“ஆம், தடையில்லாமல்” என்று நான் சொன்னேன்.

எங்களுடைய தொல்லை சாப்பாட்டுவிஷயத்தில் இருக்கவில்லை. படுக்கை விஷயத்திலும் விவாதம் ஏற்பட்டது.

அவளை அறைக்குள்ளே எனது கட்டிலிலும், நான் வெளிபிலும் படுப்பதென நான் எங்க்குள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டு, எனது எண்ணத்தின்படி நான் ஒரு பாயும் தலையணையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவளைக் கட்டிலில் படுக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, வெளியே வந்தேன்.

அவள் அறைக்குள்ளே தான் தனியே படுக்கமாட்டேன் என்று நீண்டநேர மௌனத்தின் பின் முனைமுனுத்தாள். அவள் சொன்னது உண்மை. சன நடமாட்டமில்லாத அந்தப் பிரதேசத்தில், முற்றிலும் புதியவாளன் ஒரு அனுபவமற்றவளான இளம் பெண், தன்னாந்தனியே அக் குச்சறைக்குள் படுபாளன் என்று நான் எதிர் பார்த்தது எவ்வளவு தவறாகும்.

“இவ்வளவு வசதிக்குறைவும் ஆள்” நடமாட்டமில்லாததுமான இடமென்றால் நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன்” என்று அவள் சொன்னாள். எங்கு இவ்வார்த்தைகள் வெட்கமாகவும், வேதனையாகவும் இருந்தன.

“சரி நான் உள்ளே படுத்துக்கொள்கிறேன். நீங்கள் கட்டிலில் நூள்பு வண்ணயை இழுத்துவிட்டுப் படுங்கள். இந்த ஊர் நூள்புகள் பொல்லாதவை. உங்களுடைய முகமெல்லாம். கடித்துவிடும்” என்று இப்பிரசிசிளைக்கு ஒரு முடிவு கட்டப்பார்த்தேன்.

“முடியாது: நான் தரையில் படுக்கிறேன். நீங்கள் கட்டிலில் படுங்கள்” என்று அவள் சொன்னாள். உண்மையில் தரையில் ஒருவரும் படுக்க முடியாது. அது சரவிப்பாயிருந்தது. வெளியில் நல்ல மழை பெய்து கொண்டிருந்ததால் மேலும் சரமாகப் புலப்பட்டது.

“நீங்கள் கட்டிலில் படுங்கள்: படுக்காவிட்டால் நானும் படுக்க மாட்டேன்” என்று கதிரையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். அவனும், “நானும் படுக்கப்போவதில்லை” என்று கட்டிலில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

எங்கு ஒரு புத்தியும் தெரியவில்லை. நான் செயலற்றுச் சிந்தனையிலிருந்தேன்.

“என்ன ஆழந்த யோசனை” என்று அவள் என்னைப் பரிவோடு கேட்டாள். அவனுடைய கண்கள் என்னைக் கூறு குறிப்பாகப் பார்ப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றிது. அவனுடைய கண்களில் ஒரு ஆழந்த ஏக்கம் தோன்றுவதுபோல இருந்தது.

“நீங்கள் இதில் இருங்கள்: நான் கதிரையில் சாய்ந்த கொண்டிருக்கப் போகிறேன்” என்று அவள் கேட்டாள். அவனுக்கு அந்த அளவு உதவியாவது என்னால் செய்ய முடிகிறதே என்ற ஒரு சிறு உவகையோடு எழுந்து கட்டிலில் இருந்தேன்.

“ஒரு புத்தி செய்வோம்” என்று அவள் சிறிது உற்சாகத்தோடு கூறினாள். என்னபுத்தி என்று அவசரத்தோடு கேட்டேன்.

“நீங்கள் முதல் கொஞ்சம் படுத்து நித்திரை கொள்ளுங்கள், பிறகு என்னை நித்திரை கொள்ள விடுங்கள்” என்று அவள் தனது புத்தியை வெளியிட்டாள்.

“நீங்கள் முதலில் படுங்கள்: நான் பிறகு படுக்கிறேன்” என்று நான் சொன்னேன்.

“முடியாது : நான் படுத்தால் நித்திரையாகிவிடுவேன். பிறகு நீங்கள் எழுப்பவும் மாட்சர்கள். நீங்கள்தான் முதலில் நித்திரை கொள்ள வேண்டும்” என்று அவள் திருப்பி உள்ளதைக் கூறினாள். அவள் கூறிய நியாயத்தையே நானும் திருப்பிக் கூறினேன். ஆனால் யார் படுத்தாலும் நித்திரை வராது. கடைசியில் இத் திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

நான் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, செருமி எனது சக்தியை ஒருங்குசேர்த்து, “நான் ஒன்று சொல்லட்டுமா” என்று கேட்டேன். “என்ன” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள். அவள் தவறாக என்னிலிடக்கூடு மென்ற பயத்தில் நான் அந்த யோசனையைக் கூறவில்லை. சிறிதுநேரத்தில் நித்திராதேவியிடம் சரண்புகுந்து விட்டோம்.

(9)

உ_ன்மையான வீரமும் தன்னம்பிக்கையும்

இல்லாதவர்கள் சந்தர்ப்பவாதிகள்

காலைப்பொழுது ஒருவருக்கும் வஞ்சகம் செய்யாது. தான் செய்த குற்றங்களை நினைத்து நானி, நல்லெண்ணைத்துடன் நடக்க ஒவ்வொருவருக்கும் காலைப்பொழுது நல்ல ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்கிறது.

நாங்கள் மறுநாட் காலை தெளிந்த உள்ளத்துடன் நித்திரை விட்டெழுந்தோம். இருவரும் எதுவித சலஸமுமின்றி நடமாடினோம்.

நான் எனது கமத்தைச் சுற்றிக் காண்பித்தேன். நவீன முறையில் அமைக்கப்பட்ட ஆட்டுப்பட்டியைக் காட்டினேன். காய்கறித்தோட்டம், உழவு யந்திரம் எல்லாவற்றையும் அவள் ஒரு புது உற்சாகத்துடன் ஒடி ஒடிப் பார்த்தாள். வியந்தாள். எனது முயற்சிகளைப் புகழ்ந்தாள். ஆனால், அவனுடைய புகழ்ச்சி எனக்கு முதனாளனவு உற்சாகத்தைக் கொடுக்கில்லை.

அவளைப்பற்றிய வரலாற்றை விபரமாய் அறியவேண்டுமென்று காலை எழுந்தவுடன் நினைத்தேன். ஆனால் அதைக் கேட்க முடியவில்லை. அவள்

அருகில் இருக்கும்பொழுது, ஏதோ ஒரு சக்தி எனது முளையைத் தொழிற்படாமல் செய்துவிடுகின்றது. அத்தோடு அவள் அது என்ன, இது என்ன? என்று ஓயாமல் ஏதோ கேட்டுக்கொண்டும் வந்தாள்.

காலைப்போசனத்தின் பின் அதே வண்டியில் எனது வண்டிக்காரன் வண்டியோட்டக் கிளிநூச்சிவரையும் சென்று அவளை அனுப்பிவைத்தேன்.

எனது வண்டிக்காரனுக்கு என்ன பெயர் என்று அவள் கேட்டாள். “அவன் பெயர் வீரன் : நான் “கத்த” என்ற அடையையும் சேர்த்துக் கூப்பிடுவேன். உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படினும் நேர்மை தவறாதவன் என்பதை அவனுடைய சில நடவடிக்கையிலிருந்து கத்த வீரன் என்று பெயர் வைத்தேன்” என்று நான் அவனுக்கு ஒரு பிரசங்கம் போல் உணர்ச்சியுடன் கூறினேன்.

இவ்வளவு கூறின நானும், ஒரு நேர்மை தவறாதவன்- கத்த வீரன் என்று நினைத்துப்போலும் அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை நானும் எனது பெற்றோரும் உங்களிடம் வருவோம்” என்று அவள் கூறினாள்.

நான் சிறிது ஆச்சரியப்பட்டவன் போல் பார்த்தேன். ஏன் என்று உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே” என்று அவள் கள்ளச்சிரிப்புடன் கூறினாள். நான் எனது சம்மத்தைத் தெரிவிப்பதற்குத் தலையை ஆட்டினேன். இந்த ஏற்பாட்டை நான் பூரணமாக ஆதரிக்கவில்லை என்று நான் தலையாட்டிய தோரணையிலிருந்து எவரும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

நான் அவனுடைய வார்த்தைகளைச் சந்தோஷமாக வரவேற்கவில்லை. ஒரு புதிய திகில் வந்து எனது நெஞ்சில் குடிகொண்டுவிட்டது. அவள் வரலாற்றை அறிய அப்பொழுது உன்னிய என்னை இந்தத் திகில் வந்து செயலாற்றாமல் தடுத்துவிட்டது. அவனும் அதன்மேல் என்னோடு மகிழ்ச்சியாகப் பேசவில்லை.

நான் அவளை அனுப்பிடிடுக் கமத்துக்குத் திரும்பி வந்தேன். உலகமே இருண்டுவிட்டதுபோல் எனக்கு இருந்தது. ஒன்றுமே தெரியவில்லை. கமத்திற்கு வந்து கட்டில்லிர்படுத்தேன்.

முன்பின் தெரியாதவள். என்னுடன் துணிந்து தனியே வந்து உறவாடிச் சென்றாளே. எப்படி அவள் நல்லவளாக இருக்கமுடியும்? நிமிஷங்கள்: மணித்தியாலங்கள் கழியக் கழிய அவள் மீது கடுகளவு ஏற்பட்ட வெறுப்பு பெரிதாகிக்கொண்டு வந்தது: “அவள் ஒரு நல்லவள்” அவளை கைவிடாதே என்று சொல்லுகிற என்னை அடித்தளத்தில் மெல்ல மெல்ல மறையத் தொடங்கியது.

“அவள் ஒரு புதுப் பெண்: துரோகஞ் செய்யாதே” என்று கூறுகின்ற அந்தராத்மா அடித்தளத்திலிருந்து சிறு நாதம் எழுப்பியது.

சிக்கல் நிறைந்த மனக்குழப்பத்தால் எனக்கு ஊனும் வெறுத்து உறக்கமும் வெறுத்தது. என்னை எனக்கே தெரியவில்லை.

மறுநாட் காலை எனது நன்பன், இராமச்சந்திரன் வந்தான். இந்த இடத்தில் எனது நன்பனைப்பற்றிச் சில சொல்லிவிடவேண்டும். எனது நன்பன்: எனது உண்மையான நன்பன்: ஆனால் அவனுக்கு நான் நன்பன் என்று சொல்ல முடியாது. அவன் எனக்கு எத்தனையோ உதவிகளையும் நன்மைகளையும் புரிந்திருக்கிறான். கண்ணை இமை காப்பதுபோல் என்னைக் காத்து வருகிறான். ஆனால் அவனுக்கு நான் ஒரு உதவியும் செய்ததில்லை. அவளைப்பற்றி அக்கறை கொள்வதுமில்லை. அவ்விதம் இருந்தும் அவன் என்மேல் பாராட்டும் அன்பும் அளவிடற்கரியது.

என்னுடைய கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் ஆதரிப்பவன் எனது நண்பன் ஒருவன் தான்.

நான் உத்தியோகம்விட்டுக் கமத்தில் இறங்கியதும் என்னை உற்சாகப்படுத்தித் தளரவிடாது பார்த்தவனும் அவன்தான்.

இராமசந்திரனிடம் நடந்த சம்பவம் எல்லாவற்றையும் நான் ஒப்புவித்தேன். “ ஒரு தவறு செய்துவிட்டேன் என்னை மன்னித்துவிடு ” என்று நான் அவனிடம் கூறினேன்.

“ வெள்ளிக்கிழமை அவளை நான் சந்திக்க விரும்பவில்லை. நீ நின்று அவனுக்கு மறுமொழி சொல்லி அனுப்பிவிடவேண்டும். என்று அவனிடம் மன்றாடினேன்.

“ அவள் நல்லவளோ கெட்டவளோ எனக்குத் தெரியாது. இவ்வளவு தாரம் நீ அவனுக்குப் பயப்படுகிறபொழுது. அவளை நீ விவாகஞ்செய்வதை நானும் விரும்பவில்லை.” என்று நகைச்சுவையோ. உண்மையோ என்று என்னால் உணரமுடியாதபடி கூறினான்.

“ அவளின் விஷயம் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். எப்படியும் நீ ஒரு விவாகம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும். என்று இராமசந்திரன் சொன்னான்.

“ நண்பா, என்னைக் கொல்லாதே. எனது மனச்சாட்சியை வாள்கொண்டு அறாதே. இனிமேல் நான் விவாகஞ்செய்யவே மாட்டேன். இதற்குமேல் இந்த விஷயத்தில் என்னோடு பேசாதே ” என்று நான் உறுதியோடு அவனிடம் கூறினேன்.

இராமசந்திரனுக்கு ஒரு சகோதரி இருந்தாள். அவளை நான் ஒருபோதும் ரியாக நேரில் காணவில்லை. முதலில் அவளைத்தான் விவாகஞ்செய்வது என்று நானும் அவனும் சுற்றத்தாரும் என்னியிருந்தோம். எனது பெற்றோரும், இராமசந்திரனின் பெற்றோரும் அதை ஒரு முடிந்த முடிபாகக் கருதி வந்தனர் என்னைப்போல் அவனும் கல்வியில் ஒரு கெட்டிக்காரி என்று இராமச்சந்திரன் சொல்லுவான். அவள் இப்பொழுது ஒரு பி. ஏ. பட்டதாரி.

நான் என்று எனது உத்தியோகத்தை உதறித் தள்ளினேனோ அன்றே அவளையும் விவாகஞ்செய்யும் என்னைத்தைக் கைவிட்டுவிட்டேன். ஒரு கமக்காரனுக்கும் ஒரு பட்டதாரிப் பெண்ணுக்கும் எப்படி ஒத்து வரும். இராமச்சந்திரன் என்னை வற்புறுத்தவுமில்லை.

எனது தாயார் “அவள் உன்னைத்தான் விவாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நிற்கிறாளாம்” என்று என்னை இரண்டொரு முறை கேட்டான். நான் அம்மாவின் பேச்சைப் பொருப்படுத்தவில்லை.

“ நீ விவாகஞ்செய்ய வேண்டும்.” என்று நண்பன் கூறியதும், “ தனது சகோதரியை நினைத்துத்தான் கூறுகிறான் ” என்று நான் நினைத்தேன்.

“ நண்பா உனது சகோதரிக்குத் துரோகஞ்செய்து விட்டேன் என்று என்னாதே. நான் அவளை மனஞ்செய்தாற்றான் துரோகஞ்செய்தவனாவேன். அவள் ஒரு பட்டதாரி. நான் கமக்காரன். என்னை விவாகஞ்செய்து அவள் ஒரு சகமுமணுபவிக்கப் போவதில்லை எப்படி எனினும் இனி விவாகஞ்செய்ய எனது மனச்சாட்சி இடங்கொடாது ” என்று கூறினேன்.

“ உன்னிடம் இவையெல்லாம் யார் கேட்டது. கம்மா அலட்டிக்கொள்ளாதே ” என்று அவள் இதுதொடர்பான சம்பாஷணைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

குறித்த வெள்ளிக்கிழமை அன்று நான் எனது கமத்தில் நில்லாமல் வேறிடத்திற்குச் சென்று விட்டேன். ஆனால் அவள் சொன்னபடி அவளோ

பெற்றோரோ வரவில்லை. இதனால் எனக்கு அவளிடம் கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த மதிப்பும் போய்விட்டது. அவள் ஒரு தகுதியற்றவள் என்ற எண்ணாம் வலுத்தது.

ஆனால் அவளைப்பற்றி நான் எப்படி நினைத்த போதிலும், அவளை எண்ணால் மறக்க முடியவில்லை.

(10)

நெஞ்சை ஒளித்தொரு வஞ்சகமில்லை.

உள்ளளம் தெளிவாக இருந்தால் உடல் நோயற்றிருக்கும். உள்ளத் தெளிவற்றவளின் உடல் ஒருபோதும் உறுதியாக இராது.

அவளை நான் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு மறக்க முயற்சித்தேனோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவள் என்னுக்குள்ளே இடம் பிடித்துக்கொண்டாள்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் நான் ஒரு பூரண பைத்தியத்தின் நிலையை அடைவதற்குச் செல்லும்வழியிற் சென்று கொண்டிருந்தேன். உணவில் ஒரு கலை தெரியவில்லை. உறக்கம் சரியாய் வருவதில்லை. உண்மையான விழிப்பும் இல்லை. அவளுடைய முகம் தோன்றும். கூர்ந்துபார்க்க வெறும் ஆகாய வெளிதோன்றும்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல எனது உடல் மெலிந்து கொண்டே வந்தது. கண் பசாடு படர்ந்து மங்கிய ஒளியைக் கொடுத்தது. நான் ஒரு பேய் உருவமாக மாறிக் கொண்டுவந்தேன். அவளுடைய எண்ணத்தை நாளாந்தம் சிறிதுசிறிதாக மறந்து வந்தபோதிலும், எனது வலிமைகளையும் படிப்படியாக இழந்து வந்தேன். நான் எவ்வளவு முயற்சித்தபோதிலும் எண்ணால் முன்போல் நடமாட முடியவில்லை.

எனது நிலையை அவதானித்த எனது சுத்தவீரன் எப்படியோ எனது தாயாரை வரவழைத்துவிட்டான்.

அம்மா என்னைக்கண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுதார். “ தம்பி உள்ளதைச் சொல்: உண்ணுடன் யாரோ ஒருத்தி ஒரு நாள் வந்தாளாம். அவள் யார்? அவள் தான் உண்ணை வசியப்படுத்தி மருந்து தந்து விட்டாள். என்று அம்மா என்னைக் கேட்டார்.

“ அவள் மருந்தும் தரவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவள்: எனது கமத்தைப் பார்க்க வந்தாள்” என்று நான் சொன்னேன்.

“ அவளை நீ சடங்கு செய்யன்றா தம்பி” என்று அம்மா சொன்னாள். அம்மாவுக்க நான் எப்படியும் விவாகஞ் செய்துவிட வேண்டுமென்று ஆசை.

அம்மாவின் வாரத்தைகள் எனது நெஞ்சத்தின் அடித்தளத்திற்குச் சென்று, மறைந்திருந்த ஏதோ ஒன்றைக் கிளப்பிட்டது.

“ அவளை விவாகஞ் செய்ய வேண்டும்: அவளை விவாகஞ் செய்ய வேண்டும். என்று சிறு சிறு துண்டுகளாயிருந்த ஒரு தீர்மானம் ஒன்று சேர்த் தொடங்கியது.

“ அவளை எங்கே கண்டுபிடிப்பது. அவளுடைய விலாசத்தைக் கூட நான் அறிந்து வைத்திருக்கவில்லையே. இது ஒரு நடக்கமுடியாதகாரியம்” என்று இன்னொரு எண்ணம் மனதிற் தோன்றி முன்னைய எண்ணத்தைக் கேலிசெய்தது.

அடுத்தநாள் அம்மா ஒரு மந்திரவித்தைக்காரனை அழைத்து வந்து எனது கையில் ஒரு நாலுங்கட்டி இன்னும் ஏதேதோ செய்வித்தார். அந்த மந்திரவித்தைக்காரன். இன்னும் இரண்டு வாரத்தால், பெரிய பூசை ஒன்று செய்ய

வேண்டுமென்று சொல்லி, ஒரு தொகைச் சாமான்கள் வாங்கும்படி ஒரு பெரிய அட்டவணையையும் கொடுத்துப் போனான். தாயாரும் இரண்டு வாரம் கழித்து வருவதாகக் கூறிப் போய்விட்டார்.

“அவளை நீ விவாகஞ்செய்” என்று எனது தாயார் சொன்னதில் இருந்து எனது மனத்துட் பயந்து ஒளித்திருந்த ஆசை வெளிப்பட்டுக் கிண்டத் தொடங்கியது. அவள் எப்படியானவளாக இருந்தாலும் அவளைத்தான் நான் மணம்முடிக்க வேண்டும் என்று முடிவுகட்டினேன். ஆனால் அவளை எங்கே காணலாம்? இந்தக் கேள்விக்கு விடையே கிடையாதா? என்று ஏங்கினேன்.

அவளைக்கண்டு மூன்றுமாதம் கழிந்துவிட்டது. அவள் வருகிறேன் என்ற தவணைக்கு வரவில்லை. வர வசதியில்லாவிட்டாலும் ஒரு காகிதம் எழுதவில்லை. அவனுக்கு எனது விலாசம் தெரியும். நான்தான் அவள் பெயரையோ விலாசத்தையோ தெரிந்து வைத்திராமற்போனேன். அவனுடைய பெயர்கூடச் சரியாக எனக்குத் தெரியாது. தேவி என்று நான் சொன்னபொழுது தேவிதான் தனது பெயர் என்று சொன்னாள். மெய்யோ பொய்யோ யாருக்குத் தெரியும். நான் அவளின் பெயரைக் கேட்கவில்லை. விலாசத்தைக் கேட்கவில்லை. நான் உண்மையில் ஒரு மடையன். இப்படியும் ஒருவன் உள்ளா! நான் தன்னைப்பற்றி அறியத் தெண்டிக்கவில்லை என்றுதான் அவள் வாளாவிருக்கிறானோ?

அவள் என்னைத் தேடிவந்த செல்வம், நானாகவே இழந்து விட்டேன். எனது வாழ்க்கை அஸ்தமித்துவிட்டது.

எனது நண்பன் இராமச்சந்திரன் எனது நிலையைக் கேள்விப்பட்டுப்போலும் நந்தான். என் உடல்நிலையைக் கண்டு அவன் கண்கலங்கினின்றான்.

“உனக்கு என்ன வந்தது: நீ என் எனக்கு அறிவிக்கவில்லை. உன்னை என்னாரென்று சொல்ல முடியாமல் உனது உடல் இளைத்துவிட்டதே. உனக்கு என் வருத்தம்” என்ற அவள் கேள்விக்குமேற் கேள்வியாகக் கேட்டான்.

“எனக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்லை. வருத்தம் என்றால் அன்றோ உனக்கு அறவிக்க வேண்டும்” என்று கூறினேன். அவள் மீண்டும் மீண்டும் நெருக்களிபொழுது நான் எனது மனநிலையைக் கூறினேன்.

“என்னைத் தேடிவந்த செல்வம்” அவளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. நான் எவ்வளவோ முற்றிச்சித்தும் என்னால் அவளை மறக்கமுடியவில்லை.” இதைவிட வேறோரு வருத்தமும் எனக்கில்லை என்று கூறினேன்.

“அவளை நீதானே வேண்டாம் என்று வெறுத்தாய்” என்று அவள் திரும்பக் கேட்டான்.

“உண்மை: வெறுத்தது உண்மை: ஆனால் அவளை என்னால் மறக்கவும் முடியவில்லை” என்று நான் சொன்னபொழுது இராமச்சந்திரன் யோசனையில் ஆழந்தான்.

எங்கள் இருவரோடும் கந்தையா என்றொரு நண்பன் படித்தான். அவள் இப்பொழுது கொழும்பில்-டக்டராய் இருக்கிறான்.

அவளிடம் சென்று எனது உடல்நிலையைக் காட்டி அவன் ஆலோசனையைக் கேட்டு வருமாறு நன்பன் எனக்குப் புத்தி கூறினான்.

எனக்கும் இது உசிதமாகப் பட்டது. எனது மனப் புண்ணைக் கந்தையாவினால் மாற்ற முடியாவிட்டாலும் ஒரு பிரயாணம் எனக்கு ஓரளவு ஆறுதலைக் கொடுக்கும் என்று நான் நினைத்தேன்.

அன்றே புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயுத்தங்களைச் செய்தேன். என்னுடைய

கமத்தில் அப்பொழுது அருவிவெட்டு நடந்துகொண்டிருந்தது. இம்முறை எனது வேளாண்மை மிகவும் நன்றாக விளைந்திருந்தது. மனிதர்கள் இறக்கும் வருஷத்தில் அவர்களுடைய பயிர் மிகவும் அதிக பலனைக்கொடுக்குமாம். சா விளைச்சல் என்று இதனைச் சொல்லார்கள். இதை நினைத்தும் எனது தாய் அழுது கொண்டிருந்தார் என்று பின்பு கேள்விப்பட்டேன்.

எனது நண்பனைக் கமத்தில் நிறுத்தவிட்டு நான் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டேன். “அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை கொழும்பிலிருந்து புறப்படும் யாழ்தேவியில் நீ புறப்பட்டு வந்து என்னை வெள்ளிக்கிழமையே வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும்” என்று என்னிடம் வாக்கறுதிபெற்று நண்பன் கமத்தில் நின்றான். அவன் வெள்ளிக்கிழமை மாலை அவசியம் தனது வீட்டிற்குப் போக வேண்டிய அலுவல் இருந்தது.

ஙங்கள் நண்பர் டாக்டர் கந்தையா, என்னை ஒருமணி நேரமாகச் சோதித்து, பின் அரைமணி நேரம் ஆலோசித்து, எனக்கு ஒரு நோயும் இல்லை என்ற முடிவை வெளியிட்டான். ஒழுங்கான சத்துள்ள உணவும், போதிய அழுதலுமே எனது உடம்பை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரப் போதுமானதாகும் என்று தனது வைத்திய ஆலோசனையையும் வெளியிட்டான்.

“உனக்கு யாதும் மனத்துநிப்பம் இருக்கிறதா” என்று அவன் கேட்டான். “எனக்கு ஒரு துங்பமும் இல்லை. நான் உத்தியோகத்தை விட்டது பிழை என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லவது சரியா, அன்றேல் நான் செய்தது சரியா? என்று நான் சிலசமயம் யோசிப்பதுண்டு” என்று சம்மா கூறிவைத்தேன்.

“என்னிடத் துணிகை கருமா, துணிந்தபின் என்னுவமென்பதிமுக்கு” என்று அவன் எனக்குப் புத்திமதிகூறி அனுப்பி வைத்தான்.

இராமச்சந்திரன் கேட்டுக் கொண்டபடி, கொழும்பிலிருந்து வெள்ளிக்கிழமை காலை புறப்பட்ட யாழ்தேவியில் நான் திருந்பினேன்.

நான் மன அமைதிக்காக வெறுமையான ஒரு இடத்தைத் தேடிப்போகும்பொழுது, ஒரு பெண்கள் பெட்டியைத் தாண்டிச் சென்றேன். அப்பெட்டிக்குள் பல பெண்கள் இருந்தனர். ஒரு கோடியில் இருந்த ஒருத்தி எனது தேவி போற் காணப்பட்டான்.

நான் சிறிது கூந்து நோக்கினேன். அவள்போலத்தான் இருந்தாள். இதற்கிடையில் அதற்குள் இருந்தவர்கள் ஏதோ பேசிச் சிரித்தார்கள். நான் உடனே அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று அப்பால் வெறுமையில் இருந்த ஒரு இடத்தில் போய் இருந்தேன்.

வண்டி புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தால் ஒரு பெண் வந்து நான் இருக்கும் ஆசனத்திற்க எதிரில் இருந்தாள். என் மனம் ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்ததால் நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

நான் கண்டது அவளைத்தானே? வேறு யாருமோ? எனது மனப்பிரமையோ? இன்னும் ஒருமுறை பாக்ககவோ? என்று நான் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, “நீங்கள் கொழும்பில் எங்கே உத்தியோகம்” என்று எதிரில் இருந்தவள் கேட்டாள். இந்தக்கேள்வி எனக்கு எப்படி இருக்கும் என்று உங்களுக்குத் தெரியும் தானே. அன்றியும் இப்படி முன்பு ஒருமுறை தொடங்கி நான் பட்டது போதாதா?

“நான் உங்களோடு பேச விரும்பவில்லை, தயவுசெய்து என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்” என்று அவனுக்கு நான் “வெடுக்” என்று பதில் அளித்தேன். அவள் எழுந்து போய்விட்டாள்.

நான் தொடர்ந்து சிந்தித்தேன். நான் யானைப்பற்றிச் சிந்தித்தேனோ அவள் வந்து என் எதிரில் நின்றாள்.

(11)

நிகழவேண்டியவற்றிற்கு எவ்விடத்தும் வாயில்கள் உண்டு.

கருத்தொருமித்த காதலர்களுக்கிடையில் விளக்கம் கோர வேண்டிய ஏற்படாது, சரிப்பழக்கள் அவர்கள் மனங்களே உணர்ந்துவிடும்.

என்முன் வந்து நின்ற அவளை வைத்தகன் மூடாமல் கூர்ந்து நோக்கினேன். அவனுடைய கண்ணிலிருந்து பொல பொல வென்று கண்ணீர் சொரிந்தது. இந்தக் காட்சியை என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. என்னால் பேசவும் முடியவில்லை. என்னையும் அறியாமல் எனது கணகளும் கலங்கின. எனது கண் கலக்கத்தை மறைக்க முயன்றேன். அம்முயற்சி கண்ணீரைச் சொரியத்தான் செய்தது.

“ஏன் இப்படி இளைத்து விட்டார்கள்” என்று அவள் தனது அழுகைக்கூடாக விக்கலுடன் கேட்டாள். எனக்கு “ஓ” வென்று அழுவேண்டும் போலிருந்தது. என்னால் அவள் கேட்டதற்கு மறுமொழி சொல்ல முடியவில்லை. கண்ணீர் மேலும் மேலும் முறிப்பினால் பாயும் தன்னீர் போலப் பெருகியது. அதை மறைக்கத்தான் படாதாடு பட்டேன்.

அவள் தனது கண்ணீரைத் துடைத்துத் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கூறினாள்.

“நீங்கள் அன்று நானும் எனது பெற்றோரும் அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை வருவோம்” என்று சொல்ல உற்சாகமாக வருமாறு அழைக்கவில்லை. வேண்டா வெறுப்பாகத் தலையை ஆட்டினார்கள். அன்றியும் எனது வீடு, விலாசம், முதலிய வரலாறு ஒன்றையும் நீங்கள் விரும்பி விசாரிக்கவுமில்லை. ஆகவே நான் வரவுமில்லை; உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதவுமில்லை; நான் பிழை செய்துவிட்டேன், விட்ட பிழைக்கு இப்படியே யிருந்து வருந்துவது தான் பிராயச்சித்தம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அவள் இடையிடையே நிறுத்தி நிறுத்தி துன்பக்குரவில் கூறினாள்.

அவள் சொன்னது முழுவதும் சரி. அவள் கூற்றை மறுக்க முடியாது. நான் சிறிது நேரத்தால்,

“அப்பொழுது உங்களை விரும்பினேனோ, வெறுத்தேனோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இப்பொழுது நீங்கள் இல்லாமல் என்னால் சீவிக்க முடியாது என்று தெளிவாகக் கூறினேன். என்னுடைய இவ்வார்த்தைகள் அவள் முகத்தில் பிரகாசத்தை உண்டுபண்ணியதை நான் நன்கு அவதானித்தேன்.

“உண்மையாகத்தான் சொல்லவுகிறீர்களா? என்று எனது வார்த்தைகளை அவள் பின்னுமொருமுறை கேட்க விரும்பினாள். அவனுடைய கேள்வியும் முகமும் எனக்குப் பல சந்தேகங்களை நீக்கின. அவள் என்னை வெறுக்கவில்லை. அன்று தொட்டு என்னை நேசித்து வருகிறாள். நான் தன்னை வெறுக்கிறேன் என்பதை உணர்ந்து அவள் இந்த முன்று மாத காலமும் வேதனைப்பட்டுகொண்டு இருந்திருக்கிறாள் என்பனவற்றை நான் உணர்ந்தேன்.

“நான் பொய் பேசும் வழக்கம் இல்லை. அதனால் பொய் எவ்விதமான குழநிலையில் உதிக்கிற தென்பதும் எனக்குத் தெரியாது. ஒரு விஷயத்தில் இப்பொழுது உறுதி பூண்டுள்ளேன். இந்த உறுதிப் பாட்டை எப்படியும் இனி நான் தளர்த்த மாட்டேன். என்று நான் சிறிது ஆலாவர்ணத்தோடு கூறின பொழுது “என்ன விஷயத்தில்” என்று அவள் மிகவும் ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“இனிமேல் ஒரு கணமேனும் உங்களைவிட்டு நான் பிரிவதில்லை என்ற உறுதி பூண்டுள்ளேன்” என்று சிறிது பலமாகக் கூறினேன். அப்பொழுது பார்க்கவேண்டுமே அவளுடைய முகத்தை, அன்றலர்ந்த செந்தாமரை போற் பிரகாசித்தாள்.

என்னை ஆவலுடன் கூர்ந்து பார்த்தாள். அந்தக் கூரிய கண்களிலிருந்து மீண்டும் கண்ணீர் சொரிந்தன. “பிறகும் ஏன் அழ வேண்டும்” என்று நான் கேட்டேன். உங்கள் உடம்பு இவ்வளவு கெட்டுப் போனதைப் பார்க்க, எனக்கு என்னவோ செய்கிறது” என்று சொல்லி அழுதாள்.

நீங்கள் அருகில் இருந்தால் இந்த உடல் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வரச் செல்லாது” என்று நான் கூறினேன். எனது கூற்று அவளுக்குத் தன்னம்பிக்கையையும் உறுதியையும் கொடுத்தது.

அவளுடன் பிரயாணங்க செய்த அவளுடைய சினேகிதிகள் அவளுடைய பெட்டியைக் கெண்டு வந்து வைத்தார்கள். அவர்களுக்கு என்னை அறியுமகம் செய்து வைத்தாள். அவர்கள் மாப்பிள்ளைக்கு உத்தியோகம் எங்கே என்று கேட்டார்கள். எல்லோரும் கல கல வென்று சிரித்தோம். அவர்கள் எல்லோரும் கண்ணிப் பெண்கள். தங்கள் ஒருவரும் உத்தியோகத்தறை விவாகம் செய்வதில்லை. என்று தீர்மானித்திருப்பதாக என்னிடம் கூறினார்கள். உண்மையோ பொய்யோ எனக்குத் தெரியாது.

ஙங்கள் புகைவண்டி மாங்குளம் ஸ்ரேசனை அடைந்த பொழுது, அங்கே நண்பன் இராமச்சந்திரன் நின்றான். “கமத்தில் அருவி வெட்டைப் பார் என்று வர நீ இங்கே நிற்கிறாயே” என்று அவளைக் கேட்டேன். “இன்று அருவி வெட்டு இல்லை. முறிகண்டிப் பிள்ளையார் கோவிலே எங்கள் குடும்பத்தாருடைய ஒரு விசேஷ பூசை நடைபெறுகிறது. கமத்தில் வேலை செய்தவர்களும் கோவிலுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நீயும் இறங்கி வா: கார் நிற்கிறது. போகலாம்” என்று சொல்லி என்னை இறக்கினான். என்னோடு அவளும் இறங்கி வந்தாள்.

“வைத்தியத்திற்கென்று போய் ஒரு பெண்ணைக் கூட்டி வருகிறாயே” என்று நண்பன் புண்ணகையுடன் கேட்டான். நான் “இவள்தான் எனது எதிர்கால மனைவி” என்று சொல்வதற்கிடையில், “நோயாளியை முறையாகக் கவனிப்பதற்கு ஒரு நேரஸ்” என்று அவள் கூறினாள்.

முறிகண்டியில் நான் கண்ட காட்சி என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது. எனது குடும்பத்தவர்களும் அங்கே நின்றார்கள். கோவிலும், சுற்றுப்புறங்களும் பிரமாதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. மேல் வாத்தியங்கள் மழுங்கின.

முறிகண்டி விநாயகர் சந்திதானத்திலே, வெள்ளிக்கிழமை உச்சிமத்தியான வேளையிலே, சுத்தவீரன் பக்கத்தில் நிற்கப்பறந்துமித்திர் புடைகுழ, சித்திரா தேவிக்கு - புகைவண்டியில் சந்தித்து உறவாடிய தேவிக்கு - நடுமோட்டிலே வைத்து மேளவாத்தியங்கள் மழுங்க மாங்கல்யம் குட்டினேன். அத்தருணம், புகைவண்டியில் பழகிய அந்தக் கழுத்தம்பதிகள், காத்திராப்பிரகாரம் அவ்விடத்தில் ஒரு காரில் வந்திறங்கி எங்களுக்குத் தங்கள் மனப்பூர்வமான ஆசீர்வாதத்தை அளித்தார்கள்.

(12)

பேர் பெற்ற கலைஞர்களும் மங்களம் கூறும் பொழுது
சிறிது அவசரப்படவே செய்வார்கள்.

துப்பறியும் நிபுணன் ஒருவன் பலவகையான இன்னல்களை அனுபவித்து, மிகப் பெரிய மர்மங்களை அம்பலத்திற்குக் கொண்டு வருவான். ஆனால் அவன் தனது வாயால் ஆதியோடந்தமாகத் தான் பட்ட கல்டங்களையும் சேர்த்து அப்பெரிய மர்மத்தை விளக்கிக் கூறுவதற்கு முன்பே, எல்லாவற்றையும் மற்றவர்கள் உணரக் கூடிதாகக் காரியங்கள் நடந்து விடும்.

தேவி என்ற நான் மாங்கல்யம் குட்டியவின் பெயர் சித்திரா தேவி என்பதும், அவள் எனது பிரிய நண்பன் இராமச்சந்திரனின் தங்கை என்பதும், நான் எனது நண்பன் விட்டுக்குச் சென்ற காலங்களில் இரண்டொரு முறை மறைவாக நின்று என்னைப் பார்த்திருந்ததால் என்னை அவனுக்கு முன்பே தெரியுமென்பதும், என்னையே விவாகஞ் செய்வதென்று தனது பெற்றோரிடம் பிடிவாதமாக இருந்தாள் என்பதும், நான் உத்தியோகத்தை விட்டுக் கமத்தில் இறங்கியதை எனது நண்பனோடு சேர்ந்து அவனும் ஒரே முச்சாக வரவேற்றாள் என்பதும், என்னை முதன் முதல் புகை வண்டியில் கண்டதும் யாரென்று தெரிந்து கொண்டாள் என்பதும், தான் விவாகஞ் செய்வதானால் என்னையே விவாகஞ் செய்வது என்ற கொள்கையோடிருந்தமையாலும் அவளைப் பொறுத்தவரையில் நான் ஃப்பொமுதோ அவளின் கணவனாகி விட்டதனாலும், என்னோடு வித்தியாசமும் கூச்சமுமின்றிப் பழகிக் கமத்துக்கும் வந்து தங்கிப் போனாள் என்பதும், தன்னை யாரென்று கூறச் சந்தர்ப்பம் கிடையாமற் போனதோடு, நானும் அதை விசாரித்தறியாமையினால் பின்னர் வந்து வெளியிடுவோம் என்னும் கருத்தில் அவள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றாள் என்பதும் அதன் பின் நான் தன்னை வெறுக்கிறேன் என்பதை அறிந்து அவள் முழுவாய்த் துடித்தாள் என்பதும், என்னைப் போலவே அவனும் இனி விவாகஞ் செய்வதில்லை என்ற கருத்தோடு முன்று மாத காலத்தையும் வேதனையோடு கழித்தாள் என்பதும், நான் படும் துள்பத்தையும், கொழும்புக்கு வருவதையும், திரும்பி வரும் திகதியையும், புகை வண்டியையும், தனது தமையன் மூலம் அறிந்தாள் என்பதும், தமையனின் ஆதரவோடு தனது ஆசிரியத் தொழிலையும் துறந்து விட்டு வந்தாள் என்பதும், மற்றக் காரியங்கள் எல்லாம் தனது தமையனின் முன்னேற்பாடென்பதும், ஒரு தமிழ்ப் பெண் இன்னும் நூறாண்டு சென்றாலும் முன் பின் தெரியாத ஒருவனோடு சில மணி நேரப் பழக்கத்தில் கூடிசு செல்ல மாட்டாள் என்பதும் நான் பின்னர் எனது தேவியின் வாய் மூலமாகக் கேட்ட தகவல்களின் சுருக்கமாகும்.

என்னை ஒரு புத்தித் சூர்யமை இல்லாதவன் என்றோ, படித்த முடன் என்றோ, எருமை என்றோ இன்னும் எப்படி எப்படியோ நீங்கள் நினைக்கக் கூடும். அவ்விதம் நினைக்கக் கூடியவர்களுக்கெல்லாம் நான் சொல்லக்கூடியதொன்றுண்டு.

எனக்கு இம்முறை கால போகத்தில் பத்து ஏக்கரிலும் விளைந்தது அறநூற்று ஐம்பத்து முன்று புசலாகும். இவ்வளவு புசல் நெல்லையும் நான் பெறுவதற்கு ஆயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் செலவழிக்கவில்லை.

குறிப்பு:

எனது காலபோகச் சூட்டுமிதி நடந்த காலத்தில் இரவில் நான் குழுமதிக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல, நித்திரை வராத என் மனைவி சித்திரா தேவி இதை எழுதி வைத்தாள். எனது நிலைமைகளை விளக்கும் சில குறிப்புகளை அங்கங்கே நான் சேர்த்திருக்கிறேன். கமக்காரனுக்குக் கதை எழுத நேர மேது சித்திராதேவி நடந்ததை அதே முறையில் எழுதிவிட்டாள். ஆதலால் கதையை இன்னொருமுறை திருப்பிப் படிப்பது நன்று. எனது பெயரில் இக்கதை வெளிவந்ததை மன்னிக்கவும்.

கசின்.

-முற்றும்-

and the author's name is given. The author's name is also given in the title page of the book.









